Confesiunile Satanice

Anton Szandor LaVey

BLANCHE BARTON

INDEX

Viața secretă a unui satanist

Biografia autorizată a lui Anton LaVey

De Blanche Barton

Cuprins

Introducere: Ce fel de om este acesta?

I. Descendența

1. Satanistii se nasc, nu se fac
2. Nu ajuta niciodată un pitic să mute o cadă pentru elefanți
3. „Domnule, am fost făcut pentru asta”
4. Nopți cu Marilyn Monroe
5. Lucruri care se întâmplă noaptea
6. Walpurgisnacht, 1966

II. Biserica lui Satan

7. Curtea Regelui Crimson
8. Diavolul și Sfânta Jayne
9. Avocatul diavolului

III. Cunoașterea diabolică

10. Viața la marginea lumii
11. Muzica ca necromancie
12. Iadul pe role
13. Unghiurile nebuniei
14. Sabatul vrăjitoarelor
15. America masochistă
16. Vin humanoizii!
17. Blesteme și coincidențe

IV. Satanismul modern

18. Al doilea val al satanismului
19. Revoluția invizibilă

20. Cel mai rău om din lume

V. Anexe

Glosar de termeni LaVeyan
Note
Bibliografie selectată

VL. Texte de Anton LaVey

Cele nouă declarații satanice
Cele unsprezece reguli satanice ale Pământului
Cele nouă păcate satanice
Biserica lui Satan, Cosmic Joy Buzzer
Cum să devii vârcolac: fundamentele metamorfozei licantropice; principiile și aplicarea lor
Revizionismul pentagonal: un program în cinci puncte
Imnul Imperiului Satanic sau Imnul de luptă al Apocalipsei

„Personalitățile istorice mondiale ... pot fi numite eroi, în măsura în care și-au tras scopurile și vocația nu din cursul calm și regulat al lucrurilor, sancționat de ordinea existentă, ci dintr-o sursă ascunsă, din acel Spirit interior, încă ascuns sub suprafață, care lovește lumea exterioară ca pe o cochilie și o sparge în bucăți.
Ei erau oameni practici, politici. Dar, în același timp, erau oameni gânditori, care aveau o înțelegere profundă a cerințelor vremii — a ceea ce era pregătit pentru dezvoltare. Acesta era adevărul pentru epoca lor, pentru lumea lor... Era datoria lor să cunoască acest principiu în devenire, pasul necesar și direct următor în progresul pe care lumea lor urma să-l facă; să-și facă din acesta scopul lor și să-și consume energia în promovarea lui. Oamenii istorici ai lumii – eroii unei epoci – trebuie, prin urmare, recunoscuți ca fiind cei cu viziune clară; faptele și cuvintele lor sunt cele mai bune ale vremii."

— Georg Wilhelm Hegel, Filosofia istoriei.

„Cuvântul „erou" nu pare să se potrivească niciodată protagonistului noir, deoarece lumea lui este lipsită de cadrul moral necesar pentru a produce eroul tradițional. El a fost smuls din ancorele familiare și este un erou doar în sensul modern în care acest cuvânt a fost redefinit progresiv pentru a se potrivi prejudecății existențiale a ficțiunii contemporane. În ultimii cincizeci de ani, am căutat un termen care să descrie mai bine un astfel de protagonist:
eroul lui Hemingway; anti-eroul; eroul rebel; non-eroul."

— Robert G. Porfirio, „No Way Out: Existential Motifs in the Film Noir" (Fără ieșire: motive existențiale în filmul noir), International Film Quarterly, toamna, 1976.

„Oamenii scriu personaje fictive pentru că cele reale nu există."

— Anton LaVey, conversație cu autorul.

Introducere

Ce fel de om este acesta?

Nici nu-ți puteai imagina un bărbat cu o înfățișare mai diabolică. Cu capul ras, în tradiția bărbaților puternici de carnaval, și o barbă neagră, mefistofeliană, care se întinde subțire în jurul buzelor, înfățișarea lui Anton LaVey este categoric barbară. Ochii săi de culoarea chihlimbarului arată mai degrabă leonini decât umani. Micul inel de aur din urechea stângă evocă imagini din copilărie cu țigani și pirați. Mulți l-ar vedea ca fiind viziunea lor de coșmar a Diavolului însuși.

Impresia mea despre Anton LaVey s-a maturizat încet, pe o perioadă de aproximativ 10 ani înainte să-l întâlnesc. Tatăl meu (un satanist înrăit, dacă a existat vreodată unul, deși neagă cu tărie orice etichetă teistă) m-a crescut cu porții generoase de Kipling și Londra, cu suficientă influență a lui Robert Louis Stevenson pentru a-mi insufla o fascinație timpurie pentru ascuns și fantastic. La vârsta de 13 ani, eram deja un cunoscător ocultist blazat. Am studiat cu atenție toate textele magice disponibile, antice și moderne, de la *Albertus Magnus* la *Jurnalul unei vrăjitoare*, și nu am putut simți decât dispreț față de meandrele lor flasce.

Nu este surprinzător, așadar, că mult timp am rezistat să citesc *Biblia Satanică*, scutindu-mă de o anumită frustrare. În timpul adolescenței mele fierbinți din punct de vedere sexual și intelectual, aveam propriile mele idei despre Satana - gânduri pe care cu siguranță nicio sufletă vie nu le-ar putea înțelege în afară de mine. Mă înșelam. Când am deschis în sfârșit cartea acum infamă a lui LaVey, am simțit un fior de satisfacție. Existau și alții ca mine acolo, și se numeau sataniști.

Am citit *Răzbunătorul diavolului* de Burton Wolfe ca să aflu dacă acest bărbat ciudat și chel nu se prefăcea doar – vorbea urât dintr-un turn închis, jucându-și cinismul. Dar faptul că am aflat mai multe despre LaVey m-a făcut și mai curios să aflu răspunsuri la întrebările mele.

Marele Preot al Bisericii lui Satan nu arată cu mult diferit față de cum arăta în 1967, când a ajuns la proeminență internațională prin oficierea primei nunți publice din lume. Având în vedere că au fost publicate atât de puține fotografii noi în timpul pauzei media de zece ani a lui LaVey (aproximativ între 1976 și 1986), pot fi iertat că mă așteptam să văd un tip burtos, chel și bun la suflet până când ne-am întâlnit în sfârșit. LaVey nu este burtos și nici bun la suflet. Anii care au trecut au contribuit la accentuarea unghiurilor feței sale, făcându-l să pară mai sever ca niciodată. De asemenea, este mai cinic, extrem de mizantrop și extrem de hotărât în rolul său de fondator al Bisericii lui Satan.

Această carte încearcă să arunce o privire în lumea unui eretic. Nu a unui diavol de carton sau a ficțiunii amenințătoare și confortabile pe care religioșii și-au câștigat existența denunțând-o de la fiecare amvon timp de secole. Dacă LaVey ar fi un țap ispășitor cooperant, ar fi un diletant nearticulat și pretențios, care ar putea fi scos în evidență în talk-show-uri, atacat

pe bună dreptate și învins. Nu s-a conformat. Nici nu este un evocator pretențios autoproclamat, de care se poate râde fără probleme pentru că rostește ceea ce pretinde a fi cuvântul dat de Prințul Întunecat.

Anton LaVey este un om complex și, în multe privințe, un om înfricoșător de înșelător. „Nimeni în lume nu este mai justificat să fie cinic și amar decât mine", spune LaVey. „Pe zi ce trece mă gândesc din ce în ce mai puțin la ceea ce vor crede alții." Această „amărăciune justificată" este cea care stimulează exprimările biografice, LaVey devenind din ce în ce mai retras și extrem de protector față de ceea ce a realizat. El preferă să limiteze compania la cea a fiicelor sale, a câtorva prieteni apropiați, berberieni și a asociaților profesionali.

După ce am primit în sfârșit un interviu inițial cu LaVey în 1984, mi-a devenit clar că, dacă voiam să explorez mai amănunțit inima și mintea acestui Magician Negru, trebuia să mă integrez în țesătura vieții sale de zi cu zi. Și așa am și făcut. Avea nevoie de o Vineri a Fetelor și părea mulțumit de hotărârea mea entuziastă. În timp, rolul meu a devenit să aranjez interviuri cu reporteri, studenți și membri; să stabilesc itinerarii de călătorie; să generez literatură informativă; să mă ocup de corespondență; să fiu șeful; și, în general, să mențin complicațiile cât mai înfundate posibil. Pe parcurs, am urmărit, am ascultat. Povești, glume, melodii neglijate de mult timp, filme care conțineau germenii satanismului LaVey. Și, cât mai discret posibil, am început să iau notițe.

La prima întâlnire cu Anton LaVey, mulți sunt dezarmați de umorul său bun la suflet, de talentul extraordinar și de felul aproape autoironic de a se comporta. Cei care au ocazia să fie în preajma lui o anumită perioadă de timp văd în cele din urmă o latură brutală și fierbinte a lui LaVey. Există, uneori, o opresiune aproape insuportabilă în intoleranța și furia sa. Iată un om care poate petrece ore întregi delectându-se interpretând cântece uitate sau jucându-se cu un animal, dar care va deveni monstruos de insensibil atunci când simte nevoia. LaVey este idealist împotriva vânătorii și ar fi prima persoană care s-ar opri să ajute un animal rănit pe drum, dar dacă ar pune o monedă de 5 cenți în el, va pleda cu entuziasm pentru acordarea unei recompense anumitor oameni. Vorbește cu atâta fervoare încât nu este nevoie să-i pui la îndoială sinceritatea.

LaVey poate părea infirm într-un moment, iar posedarea de forță supranaturală a unui nebun în următorul. Bine antrenat în arme de foc și judo, l-am văzut cum se descurcă rapid și sălbatic cu gălăgioșii care au îndrăznit să se apropie de el. Pe poligonul de tir, am făcut odată greșeala de a aduce în discuție un subiect despre care știam că va produce o reacție violentă în LaVey. Răspunzând la întrebarea mea cu o furie abia stăpânită, a nimerit perfect ținta la 60 de metri distanță. Preferă să-și folosească biciul de 4,2 metri pentru a-și alunga agresiunile reprimate, rupând capătul unei țigări la fel de abil ca atunci când a învățat să pocnească biciul de la colonelul Tim McCoy acum 40 de ani. Cu toate elementele de îndrăzneală, mister și intrigă, Anton LaVey pare mai puțin ca un contemporan nevrotic și înghesuit și mai mult ca un personaj fictiv impunător și complex desprins din paginile cărților Jack London sau Somerset Maugham.

Ideea din spatele înființării Bisericii lui Satan nu a fost de a câștiga milioane de suflete dependente care aveau nevoie de activități și a organizat întâlniri săptămânale pentru a le menține implicate. LaVey a înființat o organizație pentru cei care nu se alăturaseră, puținii marginalizați care se simțeau deposedați de drepturi din cauza independenței lor și care l-au adoptat cu mândrie pe Satan, rebelul inițial, ca patron al lor. LaVey a vrut să facă creștinismul, pe care îl considera a încuraja prostia și o automulțumire plictisitoare, învechită. Prăpastia dintre evoluția noastră socială și progresele noastre științifice și tehnologice devenea periculos de vastă. LaVey a vrut să ne ofere instrumente pentru o revoluție împotriva „moralității" artificiale înainte ca crampele intelectuale să devină fatale pentru noi toți. În satanism, Anton LaVey a oferit lovitura de grație creștinismului.

Totuși, în ciuda influenței sale, LaVey, în cea mai mare parte, a fost ignorat de avatarele culturii noastre mediatizate. Vizitați secțiunea „New Age" a celei mai apropiate librării. Veți vedea antreprenorii care au preluat ideile lui LaVey, dându-le o denumire mai acceptabilă influențelor lor critice și literalmente „satanice" în lumea modernă, inspirându-se în mod evident din filosofia lui LaVey, acordând în mod obișnuit nu atât de mult credit, cât o mențiune în bibliografia lor. Și apoi există grupuri pseudo-satanice de tipul „Johnny-venit recent", unele susținând că au preluat conducerea de unde a rămas Biserica lui Satan, dar majoritatea, așa cum spune LaVey, încă se tem de cuvântul cu „S" de temut.

Nu poți evita să vezi, pe rafturile de cărți sau în cadrul emisiunilor, o gamă impresionantă de „experți" sataniști (de obicei, pretinzând că sunt afiliați cu forțele de ordine, mediul academic sau centrele de consiliere) care își învârt cu abilitate capetele evitând confruntările cu satanismul real. Alarmiștii creștini țin tremurând în sus copii zdrențuite ale Bibliei Satanice în ochii camerelor de televiziune, în timp ce mormăie absurdități și nefondate despre sacrificii sângeroase și crime de nedescris împotriva copiilor. Cunoscându-l pe Anton LaVey de când îl cunosc, mintea mea șoptește o întrebare: este aceasta o reacție pro-satanică? În aceste momente îmi vine ideea că Anton LaVey trebuie să fie cel mai periculos om din lume.

Străinul, extraterestrul, va primi întotdeauna un credit modest. LaVey știe că aceasta este o consecință inevitabilă a faptului de a fi un acuzator - oamenilor nu le place să audă ce ai de spus. Totuși, poate că ne așteaptă o renaștere a antieroului brutal și principial din filmul noir. În această nouă lume satanică pe care și-a creat-o singur - așteptați-vă ca Diavolul să primească ce i se cuvine.

Capitolul unu

Sataniștii se nasc, nu devin

Dacă zeii au vreun simț al dramatismului, ar fi trebuit să fie o noapte întunecată și furtunoasă pe 11 aprilie 1930 - noaptea în care s-a născut Anton LaVey. Într-un fel profetic, atribuit prin naștere semnului zodiacal Berbec (simbolizat de berbecul cu coarne), Anton LaVey este un amestec de origine franceză, alsaciană, germană, rusă și românească. Chiar și la naștere, abundența de păr negru și mătăsos și ochii ciudați de culoarea chihlimbarului sugerau moștenirea sa mongolă și sângele său țigănesc. De-a lungul vieții sale, a fost confundat cu un latino, prusac, chiar și cu un oriental, din cauza acestor amestecuri neobișnuite. Deși născut în Chicago, la umbra locului unde se află acum clădirea John Hancock, neagră, de formă trapezoidală, părinții săi s-au mutat în zona golfului San Francisco la scurt timp după nașterea sa. Tony, așa cum avea să fie cunoscut în tinerețe, și-a petrecut o mare parte din copilărie în orașele învecinate, unde a avut libertatea de a explora mlaștinile întinse și neamenajate, care au fost ulterior transformate în case și centre comerciale.

Augusta LaVey și soțul ei, Joe, distribuitor de băuturi alcoolice, l-au crescut pe Tony așa cum ar fi făcut-o cu orice alt băiat inteligent și echilibrat, încercând să-i insufle valori utile clasei de mijloc, fără a-i impune vreun dictat religios anume. Până la vârsta de șapte ani, a fost absorbit de povești despre supranatural și ocult care aveau să-l obsedeze tot restul vieții. Incapabil să înțeleagă pe deplin ceea ce citea din cauza vârstei sale fragede, a consultat-o pe bunica sa maternă, Luba Kolton (născută Lupescu-Primakov, dintr-un tată țigan și o mamă evreică), care l-a delectat pe Tony cu misterele patriei sale transilvănene - superstiții transmise din generație în generație și încorporate în cea mai mare legendă a vampirilor dintre toate, Dracula. Câinii care latră când stăpânii lor mureau, temerile că o fotografie ți-ar fura sufletul, ce însemna când o pasăre zbura într-o casă - toate acestea erau temeri nocturne care se strecurau în poveștile bunicii Kolton. Relatările despre bătăliile sângeroase purtate împotriva invadatorilor turci și ruși, între Ungaria și România pentru drepturile de domnie, au stimulat imaginația lui Tony. Bunica lui a divagat și ea despre excentricii din propria familie - regretatul ei soț, Boris Kolton, troțkist și iconoclast de-o viață, din vechiul trib Togarma din Georgia (de la care și-a luat numele Togare, faimosul dresor de animale sălbatice eurasiatic), și fratele ei, care a călătorit cu carnavaluri și circuri de la Marea Neagră până în Ungaria ca dresor de urși. Tânărul Tony s-a aliat curând mult mai mult cu personalitățile pe care le citea și despre care auzea decât cu oricare dintre băieții care se așteptau să-i fie colegi.

Nefiind complet mulțumit de poveștile bunicii sale, Tony a început să exploreze fundamentele poveștilor apocrife pe care i le spunea. Scutit de un mediu extrem de religios și

superstițios, Tony a început un tur autodidact prin cele mai întunecate tărâmuri ale ocultismului. Citea cu aviditate tot ce putea găsi pe această temă - povești clasice cu fantome și groază, Dracula de Bram Stoker, Frankenstein de Mary Shelley și cea mai populară expresie a laturii întunecate a vremii sale, revista Weird Tales. Până la vârsta de 12 ani, Tony deja răsfoise și fusese dezamăgit de grimoarele de mare circulație, precum Albertus Magnus și Cărțile a șasea și a șaptea ale lui Moise. A găsit tratatele de magie ale lui Montague Summers și Arthur Waite încărcate de ofuscări inutile și s-a concentrat pe magia reală a hipnotismului și a efectelor scenice. După ce a devorat Lecțiile practice de hipnoză ale Dr. William Wesley Cook, Tony a reușit rapid să aplice metodele acesteia cu mare succes. Privind în urmă la explorările din copilărie, LaVey își amintește: „M-am uitat prin toate grimoirele și tot ce am văzut au fost gunoaie. Aruncarea unui cerc pentru a te proteja! Când am început să-mi concep propriile ritualuri, din frustrarea față de tot ce văzusem, am modelat o pentagramă strălucitoare pentru a atrage aceste forțe. Apoi l-am găsit pe [William] Mortensen [fotograful care a scris Porunca de a privi]. Și mi-am dat seama că asta este magie. Asta am căutat. Dar nu se poate. Aceasta este doar o mică carte despre tehnici fotografice. Am trecut prin certuri în interiorul meu. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că aceasta era magie adevărată. M-am bazat mai mult pe ficțiune pentru adevărul magic. Lovecraft, Carnacki de Hodgeson, Câinii din Tindalos de Long - acolo am găsit hrană pentru reflecție pe care nu o puteam găsi în așa-numitele cărți întunecate de magie „periculoase".

„Nu-i chemase nimeni pe demoni înainte ca să-i ia ca prieteni? M-am gândit că da. Te face să crezi că oamenii probabil făceau asta la un nivel subteran păzit cu grijă — și poate că nu au lăsat-o să iasă pentru că obțineau rezultate."

Deveni din ce în ce mai clar că interesele lui Tony nu erau aceleași ca ale băiatului obișnuit. Nu a fost niciodată pasionat de sporturi, ceea ce îl stigmatiza drept „nesănătos". Dar nu a avut niciodată probleme în a-și face prieteni, iar casa lui era mereu plină de copii care se așteptau ca Tony să găsească activități interesante pentru ziua respectivă. Organiza ordine militare simulate și societăți secrete, dar era dezgustat pentru că ceilalți băieți își stricau caracterul sau își pierdeau interesul prea ușor. De cele mai multe ori, interacțiunea sa cu alți băieți îl secătuia parazitar pe LaVey. „Veneau la mine acasă, entuziasmați la culme de ceea ce făceam, îmi distrugeau lucrurile și apoi se duceau acasă." LaVey nu a considerat incapacitatea sa de a se integra deosebit de tulburătoare. „Nu am fost niciodată un «rebel» pentru că nu am făcut niciodată parte din nimic împotriva căruia să mă răzvrătesc. În primul rând, nu am fost niciodată acceptat de grupuri."

Nici Tony nu avea nevoie să fie deosebit de rebel față de părinții săi, deși nu a simțit niciodată că vreunul dintre ei avea capacitatea de a-l înțelege. „Mama era un fel de persoană superficială – trebuia mereu să rearanjeze mobila sau, mai rău, trebuia să ne mute în altă casă dintr-un motiv mărunt sau altul. Uram atât de mult să fiu mutat, dar tatăl meu nu era genul de om care să facă tam-tam. Oamenii îl numeau un adevărat prinț. Mie, amândoi păreau oameni destul de indecișI, care nu aveau niciodată prea multe opinii despre nimic. De la o vârstă

fragedă, mi-au urmat sfaturile cu privire la lucruri precum ce fel de mașini să cumpăr, orice implica un ochi estetic. Practic, mă lăsau să fac ce voiam, doar că mama mă avertiza mereu să nu-mi rănesc mâinile – știi, «joacă de-a binelea, nu te certa» – din cauza muzicii mele. Bineînțeles, pe măsură ce am crescut, nu le-am mai spus prea multe despre ce făceam pentru că nu voiam să-și facă griji."

Din momentul în care LaVey a început școala, au început complicațiile. Școala era un loc din care Tony putea evada. Nu era niciodată fericit fiind „unul dintre băieți" și constata că era mult mai intens în studii ori de câte ori renunța la școală pentru a putea studia lucrurile care îl interesau cel mai mult. În timp ce majoritatea băieților așteptau cu nerăbdare vara, Tony nu. Aș vrea să spun o intruziune în zilele lui lungi și lipsite de energie, singur. Străzile se umpleau din nou de copii gălăgioși care se așteptau ca el să li se alăture meciurilor de baseball și fotbal american. Aștepta ca zilele să se scurteze din nou, când se vor întoarce în sălile lor de clasă înguste și își va putea relua studiile în altă parte. Era încântat de singurătatea sa, iar puținii prieteni pe care i-a acceptat în lumea lui erau, ca și el, proscriși.

Huey Long, Rasputin, Sir Basil Zaharoff, Milton, London, Nietzsche, Capone și alți „sataniști de facto" care au practicat sau au scris despre seminarii raționale de dinainte de Biserica lui Satan, imaginile incipiente sunt adesea tot ce ai nevoie pentru o influență puternică. „Nu trebuie să știi totul despre viețile lor, să fii un erudit în ceea ce privește tot ce au scris sau au făcut vreodată. Personajele fictive, precum Ming cel Nemilos, nu au fost nici pe departe la fel de importante pentru mine ca o persoană care a trăit cu adevărat. Dacă păream diferit, este pentru că eram diferit. Prima mea expresie a acestui ingredient a ieșit la suprafață într-o imagine a proscrierii existente. Am fost etichetat în mod batjocoritor ca un pachuco sau glugă pentru că purtam o pălărie și haine în stil zoot, deoarece erau singurele haine în care mă simțeam confortabil să le port. Nu încercam să fiu diferit - făceam doar ceea ce îmi venea natural."

Își amintește de un incident petrecut cu un alt băiat și o pasăre în curtea din spate, când avea 11 ani. L-a împușcat impulsiv pe băiat în spate cu o pușcă cu aer comprimat, în timp ce acesta era pe punctul de a trage cu propria armă într-o pasăre care stătea pe o creangă la 25 de centimetri distanță. Vânătorul neînfricat și-a scăpat arma scăpând un urlet de durere. Aceasta a fost prima lecție a lui Tony despre „spirit sportiv bun". A fost dus la secția de poliție pentru o prelegere importantă despre cum doar un laș poate împușca un alt băiat în spate și, la urma urmei, „era doar o pasăre".

Un băiat avea la dispoziție o mulțime de aventuri în anii treizeci. Când Podul Golden Gate s-a deschis ca minune inginerească a secolului în 1937, LaVey a fost unul dintre primii care s-au plimbat de la un capăt la altul, când pietonilor li s-a permis să treacă liber înainte de a-l deschide mașinilor. LaVey își amintește: „A fost o emoție să fiu unul dintre primii oameni care au traversat Podul Golden Gate. Desigur, erau mult mai puțini oameni atunci, așa că a fost distractiv să fiu pe această întindere largă unde ar fi trebuit să fie mașini. Nu ca atunci când au închis podul pentru mașini timp de câteva ore în timpul sărbătorii celei de-a 50 -a aniversări din 1987. Planificatorii nu au anticipat mulțimile. 800.000 de oameni s-au înghesuit acolo - atât de

dens încât nu se putea vedea carosabilul. Au aplatizat arcul natural al deschiderii. Ar fi fost o adevărată sărbătoare dacă s-ar fi prăbușit." Întrucât era acolo când s-a deschis, Anton a traversat podul cu mașina sa Cord din '37 cu ocazia sărbătoririi a 25 de ani și în dimineața devreme a celei de-a 50 -a aniversări .

Pregătirea muzicală a lui Tony a început devreme. După ce a intrat într-un magazin de muzică la vârsta de cinci ani și a început să cânte o melodie la harpă (!), părinții i-au recunoscut talentul și i-au lăsat deschise oportunități muzicale. În tinerețe, LaVey a învățat să cânte la instrumente muzicale care necesitau tehnici specifice. A învățat diferența dintre a cânta la trombon și la clarinet, la un instrument cu ciupitură sau la unul cu arcuș. Prin urmare, a avut o dorință de a interpreta aranjamente orchestrale, combinând mai multe instrumente așa cum le auzea în minte.

Atras de claviatură datorită amplorii și versatilității sale, Tony a învățat să cânte la pian simulând inflexiunile altor instrumente. S-a jucat cu multe instrumente pentru a ști cum ar trebui să sune, iar astăzi poate lua aproape orice instrument și să cânte la el. „Mai ales cu sintetizatoarele moderne, ar trebui să știi mai întâi cum să cânți la instrumente acustice", spune LaVey, „pentru a deține tehnica corectă, astfel încât să le poți evoca și traduce într-un instrument cu claviatură." Chiar și la vioară în copilărie, Tony a avut norocul să aibă un profesor care și-a făcut timp să scrie aranjamente orchestrale pentru el. „Îmi amintesc că a scris un aranjament întreg pentru «Marche Slave» de Ceaikovski, ca să-l pot cânta la vioară." După ce a cântat prodigios la toba mare (partea de tun) pentru Uvertura din 1812 când avea nouă ani, LaVey a devenit al doilea oboist la Orchestra Simfonică de Balet din San Francisco la vârsta de 15 ani. „Îmi place pur și simplu sunetul instrumentului." A petrecut o scurtă perioadă predând acordeonul din ușă în ușă, când era un instrument foarte popular printre părinți pentru a-i „încuraja" pe băieți să învețe. Deși abia știa instrumentul când a început, LaVey a fost cu o săptămână înaintea elevilor săi în timp ce îl învăța. „Când am aplicat pentru job, acest tip mi-a dat un acordeon și, în mod miraculos, am reușit să cânt «Sorrento» - care s-a întâmplat să fie numărul lui preferat. Până la lecția numărul șase, cântam rapid «Dansul Sabiei» și mișcam foalele pentru «Doamna Spaniei». Aproape ca Dick Contino."

Încă din copilărie, LaVey recunoaște că o mare parte din succesul său provine pur și simplu din faptul că se afla la locul potrivit la momentul potrivit. După ce vizitase deja Expoziția Mondială „Secolul Progresului" de la Chicago din 1933-1934, când avea doar câțiva ani, părinții săi l-au dus la Expoziția Mondială din San Diego. Clădirile și grădina zoologică construite pentru evenimentul din 1935 sunt încă una dintre principalele atracții turistice ale orașului. Tony a vizitat și Expoziția Mondială din New York în 1939, deși nu a fost la fel de impresionat de faimosul său trilon și perisferă pe cât a fost de luminile frumos colorate care jucau în Golful San Francisco la cealaltă Expoziție Mondială mai puțin mediatizată din același an, pe Insula Comorii.

Tony a descoperit noi fascinații la Expoziția Mondială din 1939-1940, desfășurată pe Insula Comorilor din San Francisco, o insulă artificială construită din umplutură special pentru

eveniment. Deși era doar un școlar, purta pălării și jachete cu aspect de adult - nimeni nu se întreba de ce i se permitea să se plimbe singur prin târg. În ferma de nudități a lui Sally Rand, în zona de distracții „Gayway", a stat cel puțin douăzeci de minute privind cowgirl-ele fără bust învârtind lariate și aruncând potcoave înainte ca cineva să-i arate ușa. „Cred că au crezut că sunt un pitic. Un prieten puțin mai în vârstă a făcut același lucru și a scăpat nepedepsit, dar pe neașteptate a zărit-o pe profesoara lui de școală duminicală, cu fundul gol, printre fete. Și în ziua de azi, el susține că acel moment este deziluzia sa creștină și epifania satanică."

Fiind fascinat în mod natural de locurile unde alți oameni nu mergeau, Tony a rătăcit spre marginile exterioare ale insulei, pe partea cu vânt. Explorările sale au dat roade. A găsit o machetă în mărime naturală a unui imobil amenajată în Clădirea Federală, unul dintre numeroasele exemple ale muncii pe care guvernul o realizase prin intermediul unor agenții precum WPA, CCC, NRA, TVA etc. Această expoziție deosebit de evocatoare trebuia să arate mizeria oribilă a vieții în imobilele rezidențiale și modul în care curățarea mahalalelor schimba totul în beneficiul societății în ansamblu. Expoziția propriu-zisă a fost precedată de o proiecție a filmului „One Third of a Nation", un film de la începutul anilor '30 care arăta condițiile deplorabile cu care se confrunta o mare parte a americanilor la acea vreme. După film, vizitatorul era condus pe lângă o scenă detaliată care arăta grafic chiar acele condiții descrise în film. Camerele erau mizerabile și neîngrijite, cu rufe murdare îngrămădite într-un coș, tapet cu flori pătat și decojit, iar mobilă pe jumătate spartă aglomera apartamentul slab luminat. Prin difuzoare se auzeau sunete de cale ferată suspendată și de cineva care tușea tuberculos dintr-o cameră imaginară alăturată. Tony a simțit un fior de plăcere voyeuristă, ca și cum ar fi intrat prin efracție în casa cuiva.

Fascinat de mediul înconjurător din fața sa, a învățat o metodă importantă de magie și evocare. Nu fiecare parte a unui apartament cu apă rece putea fi inclusă în spațiul mic disponibil, dar evoca tot ceea ce nu exista. Tony a descoperit că nu trebuie neapărat să fie inclus întregul obiect, dar trebuie prezentate suficiente indicii potrivite, astfel încât mintea privitorului (sau a participantului) să poată completa restul. A fost atât de fascinat de o replică la scară redusă a orașului Chicago, încât l-a inspirat să construiască un oraș în miniatură în dormitorul său. Aceste cunoștințe practice timpurii despre evocarea experiențială, combinate cu tehnicile de proiecție senzorială pe care le-a rafinat de-a lungul anilor, l-au determinat pe Tony să dezvolte androizi și ritualuri pentru Biserica lui Satan.

Odată cu începerea celui de-al Doilea Război Mondial, LaVey a dobândit un interes pentru armele militare, logistică și uniforme. A petrecut ore întregi la bibliotecă, citind cu atenție texte despre marine, muniții și armate. LaVey a adunat informații despre dirijabile - Hindenburg, Graf Zeppelin, Shenandoah, Akron, Macon. (Mulți ani mai târziu, LaVey avea să contribuie la cartea și filmul ulterior al lui Michael Mooney, The Hindenburg.) „Jane's Fighting Ships", catalogul de muniții navale început în 1897 de Fred T. Jane, a fost o carte de referință principală. Conținea reclame pentru tunuri, torpile - orice avea nevoie o țară pentru a purta război - de la cei mai importanți producători de muniții din lume, precum Krupp și Vickers. Tony a decis că

trebuie să aibă un exemplar și a început să economisească orice rest pentru a-l folosi la prețul de achiziție de 20 de dolari.

„Se pare că, dacă vrei să începi un război", se gândi LaVey, „poți cumpăra o armată sau o marină pentru asta. Uite, iată-l pe acest tip, Francis Bannerman, care cumpără o insulă de-a lungul râului Hudson și umple un castel cu suficiente arme pentru anihilarea întregii lumi. Dacă undeva are loc o conflagrație, el aprovizionează oricare parte care are bani să-i cumpere stocurile de armament. E atât de simplu. Liderii războiului comandă suficiente echipamente pentru o armată sau o marină de la Arsenalul lui Bannerman și, pur și simplu, dobândesc controlul asupra destinelor a milioane de oameni. Pentru acești producători de muniții, este doar o propunere comercială. Populații întregi sunt angajate în războaie pornind de la presupunerea că există o parte împotriva alteia. Și totuși, iată-i pe acești furnizori de arme, chiar în mijlocul tuturor, chiar și în locuri unde oamenii luptă în numele unei ideologii, și vând armate și marine peste plată dușmanilor care încearcă să răstoarne chiar țările în care trăiesc ei, oamenii armelor."

În liceu, Tony a decis, deși avea un interes covârșitor pentru multe lucruri militare, că cu siguranță nu voia să participe la cursurile obligatorii de sport sau la cursurile ROTC. În onoarea Legiunii Străine Franceze, a îmbrăcat un chepi francez (direct din catalogul lui Bannerman), pe care îl alterna cu o jachetă de piele de zbor și o eșarfă albă de mătase sau o pălărie Afrika Korps. Nu avea răbdare cu colegii săi de școală, mai puțin orientați spre dramatism. Când mergea cu autobuzul școlar, LaVey a spus că se simțea închis alături de „o cușcă de maimuțe barbare". Când Tony era obligat să meargă la ora de sport, în ciuda protestelor sale vehemente, a învățat să simtă doar dispreț pentru tinerii sportivi iubitori de distracție și care se înghesuiau și glumeau cu care se aștepta să se înghesuie și să glumească. Ca mulți tineri care se trezesc neobișnuit de bine înzestrați, Tony se simțea jenat dezbrăcându-se în fața altor băieți. A ajuns să deteste „homosexualii latenți și tipurile entuziaste" cu care trebuia să se frece la sală. Privirile lor împingătoare și mustrătoarele lor abateri nu făceau decât să-i întărească lui Tony conștientizarea „diferenței" sale. Deși era considerat un ciudat de colegii săi, Tony se considera „o insulă a sănătății mintale, înconjurată de zgomotul și sălbăticia unor adolescenți cretini, încărcați constant cu energie reprimată acasă". Ura sporturile de echipă și considera că alergatul pe o pistă era o pierdere colosală de timp la care niciun animal nu s-ar supune. Dar, se gândea Tony, animalele au mai mult bun simț.

Tony voia să studieze judo, dar nu existau astfel de cursuri. În schimb, LaVey a convins un doctor să-i scrie o notă prin care să-l scutească de la sală, așa că și-a petrecut orele de ROTC și de la sală într-o cameră specială, odihnindu-se alături de alți băieți care nu practicau sport. Din fericire, exista o asistentă medicală tânără și bine făcută la școală care îl ținea ocupat pe LaVey. Se pare că avea o înclinație spre a se uita la partidele intime ale băieților. Dacă acesta se plângea de o afecțiune, i se spunea să-și dea jos pantalonii, indiferent de problema. „Nu știu dacă le-a făcut asta și altor băieți; mi-era prea jenă să întreb pe altcineva." Se uita mereu pe furiș în oglinda poșetei, prefăcându-se că își inspectează rujul.

Lui Tony i-a fost scoasă o vertebră suplimentară aproape de capătul coloanei vertebrale, care a format coada prehensilă, un apendice caudal, care se pare că apare la aproximativ una din 100.000 de nașteri. Nu i-a provocat niciodată dureri prea mari până la pubertate. „A început să-mi dea multe probleme pe la 11 sau 12 ani. S-a drenat de câteva ori. A trebuit să învăț să stau pe o parte." Apoi s-a reinflamat, a fost teribil de dureros. „M-au dus la urgențe într-o noapte - a trebuit să-l dreneze din nou. A fost o perioadă de frig. Era în timpul războiului și nu erau camere disponibile la spital. Doctorii nu au vrut să riște o anestezie generală și să mă trimită acasă în frig, așa că mi-au făcut doar o anestezie locală. Am mușcat perna de cauciuc pe care stăteam întins și am îndoit bara de oțel de pe partea laterală a targii."

Principalele modele masculine ale tânărului LaVey au fost unchii săi. Arhetipuri masculine ale anilor '30 și '40, Tony a fost inspirat și încurajat de fiecare dintre ele. Prin intermediul unui unchi care avea o navă recrutată pentru patrularea submarinelor din Rezerva Gărzii de Coastă în timpul războiului, Tony și-a sporit dragostea pentru mare. LaVey își amintește că a fost fascinat de submarine, considerându-se deosebit de binecuvântat când a văzut cel mai mare submarin din SUA ieșind la suprafață practic sub el. Iar China Clipper, legendarul avion Pan Am care a decolat din Golful San Francisco, a efectuat zboruri în Pacific, unul dintre care LaVey a reușit să participe.

Când unul dintre unchii lui LaVey a fost angajat, în primăvara anului 1945, ca inginer civil pentru a reconstrui pistele de aterizare ale armatei din Germania, Tony a mers cu el. Unchiul divorțase recent și, prin urmare, primise o viză de familie pentru a-și găzdui soția. Tânărului LaVey i s-a oferit oportunitatea de a-l însoți în absența ei. În timpul acestei călătorii, a văzut schauerfilmen (filme de groază) naziste confiscate la un post de comandă din Berlin. Interpretul german i-a explicat că filmele erau mai mult decât relatări fictive, ci mai degrabă portretizări simbolice sau abia deghizate ale unei mentalități oculte naziste. Zvonurile despre închinătorii la Ordinul Negru al lui Satan ca element integrant al celui de-al Treilea Reich nu au putut decât să alimenteze interesul lui LaVey. Tony a fost impresionat de tehnicile cinematografice ale filmelor de la Weimar și din perioada nazistă, precum Cabinetul Dr. Caligari, M, Hitlerjunge Quex, Morganrot și filmele Mabuse. Lumina sumbră și unghiurile ciudate și tulburătoare au avut un impact dramatic asupra lui LaVey. Decenii mai târziu, el avea să reproducă acele elemente în filmele expresioniste care au pus bazele a ceea ce avea să dezvolte în LaVey în „Legea trapezului". La fel de captivantă pentru tânărul LaVey a fost oportunitatea de a cânta la orga cinematografului de la cupola din Brighton. În Africa de Nord, de Ziua Victoriei în Europa, a avut chiar și ocazia să viziteze sediul Legiunii din Sidi bel Abbis, în Maroc – „ca să nu mai vorbim de faptul că a cumpărat direct un chepi al Legiunii și o șapcă Afrika Korps".

În lecturile sale eclectice, Tony a descoperit trei bărbați pe care îi considera că aplicau cu adevărat uneltele Diavolului în beneficiul lor: Rasputin, Cagliostro și Sir Basil Zaharoff.

Rasputin s-a născut sub numele de Grigori Efimovici în 1871, în Petronovskoe, Siberia. Când s-a alăturat unei secte religioase în 1904 numită „Hlisty", a adoptat filosofia împărtășită de

Marchizul de Sade: „Păcătuiește ca să fii iertat”. Noaptea, în pădurile din afara satului său, aduna fete tinere în jurul focurilor, spunându-le: „O particulă a Ființei Supreme este întruchipată în mine. Numai prin mine puteți spera să fiți mântuiți; iar calea mântuirii voastre este aceasta: trebuie să fiți uniți cu mine în suflet și trup”. Rostind astfel de idei, arzând tămâie și înflăcărând și mai mult vrăjitoarele sale, conducea petreceri orgice până în zori. În cele din urmă, a atras atenția curții țarului, pe care a folosit-o aruncând vraja sa Svengali asupra țarinei. Ea a devenit convinsă că Rasputin (al cărui nume era fie un joc de cuvinte cu rasputny, care înseamnă „desfrânat” în limba rusă, fie rasputi, care însemna „răscruce” – un termen aplicat satului din care provenea și locuitorilor acestuia) era singurul capabil să-și vindece copilul afectat. Astfel, de la începuturi modeste, Rasputin a reușit să devină cel mai influent om din Rusia pre-bolșevică.

Contele Alexander Cagliostro pretindea că are 5.557 de ani – prieten cu regina din Saba, Cleopatra și cu alte douăzeci de femei puternice din istorie. Acest magician din secolul al XVIII-lea spunea că învățase secrete puternice despre cum să facă miracole, să vindece boli și să prelungească viața prin aceste legături intime din trecutul său. Locuitorii curților regale pe care le vizita nu-i puteau cumpăra poțiunile suficient de repede. Cagliostro era favoritul tuturor, atențiile sale fiind curtate de împărați, cardinali, regine și chiar de Papă, până când s-a descoperit în cele din urmă că nu era nimic mai mult decât un italian obișnuit, needucat și escroc. Cei care fuseseră păcăliți de el, înfuriați de propria lor naivitate, l-au condamnat pe Cagliostro pentru erezie și l-au lăsat să moară nejelit în închisoare la patru ani după ce a fost închis.

Însă Sir Basil Zaharoff a devenit un punct central în viața lui LaVey, atât de mult încât, mulți ani mai târziu, a deschis romanul „Vrăjitoarea Satanică” cu un omagiu adus lui Zaharoff, ca unul care știa cum să folosească puterea femeilor în avantajul său. Nepotul lui LaVey, născut în 1978, a fost numit „Stanton Zaharoff” în onoarea sa. A fost cel mai de succes și cinic comerciant de arme din toate timpurile, furnizând arme pentru Războiul Boer, Războiul Ruso-Japonez, Războaiele Balcanice și Primul Război Mondial. Din nou, deși născut în sărăcie, Zaharoff a ajuns să influențeze regi și parlamente și, în cele din urmă, a devenit Cavaler al Imperiului Britanic. Totuși, în biografia lui McCormick, „Vânzătorul de morți”, Zaharoff și-a rezumat filosofia astfel: „Am făcut războaie ca să pot vinde arme ambelor părți... Am vândut armament oricui le cumpăra. Am fost rus când eram în Rusia, grec în Grecia, francez la Paris.”

Zaharoff a folosit orice tactică nefastă pe care a putut-o concepe pentru a-și orchestra scopurile dorite. A folosit mită și trucuri pentru a-și învinge negustorii de război rivali. A răspândit zvonuri pentru a-și înfrunta prietenii și a folosit farmecele femeilor frumoase pentru a-i ispiti sau a-i învinge pe cei pe care îi dorea. Străduind știri pentru a-i înfierbânta pe oameni până la un punct de beligeranță, asasinând oficiali adversari atunci când a fost necesar, Zaharoff a manipulat bătăliile odată ce războaiele începeau. Pentru a se asigura că bătăliile continuau și că se cheltuiau mai mulți bani pentru armament, milioane de tineri puteau fi pierduți. Respectul lui LaVey pentru Zaharoff a crescut și mai mult când a descoperit că, chiar

și după moartea lui Zaharoff, cei care încercau să-i expună manipulările sau să-l critice își pierdeau locurile de muncă, sufereau de probleme de sănătate și chiar moartea, ca și cum Zaharoff ar fi ieșit din mormântul său pentru a-și exercita influența continuă pe planul pământesc. Din toate descrierile, Sir Basil semăna foarte mult cu LaVey în tinerețe. La moșia lui Zaharoff din sudul Franței, Chateau Balincourt, acesta avea o capelă satanică drapată cu negru ascunsă între zidurile acesteia. O grotă albastră în crepuscul, mult sub castel, unde bărcile în formă de lebădă puteau să se așeze sub castel printr-un tunel mascat, era folosită ca loc de întâlnire. Aceștia erau adevărați magicieni negri pentru LaVey - nu presupușii „răi" care erau torturați și arși pe rug. Zaharoff, Rasputin și Cagliostro erau sataniști pe care LaVey îi putea respecta și imita.

Pe măsură ce Tony se implica din ce în ce mai mult în viața magicienilor și în literatura ocultă, cu cât se simțea mai departe de ceilalți băieți de vârsta lui și cu atât deveneau mai irelevante temele școlare obligatorii. Urmând pașii lui Zaharoff, LaVey și-a dorit să combine eleganta și cruzimea în același tânăr. A studiat judo la Studioul Duke Moore din San Francisco, obținând mai multe diplome până la sfârșitul anului 1946. Judo-ul i se părea mult mai satisfăcător decât idealul american consacrat al „boxului științific". Când băieții tineri excesiv de agresivi erau la pământ de manevrele derutante ale lui Tony, era numit „japonez viclean" și acuzat că nu luptă corect. LaVey a început să se bucure de confuzia noțiunilor înguste ale oamenilor. În același an în care a devenit al doilea oboist al Orchestrei de Balet din San Francisco, Tony a renunțat la ultimul an de liceu. Și-a lăsat părul să crească mai lung, a început să poarte jachete de piele și costume zoot și a umblat prin săli de biliard de proastă reputație, găsind camaraderie la jucători, proxeneți, prostituate, escroci și jucători de biliard. „Mi-au spus că o pricepere la biliard era un indiciu al unei tinereți cheltuite greșit." Tony se delecta cu aceste incongruențe: picta, studia magia și filosofia, cânta muzică clasică, și totuși se comporta, arăta și gândea ca un om de rând.

În timpul petrecut pe Coasta de Est, tânărul Tony a avut ocazia să facă excursii regulate la parcul Steeplechase, unde a experimentat cum să câștige bani înțelegând slăbiciunile umane. A observat că mulți dintre bărbați se adunau în jurul a ceea ce avea să fie numit „Teatrul Blowhole", un loc unde fete neașteptate mergeau printr-o adiere ascunsă de vânt, unde fustele le umflau peste cap, expunându-le picioarele și lenjeria intimă (sau lipsa acesteia). Un rând de scaune a fost amenajat pentru ca bărbații să poată avea o privelițte bună fără să stea în picioare toată ziua. Într-o zi, un bărbat s-a aplecat spre Tony cu o privire destul de supărată pe față și i-a oferit 25 de cenți să stea pe locul lui în timp ce bărbatul era plecat la baie. LaVey s-a conformat bucuros. După aceea, Tony și-a câștigat banii de buzunar uitându-se disponibil ori de câte ori unul dintre membrii „publicului" începea să se uite nervos în jur. Se apropia și oferea: „Păstrează-ți locul pentru 25 de cenți, domnule?"

Tony a învățat noi lecții de la „oamenii de afaceri" din lumea interlopă din nou-înființatul Las Vegas, când l-a însoțit și l-a ajutat pe fratele tatălui său, Bill LaVey, în afacerile de acolo, după război. Capitala emergentă a jocurilor de noroc era doar o mică oază în mijlocul

deșertului. Bill furnizase alcool brut distileriilor lui Al Capone în timpul Prohibiției din Chicago și a reluat vechile legături după război, bucurându-se de o afacere prosperă în timpul războiului, producând trenuri de aterizare pentru avioane și bărci de patrulare. Bill s-a implicat alături de Bugsy Siegel în dezvoltarea Flamingo pentru Meyer Lansky. În timp ce Tony stătea cu unchiul său în cazinouri și cluburi de noapte, locotenenții lui Siegel, precum Al Greenberg și Moe Sedway, aveau propriile interese de susținut față de un LaVey impresionabil - cum toată lumea este pe cale să ia o decizie, indiferent de poziția înaltă sau joasă pe care o dețin. „Totul este o escrocherie, inclusiv biserica. Omul superior recunoaște aceste fapte și trăiește în consecință. Nebunul continuă să meargă direct după Dumnezeu și țară. Omul viclean își dă seama cum să exploateze singur escrocheria, ca să nu ajungă sclavul politicienilor și șefilor necinstiți. El refuză viața a milioane de oameni din birouri și fabrici, legați de rutina de a merge la muncă la ora opt în fiecare dimineață, de a stagna la o slujbă extrem de plictisitoare, de a lua prânzul la ora stabilită, de a veni acasă la ora cinci în fiecare seară și, pentru toate acestea, primind un salariu suficient doar pentru a-și susține existența monotonă."

LaVey a fost impresionat de acești haiduci care supraviețuiau în afara sistemului, exploatând slăbiciunile și viciile naturale ale oamenilor. Îi considera versiuni rudimentare ale lui Zaharoff, cu filozofie și convingere în spatele acțiunilor lor. Tony a înțeles, de asemenea, că acești oameni se ucideau adesea între ei și că singurii care erau cu adevărat amintiți de publicul larg erau cei care mureau de o moarte suficient de sângeroasă pentru a apărea în ziare. Dar Tony nu a fost dezamăgit de asta, nici de faptul că unchiul său a ispășit în cele din urmă o pedeapsă pentru evaziune fiscală în penitenciarul federal de la Insula McNeil. Încă supraviețuiau în felul pe care îl alegeau; acesta era cel mai important lucru. Dacă circumstanțele ar fi fost doar puțin diferite, Tony s-ar fi putut implica și el în escrocherii. Pe măsură ce LaVey a îmbătrânit, admirația sa pentru acești practicanți satanici nu a scăzut. Mai degrabă, a constatat că cel mai descurajant aspect al formării de prietenii cu acești bărbați mai în vârstă, blazați, a fost că majoritatea dintre ei au murit în anii 1950 și 1960. Lăsat singur, LaVey a trebuit să-și creeze/descopere noi compatrioți.

„Nu mulți oameni s-au născut în același an în care m-am născut eu, așa că îmi este greu să găsesc oameni cu orientarea sau cunoștințele mele, în ceea ce privește muzica, filmele, amintirile - toate acele lucruri care alcătuiesc trecutul unei persoane. Cred că de aceea părea să gravitez spre tovarăși care erau mai în vârstă decât mine când eram tânăr - eram însetat de acest trecut care îmi lipsea. Sau, la celălalt capăt al spectrului, am gravitat spre oameni mult mai tineri decât mine, care sunt atrași de aceste cunoștințe pierdute pe care le port acum. Lumea mea era cea de la sfârșitul anilor '30 și începutul anilor '40. Cristalizarea mea a venit în perioada filmului noir imediat după război - acea ciudată eră a crepusculului. E de mirare că sunt așa cum sunt? Saturn a fost predominant, timp în care mi-am atins maturitatea. Amintirile mele se întind înapoi până în acea lume antediluviană dinainte de război. Toate acele amintiri din copilăria și tinerețea mea se reflectă în cine sunt, ce sunt, ce am început. Filmele care mi-au portretizat modelele au fost filmul noir american, cu filmele tari..." „antieroi

care aveau de fapt sentimente și loialități mai profunde decât oamenii acceptabili." LaVey se concentrează în continuare pe interpretarea și promovarea genului său de muzică – "Gal in Calico," "For Sentimental Reasons", "Nature Boy," "All Through the Day," "Either It's Love Or It Isn't," "The More I See You," "In Love In Vain," "I Wonder," "Temptation," "Prisoner of Love," "Golden Earrings," "I Remember You." Pe măsură ce influența renascută a lui LaVey se răspândește, sunt readuse la viață înregistrări mai timpurii, mai directe, ale ceea ce îi place să numească „muzică bombastică".

Până la vârsta de 16 ani, LaVey își forma deja idei clare despre femei, precum și despre magie și adevărata putere. Explorările sale sexuale datează de la vârsta de aproximativ cinci ani, când își amintește cum o fetiță l-a convins să se întoarcă în dormitorul ei la petrecerea de ziua ei. Mama ei s-a întors și a certat-o pentru că și-a părăsit oaspeții, iar draga disperată și-a urinat chiloții. LaVey recunoaște că experiența a fost suficientă pentru a-l încece pe o cale sexuală distinct fetișistă. Lucrurile s-au înrăutățit când avea aproximativ 11 ani, câștigând mărunțiș în plus adunând sticle goale în jurul unui pavilion de dans în aer liber. Într-o zi, în timp ce întindea mâna departe sub structură, a descoperit o gaură poziționată întâmplător chiar sub toaleta femeilor. Era de fapt un spațiu între podea și partea din față a toaletei, prin care un băiat atent putea arunca o privire din primul rând asupra oricărei fetițe care se întâmpla să stea acolo. Tony se asigura că era în prim-plan ori de câte ori zărea o femeie interesantă mergând să se ușureze. LaVey își stabilise deja propriile idei despre senzualitate și dezvoltase o fixație pentru actrița Iris Adrian, arhetipul coristei blonde, plinuțe, care pocnește guma de mestecat și este din filmele de serie B. A decis că Hollywood-ul era complet inversat, deoarece cele mai frumoase fete erau întotdeauna distribuite ca vedete. (Ulterior, LaVey avea să o numere pe domnișoara Adrian printre prietenii săi personali.)

Din păcate, deoarece LaVey își dezvoltase deja o înfățișare categoric sinistră, majoritatea fetelor cu care ieșea trebuiau să se întâlnească cu el „după colț", pentru ca părinții ei să nu vadă genul de băieți cu care fiica lor ținea companie. LaVey a considerat că prima sa experiență romantică a fost una extrem de dureroasă și, simțindu-se trădat și condamnat din cauza faptului că era diferit, a decis fie să se alăture Legiunii Străine, fie circului. Undeva avea să găsească sau să-și creeze un loc în care să se integreze. Recunoscându-și stigmatul tot mai mare, LaVey a plecat de acasă în căutarea aventurii și a găsit curând vitrina perfectă pentru atributele sale marginale.

Capitolul doi

Nu ajuta niciodată un pitic să miște o cadă de elefant

După ce a vorbit cu un tânăr într-o sală de biliard care lucrase pentru Circul Clyde Beatty, Tony LaVey a devenit intrigat de stilul de viață și de posibilitățile oferite de acesta. În primăvara anului 1947, s-a angajat ca muncitor la circ și băiat de cușcă, responsabil cu hrănirea și adăparea felinelor mari. A dezvoltat o relație imediată cu leii și tigrii, descoperind că de obicei se simțea mai confortabil și mai relaxat în preajma felinelor mari decât plimbându-se pe străzile orașului sau în orice alt loc unde se adună oamenii.

Nu a durat mult până când Beatty, din ce în ce mai conștient de afinitatea lui LaVey pentru felinele mari, a început să-i împărtășească trucurile meseriei sale. Tony a început curând să calce pe urmele stră-unchiului său, Lazlo (care călătorise cu un circ în Rusia și Ungaria).

A învățat mișcările și mecanica numărului lui Beatty - utilizarea biciului, a bastonului, a revolverului și a scaunului (care este folosit pentru a imita o gură deschisă; orice este deschis va funcționa, ca o pălărie împinsă în fața unui leu pentru a-l face să se retragă). Tony a reușit să pună o pisică printr-un cerc, să facă rostogoliri - și după scurt timp, LaVey, în vârstă de 17 ani, manevra simultan opt lei nubieni și patru tigri bengalezi în cușcă, pe acordurile muzicale ale omniprezentului „Paso dobles" al lui Beatty. „Nu le înveți niciodată pe pisici «trucuri»", spune LaVey, „pur și simplu găsești ce le place să facă și apoi construiești un număr în jurul acelui lucru. Pisicilor le place să treacă prin cercuri, să se urce pe piedestalul lor «personal», toate acele lucruri pe care le folosesc în numerele standard. De aceea, cuvântul «antrenor» este mai potrivit decât «domnizator». Lucrezi cu pisicile, în loc să încerci să le frângi spiritul sau să le îmblânzești." Când Beatty programa o „reprezentație cu două întâlniri" (o reprezentație matinală pentru copii sâmbăta sau o reprezentație caritabilă care preceda spectacolul obișnuit de seară), LaVey cânta adesea singur cu pisicile în cușca mare.

„Când eram sub ochelari", își amintește LaVey, „îmi lăsam părul să se ciufulească. Purtam pantaloni negri cu cămăși roșii largi și cizme negre din piele - de fapt, culorile uniformei spectacolului. Publicul trebuie să mă fi crezut un fel de membru al tribului mongol. M-am simțit bine cu imaginea și am fost mândru de ea. Părea să funcționeze atât cu pisicile, cât și cu publicul. Odată ce oamenii văd o astfel de imagine, nu mai uită. Era singura modalitate prin care oamenii de circ își aminteau sau mă recunoșteau când mă mai vizitam din când în când, până în anii 1960."

Undeva circulă filme cu Anton LaVey lucrând în cușcă. LaVey spune: „Pe atunci era prin preajmă un tip pe nume Tom Upton. Își petrecea cea mai mare parte a timpului filmând toate

circurile. Toți oamenii de la circ îl cunoșteau; era binevenit în orice loc de parcare din țară. Tot ce trebuia să faci era să te uiți în direcția lui și te delecta cu filme și povești. Întotdeauna voia să adune oamenii să-i vizioneze filmele. Artiștii îl iubeau. Își instala proiectorul în culise și îl pornea pentru artiști. Era un tip scund, destul de rotund și avea o soție sferică pe nume Crystal. Probabil că a filmat mii de role între sfârșitul anilor '30 și mijlocul anilor '60. Unii dintre primii noștri membri care erau prin preajmă au ajuns să vadă câteva dintre filmele lui. Ni le-a adus și ni le-a arătat de câteva ori. Bineînțeles, iată-mă acolo, sărind și aruncând în jurul cuștii, cu părul meu mongol fluturând."

Pentru a-i ajuta pe lei și tigri să se simtă mai confortabil în preajma lui, reducând riscul de rănire, Tony a început să inițieze un nivel de intimitate dincolo de prietenie, astfel încât felinele mari să-l accepte mai mult ca parte a existenței lor. Când le hrănea, Tony își punea propriul hamburger pe jos lângă mâncarea lor, imitând mârâiturile lor în timp ce mânca. Când exersa cu pisicile în cușcă, se târa prin rumegușul din spatele lor. LaVey chiar a început să doarmă în cuștile lor cu ele din când în când. „Îmi este foarte dor să am o felină mare prin preajmă, după 20 de ani din viața mea petrecuți în contact intim cu ea - de la 17 la 37 de ani, când Togare mergea la grădina zoologică. Nu există nimic asemănător. Odată ce ai stabilit o relație cu o pisică, nu te va uita niciodată. Un tânăr leopard negru cu care am lucrat în serialul Beatty, pe nume Zombie, și-a amintit de mine 13 ani mai târziu, când l-am văzut întâmplător într-un mic circ ambulant. Când m-am îndreptat spre cușcă, acest leopard (pe atunci) bătrân, mâncat de molii, și-a ridicat capul și a început să scoată niște ciripituri prietenoase de recunoaștere. M-am uitat mai atent și, într-adevăr, era aceeași pisică cu care lucrasem cu mult timp înainte."

Oricât de prietenos a fost LaVey cu pisicile, recunoaște că a avut parte de momente când a fost la limită și are cicatrici pe mână și pe piept care să-i amintească faptul că nimic nu te poate proteja de accidente neintenționate sau de un leu exuberant. „Am prins o gheară sau am fost trântit la pământ. Se întâmplă oricărui dresor din când în când. Leii sunt creaturi incredibil de puternice. Tot ce trebuie să facă este să te atingă în timp ce aleargă în ritmul lor; asta e suficient pentru a doborî orice om. Sunt și fantastic de rapizi. În clipa în care atingi pământul, unul dintre ei este deasupra ta și acolo ești pe spate în rumeguș cu leul plutind deasupra ta, respirând fierbinte pe gât, iar când privești în sus, fălcile care te privesc fix par la fel de mari ca ale unei balene."

Ce l-a determinat pe LaVey să-și riște viața, nu doar în timpul spectacolelor de circ, ci și atunci când dormea și mânca cu tigrii și leii, și mai târziu să aleagă să trăiască cu un leopard, apoi cu un leu în casa lui, riscând un atac în fiecare zi? „Am învățat atât de multe în cușcă", explică LaVey. „Chiar și faptul că am fost doborât m-a învățat lecții grozave. Atunci înveți cu adevărat putere și magie, chiar și cum să te joci de-a Dumnezeu: când stai întins în rumeguș cu un leu care îți respiră în față. Știi că instinctul natural al bestiei este să-și înfigă colții în creatura jucăușă de pe jos, fără să-și dea seama că pielea ei este fragedă și oasele îi pot fi zdrobite - că nu poate rezista la zgârieturi și mușcături ca un alt leu. Așa că, zăcând acolo doborât, nu-ți mai rămâne decât o singură apărare: voința. Orice dresor de pisici bun trebuie să

învețe cum să o folosească, cum să se încarce cu adrenalină, să trimită raze gamma care pătrund în creierul pisicii, astfel încât aceasta să se abțină să te mestece sau să te zgârie în timp ce tu cauți bastonul. Apoi, când pui mâna pe el, ai aproximativ o secundă să-i dai un bici peste nasul leului și să sari în picioare în timp ce leul este distras. Și dacă nu poți să-l înveți cum să ajungă la baston, trebuie să o faci dând pisicii un pumn puternic în nas."

După un timp, imboldul creativ al lui Tony l-a condus în alte direcții în cadrul comunității circului. După cum explică LaVey, „Întotdeauna există ceva de făcut într-un circ – oamenii «se dublează în instrumentele de suflat», având de obicei două sau mai multe sarcini alternative de îndeplinit, cu excepția cazului în care au un număr cu adevărat specializat." Dresajul animalelor era palpitant, dar Tony știa că nu va putea găsi niciodată împlinire deplină lucrând la un număr cu animale toată viața. Pare inevitabil ca talentele muzicale extinse ale lui Tony să nu treacă neobservate sau să nu fie utilizate de ceilalți artiști de circ – și într-adevăr nu au fost.

Tony învățase singur pianul de-a lungul anilor ascultând o melodie la radio sau la gramofon și alegând cu sârguință notele și acordurile până când putea să o cânte cu ușurință. În timp ce era în turneu cu spectacolul Beatty, Tony l-a întrebat pe instrumentistul de la circ, un alcoolic care se sprijinea mai mult pe clape decât le cânta de fapt, dacă poate exersa o jumătate de oră, doar ca să nu ruginească. („Fred avea bătături pe coate de la cântatul atât de tare.") Instrumentistul a refuzat, iar LaVey, înfuriat de meschina eroare de energie a bețivului, l-a blestemat. Câteva nopți mai târziu, s-a îmbolnăvit și nu a putut fi resuscitat pentru spectacolul din seară. Tony s-a oferit voluntar să cânte, deși nu era deloc sigur că poate cânta măcar la instrumentistul de la circ. Dar, nefiind genul care să adopte o abordare jenantă, LaVey a început chiar cu tema galopantă Lone Ranger din Uvertura „William Tell" de Rossini.

LaVey a avut un succes imediat atât în rândul publicului, cât și al celorlalți artiști de circ. Beatty i-a acordat „profesorului" beat un concediu sabatic și l-a făcut pe Tony instrumentist titular la circ. Când spectacolul lui Beatty a intrat în orașul următor, LaVey se afla la circ, care era cocoțat pe un camion cu platformă, acționând ca un flautist pentru a atrage adulți și copii la terenul circului. Oriunde mergea Tony, pliante extravagante îl promovau în cei mai extravaganți termeni posibili.

În timp ce multe dintre instrumentele cu sunet fantastic de pe fluturașul lui LaVey erau aproape dispărute, Anton (așa cum le-a cerut prietenilor să-l numească acum în loc de porecla lui din copilărie) a stăpânit fiecare dintre ele sau un echivalent. Fidel propriei sale ambiții, LaVey a aflat că putea într-adevăr să agite sau să liniștească atât oamenii, cât și animalele cu muzica sa - cum anumite acorduri și cadențe ar afecta publicul, animalele și interpreții. Anton a descoperit că felinele de junglă interpretau cel mai bine acordurile dominante și ritmurile barbare. Felinelor mari le plăceau acordurile minore accentuate, dar LaVey varia acordurile, alternând în mod corespunzător majorele și minorele. Elefanților le plăcea o predominanță a dominantelor majore cu un ritm ponderat, care se potrivea cel mai bine cu mersul și metabolismul lor mai lent. Focile și câinii (care, potrivit lui LaVey, sunt foarte asemănători) păreau să răspundă cel mai bine la acordurile majore fără a adăuga minore. Când LaVey s-a

ținut de acordurile majore dominante strălucitoare, câinii și focile erau cel mai ușor de lucrat cu ele. Ceilalți artiști din circ au fost recunoscători și nedumeriți de abilitățile neobișnuite ale lui LaVey de a adăuga o viață specială numerelor lor cu muzica sa.

Pe lângă colaborarea cu dirijori de fanfară precum Vic Robbins, Merle Evans și Henry Keys, Anton a interpretat ulterior muzică emoționantă și care atmosferă, acompaniind unele dintre cele mai faimoase numere de circ din lume: echipa de călărie Hannefords, Concellos, Harold Alzana, Wallendas zburători, Cristiani și alții. De-a lungul anilor, LaVey a fost încântat să primească scrisori de susținere și cereri de înscriere de la copiii, nepoții, nepoatele și nepoatele acestor artiști, care auziseră de LaVey de la rudele lor ilustre care povesteau despre el la masa de seară. Unul dintre personajele de circ preferate ale lui Anton era Hugo Zachinni, cunoscut sub numele de Ghiuleaua Umană. Deși personajul său principal suna „Proiectilul Uman", limbajul comun părea să aprecieze mai mult sunetul „Ghiuleaua" și asta a rămas în minte. Zachinni a fost odată un catolic devotat, dar devenise dezamăgit, devenind în cele din urmă un ateu atât de militant, încât profita de orice ocazie pentru a vorbi despre cât de organizată era religia. „Ori de câte ori cineva îl întreba despre tun, el se lansa într-o tiradă despre escrocii care conduc bisericile, ori de câte ori strângea un bacșiș bun. Apoi, soția lui ieșea în fugă și îl acuza că are «prea mult vin»." Zachinni era încântat că el și fratele său, Edmundo, găsiseră o modalitate de a profita de setea publicului pentru violență, inventând și brevetând un dispozitiv pentru a împușca un om din țeava unui tun, ceea ce le-a adus o mică avere. De fapt, un tip destul de eclectic, Zachinni a fost un pictor excelent și a predat cursuri de arte plastice până la moartea sa. Multe dintre picturile sale au ajuns în colecții importante. LaVey își amintește, de asemenea, de consternarea lui Zachinni față de pronunția greșită constantă a numelui său. „Oamenii obișnuiau să vină la el și să-i spună: «O, domnule Zuchinni...». El spunea: «Ieri sunt... un Zachinni, astăzi sunt... un Zuchinni, în curând voi... fi un dovleac»."

Anton a avut o altercație cu un pitic în emisiunea lui Beatty. După ce i s-a spus să alerge peste parcare pentru o lovitură, a văzut un pitic sub o semiremorcă, luptându-se cu o cuvă mare pentru elefanți – piedestalurile decorate și goale pe care se joacă elefanții. LaVey a încercat să-l ajute, iar piticul l-a înjurat și l-a lovit în tibie. Mai târziu a aflat că nu era o idee bună să încerce să ajute un pitic să facă ceva fizic, pentru că ai putea primi un șut în testicule.

Printre ceilalți oameni interesanți pe care LaVey i-a întâlnit în timpul petrecut la circ s-a numărat și scriitorul romanului Weird Tales, Robert Barbour Johnson („Rubberbubber Johnson", așa cum s-a prezentat). El și LaVey au legat o prietenie care avea să dureze mulți ani după înființarea oficială a Bisericii lui Satan. La acea vreme, pe lângă un contract de scriere cu revista Blue Book (cinci povești de circ pe an), Johnson lucra el însuși ca dresor de animale. Johnson a fost întotdeauna fascinat de magia și sincronicitatea găsite în viața cotidiană, totuși a acceptat extravaganța sălbatică cu ușurință. Deși nu a fost niciodată cunoscut public ca artist, picturile pe care Johnson le-a realizat cu scene de circ și carnaval, cu utilizarea neobișnuită a luminii și texturii folosind cele mai mici pete de vopsea, sperăm că vor fi expuse într-o zi. LaVey are multe amintiri din anii petrecuți împreună și îi place să povestească despre expedițiile lor.

Apoi, la un moment dat, LaVey pur și simplu nu a mai auzit de el. „Johnson a vrut întotdeauna să dispară, pur și simplu să plece de undeva de la marginea pământului, precum Ambrose Bierce sau B. Traven. Cred că asta a făcut în cele din urmă."

Cu puțin timp înainte ca Clyde Beatty să moară de cancer la stomac, a venit și l-a ascultat pe La Vey cântând la orga teatrului la Lost Weekend, un club de noapte din San Francisco unde lucra la începutul anilor '60. A ascultat un 7-Up. Era una dintre acele nopți ploioase de iarnă, când doar o mână de clienți obișnuiți îl făceau să pară și mai străin în mijlocul lor. Anton a interpretat numărul: „Regina junglei", „Espana Cani", „Bolero" de Ravel - tot restul, terminând cu acordurile finale amenințătoare ale Bohemei de Puccini. Nimeni altcineva în afară de Anton nu știa cine era străinul, dar unul dintre proprietarii care se ocupa de bar a observat discret. După aproximativ o oră și jumătate, marele Clyde Beatty și-a luat rămas bun în liniște, s-a ridicat și a ieșit în noaptea cețoasă.

PRESENTING

Professor Anton Szandor LaVey

AS THE

GREAT SZANDOR

PLAYER OF THE

CALLIOPE

BOTH STEAM AND AIR

AND ARTIST AND MANIPULATOR OF THE

AEOLIAN BAND ORGAN
ORCHESTMELOCHOR
APOLLONICON
MOSCOW CHIMES
ORIENTAL MUSIC CAR
CAMPBELLICAN PIPES
UNI-FON

AND THE WURLITZER UNIT ORCHESTRA

WHOSE... Music will brighten the hearts of children of all ages - - - AND Stir or soothe the most ferocious beasts of the jungle!

Capitolul trei

Domnule, am fost făcut pentru asta

„Iată-i, creaturile nopții, hoții de cadavre, animalele de companie ale lui Dracula. intrați și vedeți animalele diabolice. Creaturi oribile, care rod oasele, în interior. Capturate la doar patru mile de castelul Dr. Frankenstein și aduse aici vii și respirând. Jefuitori de morminte. Discipolii diavolului în lumea animală. Dăunători de cimitire care se târăsc, se târăsc, o amenințare la adresa păcii morților. Vii în interior, într-o arenă bine luminată, pe care o puteți vedea și studia. Dăunători de câmp de luptă, se hrănesc cu soldați morți și pe moarte..." – jocul sugerat pentru expoziția de grind a unui armadillo, Don Boles, *The Midway Showman.*

După ce a călătorit cu spectacolul Beatty prin California, Oregon, Washington, Nevada, Arizona și New Mexico, sezonul de circ s-a încheiat în octombrie 1947, iar Anton era gata să meargă mai departe. Viața de dresor de lei și muzician de circ era destul de plină de viață, dar bănuia că mai existau orizonturi de explorat, modalități mai sordide de a-și câștiga existența.

El se despărțea de prietenii lui de circ pentru a discuta despre diferențele dintre a lucra în circuitele carnavalului și a lucra într-un circ. Oamenii de circ considerau ceea ce făceau drept artă adevărată, un divertisment familial orbitor, în comparație cu trucurile ieftine și aspectele de „tabără cu mănuși" ale carnavalului. Oamenii de circ cred că carnavalii sunt sociopați, vagabonzi, marginali care încearcă să fugă de lege sau de o activitate nefastă sau alta - încearcă să se rătăcească. carnavalii cred că oamenii de circ sunt sclavi plătiți și primadone, că au nevoie doar de abilități, nu de inteligență stradală, că sunt doar artiști și nu au nevoie de o acuitate mentală reală.

Acest lucru a fost suficient pentru a-l încuraja pe Anton să lucreze în extrasezon la diverse facilități de distracții de pe coasta de vest, cum ar fi Parcul de distracții Pike din Long Beach, California, unde cânta la caliopa cu aburi vizavi de circul de purici al profesorului Theobald. Profesorul Theobald era un domn german destul de excentric căruia îi plăcea să-și suflece mânecile și să-și lase puricii să se ospăteze cu brațele sale pentru cină. A izbucnit în tărâmul caliopei zgomotoase a lui LaVey, plângându-se că muzica îi deranja pe micuții săi interpreți: „Vă rog! Îmi deranjează puricii; nu vor cânta bine." „Mă implora să cânt mai încet. Nu poți cânta la o caliopă încet; ori e tare, ori nu cântă deloc. Nu am reușit niciodată să ajung la el, oricât de mult aș fi simpatizat."

LaVey a întâlnit o mulțime de personaje interesante pe care le-a întâlnit în circuitul carny: Francisco Lentini a făcut ceva pozitiv din faptul că avea trei picioare, folosindu-și al treilea picior pe post de scaun când mergea la pescuit și dansând mereu cu cele mai frumoase fete de pe orice ring de dans, inventând un vals unic care a ajuns în centrul atenției. „A fost singura

persoană pe care am văzut-o vreodată care a dansat în timp de 5/4 - Ceaikovski ar fi putut scrie niște lucruri grozave pentru el." Deși lui Lentini nu-i păsa că se născuse cu trei picioare, era destul de stânjenit de un mic apendice asemănător unui deget care creștea din al treilea picior al său și purta întotdeauna șosete extra lungi pentru a-l acoperi. Lui Anton îi plăcea și Struțul Uman, Jacob Heilberger, care își stăpânise reflexele stomacale atât de bine încât putea regurgita obiecte după bunul plac. Era un inginer evreu foarte cultivat, educat la Universitatea din Berlin, care fugise din Germania când naziștii au venit la putere. Deghându-și creierul și educația, Heilberger a îngrozit publicul înghițind șoareci vii, mingi de golf și ouă care au eclozat în pui vii, sărindu-i din gură.

Bineînțeles, exista și spectacolul sexual, prezentat sub forma unei prelegeri educaționale despre igienă, pentru a evita hărțuirea clerului local sau închiderea spectacolului de către poliție. Dr. Hart îl interpreta pe doctorul sexual (care avea să devină mai târziu „Dr. Elliot Forbes"), asistat de fete frumoase în uniforme sumbre de asistente medicale, care arătau diverse părți ale anatomiei pe fișe supradimensionate. De obicei, erau prezentate filme Kroger Babb sau filme de antrenament ale armatei despre pericolele bolii vaginale, completate cu nasuri putrede ale unor bărbați în stadii avansate de sifilis, pe care Anton se delecta să le acompanieze interpretând „Claire de Lune" și alte piese clasice. Până la terminarea filmului, mulți dintre bărbații care fuseseră păcăliți să cumpere un bilet se strecuraseră deja pe marginea cortului, lăsând cornetele de zăpadă și floricelele de porumb nemâncate sub scaune și jurând că nu mai fac sex pentru totdeauna.

Anton a continuat să lucreze la cele mai mari spectacole itinerante de pe Coasta Pacificului, carnavaluri precum Craft's 20 Big Shows, West Coast Shows și Foley & Burke. Se instalau lângă circuri în orașe mari precum Los Angeles (în orașele mai mici, unele carnavaluri apăreau independent pentru a face parte din Midway), la târguri județene, pe terenuri de rodeo, terenuri de dirt, terenuri de fotbal... în mare parte, aduceau strălucire și entuziasm comunităților agricole înfloritoare precum Modesto, Turlock și Redding, și orașelor rurale izolate cu nume precum Crow's Landing, Ceres, Atwater.

LaVey cânta fie la o caliopică, fie la o orgă Wurlitzer, fie la un Hammond de-a lungul fiecărei etape intermediare, oferind muzică pentru a menține oamenii în mișcare printre diversele atracții; muzica sa preferată de „șmecher", „fabrică de avioane", „șantier naval" - „Roly Poly", „Detour", „Sunflower", „No Vacancy", „Dear Okie" - pe lângă standarde mai mainstream. LaVey a experimentat cu diverse efecte sonore încorporate în orga fanfarei, pentru a fi folosite la carusel: tobe, gong, clopoțel de cărucior, tamburine, fluiere de păsări, copite de cai, coarne... toate adaugă acea calitate zornăitoare, de ritm neobișnuit muzicii asociate cel mai mult cu mirosurile combinate de popcorn, rumeguș și vată de zahăr din cort. Platforma sferică, purtând picturi exagerate ale ceea ce putea fi văzut și experimentat în interiorul corturilor, oferea un loc excelent de vizionare de unde Anton putea fi martor la o altă latură a naturii umane. Deși carnavalurile erau mici, pânzele stridente, muzica captivantă și expozițiile grotești se combinau pentru a atrage sute de oameni curioși din zonele rurale din jur. Toți veneau, îmbrăcați în

hainele lor de duminică, sperând să vadă ceva picant, sperând să câștige ceva special, sperând să vadă ceva ce nu vor uita niciodată.

LaVey a fost recrutat și pentru a cânta la întâlnirile de renaștere a spectacolelor itinerante din cort de duminică: „Circurile și carnavalurile erau considerate lucrarea Diavolului în secolul al XIX-lea, când spectacolele se desfășurau în căruțe, iar clericii dezaprobatori aveau o putere reală. Apoi, evangheliștii și-au dat seama că pot profita de organiștii carnavalului și de mulțimile adunate la spectacole și au început să ne tolereze în adevărata modificare creștină." Introducerea lui Burton Molfe la Biblia Satanică îl citează pe LaVey despre observațiile sale grăitoare despre acești creștini care dansau o zi pe săptămână: „Sâmbătă seara vedeam bărbați poftind fete pe jumătate goale dansând la carnaval, iar duminică dimineața, când cântam la orgă pentru evangheliștii spectacolelor din cort, la celălalt capăt al parcării carnavalului, îi vedeam pe acești aceiași bărbați stând în bănci cu soțiile și copiii lor, rugându-L pe Dumnezeu să-i ierte și să-i curețe de dorințele lor carnale. Iar sâmbăta seara următoare se întorceau la carnaval sau la alt loc de răsfăț. Am știut atunci că Biserica Creștină prosperă pe ipocrizie și că natura carnală a omului va ieși la iveală!"

Aleea intermediară se întinde sub forma unui oval în jurul carnavalului, cu atracții, jocuri, restaurante și standuri cu mâncare de o parte și de alta a ovalului, iar calea „spectacolelor" se află la celălalt capăt al ovalului, vizavi de poartă. În spatele carnavalului are loc adevărata acțiune – Tabăra Mitt, spectacolul de fete, „ciudații" 10 în 1, spectacolul polițist, expoziția de punk-iști murați (comandate direct de la Magazinul de Curiozități Tate – bebeluși diavoli, 75 de dolari; corpuri mumificate, 50 de dolari…). În interiorul corturilor spectacolelor, Anton cânta la orgă Hammond pentru fetele excentrice și dansatoarele de hula-hula.

Întotdeauna erau o mulțime de fete prin carnaval, atât la serviciu, cât și venind să vadă spectacolul. „Mai multe numere de carnaval foloseau fete pentru ostentație. Spectacolele de fete și spectacolele de sex, însă, aveau scopuri diferite. Spectacolele de fete erau ca niște localuri de striptease ambulante. Fetele ieșeau pe platforma de dans ca să-și etaleze lucrurile, apoi vorbăreții îi aduceau pe domni înăuntru pentru striptease. De obicei, era o petrecere de 50 de cenți. Apoi, odată înăuntru, dădeau un spectacol fie soft, fie hardcore, în funcție de cât de bine reușiseră să se compare pantofii cu legea."

„Spectacolul de sex era cu totul altceva. Era o atmosferă între un doctor și o asistentă obraznică, unde deznodământul urma să fie cel mai probabil o demonstrație a «Secretelor igienei», urmată de un spectacol de grind «Miracolul vieții». De acolo au plecat jurând că nu se vor mai uita niciodată la o femeie sexy." LaVey explică faptul că niciuna dintre dansatoare nu a avut aventuri cu artiste – că ar fi considerat ceva asemănător incestului. Cu discreție, era de așteptat ca relațiile să apară cu fetele care veneau pentru strălucirea și entuziasmul carnavalului. „Păcătoșii" evidenți erau însă otravă pentru operatorii de carnaval, clasificați drept „bețivi" și „agitatori", majoritatea ofertelor de muncă postate în The Billboard (ziarul săptămânal care acoperă industria divertismentului în aer liber) instruindu-i pe aceștia să „rămână unde sunt". Anton avea legături cu fetele din oraș care defilau pe ringul de noapte,

toate îmbrăcate ca să vadă cel mai apropiat lucru de glamour pe care l-ar fi putut vedea vreodată, sau cu fete locale cărora le venea cheful să devină vedete de cinema, iar primul lor pas era să se alăture carnavalului ca „dansatorie". De obicei, ajungeau doar până la următorul orășel, apoi renunțau.

Dacă spectacolul se juca într-un oraș unde se întâmpla să se joace un „Midnight Spook Show" la teatrul local, LaVey se străduia să-i ajute pe artiști precum „Dr. Zomb", „Dr. Doom" și „Dr. Tomb" aruncând spaghete și struguri, cu strigăte de „Viermi!" și „Ochi!", de la balcoanele teatrelor întunecate din orășelurile mici, în poala publicului de dedesubt.

Uneori, Anton lucra la atracții sau, când operatorul de la gaura de aerisire de la parcul de distracții avea nevoie să fie înlocuit, LaVey era un înlocuitor entuziast. Exista și „Ten-in-One", unde erau prezentați toți ciudățenii și artiștii de barăci: Înghițitorul de Săbii, Capul de Ac, Omul de Cauciuc India, Mâncătorul de Pahar, Băiatul Aligator; Grace McDaniels, femeia cu față de catâr și Johnny Eck, incredibilul jumătate de om. Ca întotdeauna, LaVey și-a găsit prieteni printre cei pe care societatea în general i-ar considera proscriși. „Ciudățenii erau regalitatea lumii carnavalului - primeau o validare pe care nu ar fi primit-o niciodată din exterior. Ciudățeniile umane, ciudățenii naturali, se aflau într-o poziție mult mai apreciată decât săbătenii sau mâncătorii de foc, sau chiar oamenii tatuați, care toți trebuiau să-și învețe talentele ciudățenii sau, în cazul tatuajelor, să-și modifice corpurile pentru a se distinge. Ciudățenii naturali aveau literalmente un drept special din naștere."

Mai mult decât oricare alt spectacol, lui LaVey i-a plăcut să lucreze în Tabăra Mitt, unde erau adunați toți misticii, ghicitorii, chiromanții țigani, hipnotizatorii și magicienii. Acolo, Anton a învățat toate secretele „comerțului cu romi" pe care le putea culege. Joe Calgary l-a învățat pe LaVey magia citirii biletelor - descriind, legat la ochi, ce este scris pe o hârtie ascunsă într-un plic sigilat. Johnny Starr, un vânzător ambulant extravagant, l-a învățat pe Anton cum să joace de-a swami stând în spatele unei mese cu un turban, în timp ce o fată drăguță aduna mesaje împăturite de la membrii publicului, le aducea pe platformă și le arunca într-un bol de cristal învăluit în nori. Când mesajele cădeau direct prin bol, pe un tobogan, în mâinile nerăbdătoare ale lui LaVey de sub scenă, Anton deschidea hârtiile, le lumina cu o lanternă și le expunea printr-o lupă pentru ca swami Starr să le vadă pe scenă. Animatorul cu turban recita în mod miraculos exact ceea ce scriseseră membrii publicului, spre încântarea lor stupefiată și aplauzele sălbatice. „Johnny purta turbanul (sau un alt fel de pălărie) nu inițial ca o afectare, ci pentru a acoperi o placă de tantal de pe cap, rezultată dintr-o rană de război."

LaVey a privit și a ascultat cu atenție, învățând tot ce putea: frenologie, chiromanție, astrologie și trucuri magice. Și-a pus la cale un număr impresionant ca hipnotizator în Zece-în-Unu, punctul culminant fiind când a făcut o fată rigidă ca o scândură, întinzând-o pe două scaune și lăsând pe cineva să stea pe ea. Până atunci, imaginea lui LaVey devenise stereotipă pentru o persoană de sex masculin: jachete sport stridente, cravate pictate manual, mustață subțire ca un creion. Primea mai mult decât l-ar fi putut învăța vreodată o educație universitară - educația unui om încrezător în a se escroca, a exploata natura carnală a bărbatului - și îi

plăcea să arate ca personaj. Cicatricea de pe obraz pe care o primise într-o luptă cu cuțitul cu un prieten nu făcea decât să adauge o nuanță sinistră, blazată trăsăturilor sale.

Prin experiențele sale pline de farmec, a învățat cât de mult ar cere și plăti oamenii pentru a fi păcăliți - cum strigoii căutau senzații tari și mai îngrozitoare; cum voyeurii își doreau delicii mai noi, mai lascive; cum cei singuri și bolnavi își doreau miracole - și cum te urăsc doar atunci când nu sunt păcăliți suficient. Magicianul plin de farmec știe că nu există miracole - există doar ceea ce faci tu însuți să se întâmple în viață. Totuși, oamenii vor fi întotdeauna dispuși să-și arunce banii doar pentru o șansă de a câștiga „fulger" - brățări cu strasuri, ceasuri de mână ieftine, animale de pluș gigantice sau „mahalale" - premii simbolice fără valoare.

„Monster Midway" și *„Step Right Up!"* , două dintre puținele cărți de bază despre carnavaluri, au fost scrise de câțiva dintre prietenii lui LaVey, William Lindsay Gresham și Daniel P. Mannix. Deși legătura lui Gresham a fost întreruptă de moartea sa tragică, LaVey, la momentul scrierii acestui articol, încă întreține o corespondență prietenoasă cu Dan Mannix. LaVey și-a comemorat prietenia cu Gresham în numele fiicei și nepotului său - Zeena și Stanon - numite după personaje din celălalt roman de carnaval faimos al lui Gresham, *„ Nightmare Alley". „The Midway Showman"* este o altă carte excelentă care acoperă acest subiect, în care autorul Don Boles scrie: „Capacitatea de a trata subiecte obișnuite într-un mod grandios, de a inventa minciuni despre ele și tupeul de a vinde bilete la expoziția lor îl califică pe un om pentru meseria de showman... Aici, farsa este comparabilă cu magia: showmanii de carnaval consideră că este permis să păcălească oamenii atâta timp cât le oferi divertisment pe măsura banilor lor."

LaVey a fost criticat în numeroase ocazii pentru că provenea dintr-un „mediu de circ și carnaval", ca și cum ar fi fost o dovadă că este într-adevăr un șarlatan. Dar, așa cum explică însuși LaVey, subcultura carnavalului are propriile standarde, propriile principii. „La carnaval, știam cine era fals și cine era adevăratul. Evangheliștii ambulanți de la corturi umblau prin carnavaluri ca niște „păduchi". Nimeni ca ei. Întotdeauna apăreau unde se găsea un bacșiș bun. Toți recunoșteau că erau implicați în „escrocheria lui Iisus" și profitau pur și simplu de bacșișul adunat de carnaval. Cel puțin, pe vremea aceea, nu mulți dintre ei se prefăceau că chiar credeau vreuna dintre prostiile pe care le vindeau. Pur și simplu își imaginau că profitau de ticăloși, ca oricare dintre celelalte târguri ambulante. Ca antreprenorii de pompe funebre, glumeau și făceau râsete despre ce făceau când nu erau la auzul mătușii Minnie. Mai mulți dintre ei ajungeau în cele din urmă în Folsom sau San Quentin dacă se întâmpla să jecmănească pe cineva nepotrivit. Dar dacă erau măcar onești, puteai avea puțin respect pentru ei. Asta e legea carnavalului."

„Laura cea Jalnică, intră și vezi copilul diavolului. Vezi-o vie pe dinăuntru. Mai bine scurtați-i lanțul, băieți, devine neliniștită. Ascultați-i țipătul! Ce face acum? Aruncați-i încă un pui, s-ar putea să-i fie foame. Priviți-o cum sare. Ascultați-i urletul. Abandonată în copilărie pentru a fi crescută printre animale sălbatice. Mormăie, mârâie, țipete și urlete. Dar biata Laura nu poate scoate un cuvânt. Vezi-o acum. Vezi cât de jos poate ajunge o ființă umană. Odată văzută, niciodată uitată..."

Capitolul patru

Nopți cu Marilyn Monroe

Este anul 1948, o noapte senină din Los Angeles. Pășește prin ușile unei case burlesque de altădată, scăpând de vocea răgușită și insistentă a lătrătorului de afară. Mirosurile din hol - floricele de porumb, fum de trabuc, dezinfectant, cola - se amestecă cu aroma mucegăită a covorului vechi de teatru. Treci prin draperiile mucegăite în teatru și simte mirosul sticlelor de muscat vechi căzute din mâinile bețivilor adormiți din ultimul rând, care zăngănesc mereu pe podea și se rostogolesc înainte atunci când fata de pe scenă își execută cele mai captivante mișcări.

Ia un loc în față, de-a lungul pistei care se întinde în zona de ședere. De aici, poți avea cea mai bună vedere asupra scenei. Relaxează-te, pune-ți pălăria în poală și așteaptă să se ridice cortina.

Așezat în timp ce asculți discursul măcelăriei de dulciuri, atenția îți este distrasă când vezi un tânăr palid, cu părul închis la culoare, strecurându-se prin cortina laterală cu niște partituri, acțiunile sale nu fiind rapide, ci direcționate, exersate. Își întinde hârtia de manuscris scrisă cu creionul în fața lui și are timp să se uite peste țigară la foaie în timp ce măcelăria de dulciuri se întoarce pe culoar. Tânărul lovește primele acorduri jubilante, atrăgând fetele din cor. Expresia lui se schimbă într-un zâmbet slab, mândru, în timp ce următoarea fată se uită prin cortină, gata să-și înceapă numărul. Luminile se sting și o singură pată albastră este proiectată pe scenă.

O tânără blondă corpolentă își începe striptease-ul lent, în timp ce organistul trece la „Hymn a L'Amour". Mișcările ei sunt deopotrivă inocente, de o fetiță, și irezistibil de senzuale. Îi observi pe cei doi, dansatoarea și muzicianul, privirea ta mutându-se de la carnea ei ondulată la privirea lui Svengali, privind-o, mâinile lui mișcându-se cu ea peste clape, controlând-o din întuneric.

La fiecare câteva săptămâni, tema se schimba la Teatrul Burlesc Mayan. Acest spectacol avea ca centru Parisul, așa că organistul a interpretat un aranjament piratat, scris de mână, al piesei „Hymn a L'Amour", compus recent de acompaniamentul lui Edith Piaf, nelansat încă în această țară. Dansatoarea? – Marilyn Monroe.

Sezonul carnavalului se termină cam când vântul rece de iarnă îi împinge pe oameni în case, lăsând zona rece a orașului pustie. Cei care pot, își asumă alte locuri de muncă până când trupa se reunește în primăvară pentru un alt turneu. Tony LaVey își câștigase o reputație de personalitate extravagantă (și muzician de încredere) în rândul proprietarilor de teatre burlesque, așa că nu a avut probleme în a găsi locuri de muncă în circuitul de stripteuze din Los Angeles. A lucrat la Mayan și Burbank, două dintre cele mai populare teatre, precum și la Zucca's, un local de noapte legendar din Culver City. Marilyn Monroe (alternativ „Marilyn Marlowe", „Noreen Mortensen" și „Mona Monroe") fusese recent anulată de Columbia și acceptase oferta managerului teatrului „până când a apărut ceva mai bun". Avea nevoie de bani

pentru a-și păstra camera de la Hollywood Studio Club, un complex de apartamente plin de alte vedete și aspirante, la îndemâna celor de la Central Casting.

Anton avea 18 ani și pretindea că are 25. „Marilyn a spus că are 22 de ani, dar nu am crezut-o. Părea că fiecare fată pe care o întâlneam sau cu care lucram avea «22 de ani». Tinerele de 16 ani au ales «22» pentru că se gândeau că nimeni nu le-ar crede dacă ar spune «21» - iar cele de 28 de ani și-au dat seama că sunt încă suficient de tinere ca să scape nepedepsite." După ce a pozat deja pentru zeci de reviste feminine și a jucat în câteva roluri secundare în filme, primul rol principal al lui Marilyn (ca stripteuză în Ladies of the Chorus) a fost lansat, iar Marilyn și Anton s-au dus să-l vadă împreună. „Părea mai interesată să asculte comentariile oamenilor când ieșeau din cinematograf decât să se uite cum arăta acolo sus. I-a fost greu să-și dea seama că persoana de pe ecran era ea."

Ca dansatoare de burlesque, „... era ceea ce celelalte fete numeau o «târâtoare de lanțuri», ceea ce însemna că se dezbrăca încet", spune Anton. „Termenul politicos era «exotic» – un act orgasmic, spre deosebire de rutinele mai frenetice, cu pași rapizi. Majoritatea bărbaților le plăcea – unii adormeau, dar celor mai mulți le plăcea tachinarea. Pentru fetele care voiau să fie artiste, asta însemna să fie o «târâtoare de lanțuri»."

„Scot mereu la iveală obraznicia din femei. Chiar și atunci când ele cred că sunt cumsecade, acceptabile și curate, scot la iveală obraznicia din ele. Asta pentru că eu însămi ar trebui să fiu atât de rea și de ticăloasă încât simt că se pot comporta mai urât în preajma mea decât ar face-o vreodată în preajma unui alt bărbat."

A avut niște probleme cu regizorul de scenă. Plănuise să-și deschidă numărul cu „It's Magic", popularizată de Doris Day. Avea să urmeze „Nature Boy", o melodie tulburător de frumoasă interpretată de Eden Ahbez. Dar regizorul de scenă se temea că i-ar adormi pe clienți. A înlocuit „Nature Boy" cu „Slow Boat to China". „Cel mai grozav lucru pe care îl vei învăța vreodată este pur și simplu să iubești și să fii iubit la rândul tău." Treaba lui era să se asigure că fetele își variază numerele suficient pentru a menține ritmul vioi, pentru a-l amesteca. Marilyn se simțea mai bine cu piesele lente, precum „Deep Night". Anton a fost de acord cu alegerea ei muzicală. „Nu era potrivită pentru melodiile cu ritm rapid precum «Ragtime Cowboy Joe» - care, în mod ciudat, erau exact genul de lucruri pe care le făcea mai târziu în filme... lucruri precum «Heat Wave» și «Running Wild». Dar adevărata ei atracție consta în trăsăturile ei moi și în carnea ei aproape bolnăvicioasă, exagerată și păstoasă. Avea nevoie de muzică care să accentueze aceste caracteristici."

Tocmai acel ton neobișnuit de alb al pielii l-a atras pe Anton la Marilyn. „Ea a fost, de fapt, trezirea fascinației pe care o am pentru acea calitate translucidă a pielii. Nu am fost niciodată interesat în mod special de blonde înainte să o întâlnesc pe Marilyn. Dar îmi amintesc de o petrecere la care am mers eu și niște prieteni de-ai mei când aveam vreo 16 ani. Când am intrat în cameră, niște copii se luptau și o țineau pe o fată ținută în spate cu rochia trasă peste fund. Am văzut acele chiloți subțiri întinși peste coapsele ei albe și plinuțe... era blondă, cu același tip de piele. Era doar o altă elevă de școală - nu am avut niciodată vreun interes amoros pentru ea.

Nu m-am gândit prea mult la asta, m-am întors și mi-am văzut de treaba mea. Pur și simplu arată că nu poți ști niciodată cum se va întâmpla ECI. Nu este ceva ce poți planifica - pur și simplu se întâmplă."

ICE (Inerția de Cristalizare Erotică): Punctul în care un arhetip/fetiș sexual este fixat.

„Apoi, prima dată când am văzut-o pe Marilyn pe scenă, s-a întors și avea acea carne palidă, ca o bezea, cu mici vânătăi pe spatele coapselor – m-a străbătut acel sentiment erotic pe care nu-l mai simțisem cu adevărat de la petrecerea aceea de acum câțiva ani. A fost trezirea unui obiect al poftei, trebuie să recunosc, mai mult decât a unui obiect al iubirii reale. Iubirea vine doar după poftă, dacă va veni vreodată. Acum, când mă gândesc la Marilyn, nu o văd așa cum este în toate posterele sau filmele – văd acele coapse minunat de plinuțe și albe."

Incidentele durează o veșnicie. „Singurul lucru pe care îl am sunt amintirile – singurul lucru de care putem fi siguri. Oricine încearcă să mă fure de amintiri mă atacă într-un mod foarte real. Totul este memorie și estetică. Acestea sunt, de fapt, singurele lucruri care contează."

Marilyn era destul de încântată de Anton ca muzician. „A fost în perioada ei de «muzician», când avea o relație înăbușită cu Fred Karger, directorul muzical al trupei Columbia." Între reprezentațiile din prima seară, Anton a abordat-o pe Marilyn cu câteva sugestii de melodii pe care să le adauge la rutina ei. La începutul celei de-a treia seturi, Anton a intervenit câteva refrene, „Dream Lover" și „Deep Night". Marilyn a răspuns, recunoscătoare pentru priceperea lui de a scoate la maximum fiecare piesă muzicală. Deși s-a dezbrăcat doar până la tanga și lenjerie intimă, mișcările ei au cucerit publicul. Când și-a terminat dansul, amândoi știau că vor fi iubiți.

Deși timpul petrecut împreună a fost scurt, au fost inseparabili și intenși, așa cum sunt adesea tinerii îndrăgostiți. LaVey s-a mutat într-un motel pe Bulevardul Washington cu Marilyn. „Era o curte auto tipică, cum te-ai aștepta în zona aceea a orașului, dar era ieftină și avea un pat." Economia a jucat un rol în mutarea sa. Ea câștiga 12 dolari pe zi ca stripteuză... cu 2 dolari mai mult decât Anton.

Din când în când, după ce ieșeau din cinematograf, mergeau cu mașina Pontiac-ului lui Marilyn pe Speedway din Ocean Park. Speedway era o fâșie lungă de drum îngust, plin de gropi, cu două benzi, cu un nume impropriu, care se întindea de-a lungul oceanului. Sondele de petrol se legănau în sus și în jos în întuneric, de o parte și de alta a aleii de nisip.

„Într-o noapte, mașina lui Marilyn s-a stricat la aproximativ o milă distanță și a trebuit să mergem pe jos până înapoi. Am ajuns la stația de tren interurban PE din Venice și am așteptat o veșnicie. Acele «vagoane roșii» apăreau doar cam o dată pe oră – mergeau de la debarcaderul Venice prin Hollywood, de-a lungul bulevardului Venice."

„Trenurile acelea mergeau destul de repede – unii spuneau că obișnuiau să ajungă cu până la 100 km/h noaptea, când nu era trafic. Când mergeau atât de repede, trenul începea să se legene – să se rostogolească și să se legene. Cu roțile scrâșnind sub tine, te simțeai aproape ca într-un

roller coaster. Acelea erau vremurile când tramvaiele aveau scaune din răchită, cu acel miros indigen de funduri transpirate lipite de ele toată ziua."

Au mers până în vagonul din spate al trenului. Practic singura altă persoană din tren era mecanicul la acea oră din noapte și nici măcar el nu a ajuns până în spate. Erau doi bețivi, atât. În timp ce mișcarea ritmică a trenului îi adormea pe ceilalți pasageri, Marilyn a devenit pasională. S-a agățat de Anton, lipindu-se strâns de el. Apoi s-a ridicat, și-a ridicat rochia strâmtă și s-a așezat în poala lui. „Am făcut dragoste acolo în spate – a fost cu atât mai stimulant cu cât exista întotdeauna șansa ca bețivii să se trezească și să ne vadă. Îi plăcea elementul de pericol. Făceam dragoste în locuri unde exista o oarecare șansă să fim descoperiți, cum ar fi într-un cimitir, pe bancheta din spate a mașinii ei, o clădire abandonată… îi plăcea fiorul.

„Motelul nostru era lângă Redondo, așa că atunci când am coborât din tren am găsit o scurtătură prin șapte sau opt loturi virane. La vremea aceea, existau loturi mari și năpădite de vegetație în tot Los Angeles-ul – așa ar fi putut fi aruncat trupul Daliei Negre într-unul fără să fie descoperit până dimineața. Era deja zori când ne-am întors în sfârșit la motel. A trebuit să ieșim a doua zi dimineață și să tractăm mașina. Șoferul camionului urma să ne ceară 25 de dolari sau ceva de genul, dar Marilyn l-a convins să o tracteze înapoi pe degeaba. Femeile pot face asta."

Deși Marilyn nu avea probleme în a fermeca bărbații, nu avea la fel de mult noroc cu mașina ei. „Era o șoferiță groaznică", confirmă Anton. „A lovit un pastor, știi. L-a lovit din spate când aștepta la semafor. Desigur, nu putea înjura, dar se putea vedea că era vizibil agitat. Unii oameni au dat multă importanță acelui incident. Poate că a fost. Își pierduse complet religia chiar înainte să o cunosc eu. I se spusese toată viața că nu e bună, că e păcătoasă și că e rea. Umflarea care a umplut paharul a venit cu aproximativ două săptămâni înainte să-l lovească pe pastorul acela. A intrat într-o Sală de Lectură de Știință Creștină și a încercat cu adevărat să citească chestiile alea. În cele din urmă a ieșit și a decis că nu poți să le citești – nu avea niciun sens." Anton a presupus că acesta era unul dintre motivele pentru care se înțelegeau atât de bine – disprețul lor reciproc față de religie.

Marilyn era fascinată de poveștile lui Anton despre viața lui în cadrul carnavalului și de studiul său tot mai profund al Artelor Negre. În timp ce conduceau pe străzile învăluite în ceață nocturnă din Los Angeles, ea își dorea mereu să audă mai multe despre ocultism, despre moarte – să exploreze domeniile straniului și bizareriei cu care Anton devenea din ce în ce mai familiarizat.

LaVey și Marilyn împărtășeau și o sete culturală. Paul Valentine (alias „Val Valentino") era un dansator și coregraf excepțional de bun la Mayan. La acea vreme, era căsătorit cu legendara stripteuză Lili St. Cyr, pentru a cărei trupă Anton jucase la Zucca's. „Paul Valentine credea că sunt un copil ciudat. Marilyn și cu mine obișnuiam să mergem împreună la balcon când rulau filme artistice precum Amok și Omoo, Omoo, Zeul Rechin. Odată l-am auzit pe Valentine spunându-i bărbatului heterosexual: «Cred că ei chiar se uită la filmele de acolo de sus». Am

făcut-o. Ne era foame. Voiam să învățăm - să ascultăm partitura lui Bizet sau să examinăm decorurile." La scurt timp după aceea, Valentine a apărut, destul de ciudat, în filmul „Love Happy" al fraților Marx, în care Marilyn era un Groucho care îl provoca în cel mai faimos personaj al său.

Un loc de parcare preferat era lângă Casa Ennis de pe Glendower, sus deasupra orașului Los Angels. Construit de Frank Lloyd Wright pentru a încorpora forme trapezoidale (așa cum au făcut multe dintre proiectele lui Wright), a fost denumit „Templul Mayan" datorită asemănării sale tulburătoare cu clădirile antice din America Centrală. Mulți au spus că este bântuit – un trecut destul de agitat. Se află în linie directă cu teatrul mayaș.

„Ne-am înțeles bine în mare parte. Îmi amintesc că m-am certat cu ea o singură dată. A fost din cauza unei eșarfe lungi și albe, din cel de-al Doilea Război Mondial, pe care o am din '43. Nu am putut să o găsim și eram convins că o ascunsese undeva și nu voia să mi-o dea înapoi. Am devenit nerezonabil cu ea și a devenit iritată. Am verificat fiecare cutie din portbagajul mașinii ei. În cele din urmă am găsit-o - era ascunsă până la capătul patului, sub pături. Încă bănuiesc că voia doar să o păstreze. Eram destul de tânără în privința anumitor lucruri - nu mi-am dat seama atunci cât de mult le place femeilor să păstreze astfel de lucruri."

„Oamenilor le place acum să vorbească despre implicarea tuturor cu Marilyn, de la președinți la băieți de serviciu, cum le ofereau favoruri sexuale pentru tot ce primea. Cum ar fi Joe Schenck - am fost acolo pe atunci și știu că s-a dus la el la cină de câteva ori. Îi dădea bani ca să o ajute - cam atât. Oamenii au citat-o spunând: «Ăsta e ultimul penis pe care va trebui să-l sug vreodată». Nu a spus niciodată asta; nu a vorbit niciodată așa. Mă gândesc la scena din The Producers în care Kenneth Mars este îngrozit de portretizarea modernă a lui Hitler de către Dick Shawn: «Der Fuhrer nu a spus niciodată «Iubito!»». Nu a făcut asta. Pur și simplu nu era moda actuală. Deep Throat a făcut asta popular. Mi-a spus că «îl va lăsa să-și folosească mâinile și să se uite mult»."

Anton LaVey este singurul care poate vorbi despre acea parte a vieții lui Marilyn care a fost în general considerată perioada „pierdută". Ea rătăcea de colo colo, tulburată de recenta ei concediere de la Columbia, trăind cu o parte din bunurile ei împrăștiate într-o cameră de motel în cutii și o parte în portbagajul mașinii – păstrându-și în același timp râvnita cameră de la Hollywood Studio Club. „Era o fată foarte confuză la vremea respectivă – foarte deprimată în multe privințe. Probabil a fost cel mai de jos punct din viața ei până în momentul în care a murit."

Interludiul cu Marilyn a durat doar câteva săptămâni. Anton s-a implicat curând cu fiica unui influent om de afaceri din Los Angeles. Aceasta era o oportunitate de a dobândi bunuri materiale, de a merge mai departe și de a prospera. Chiar dacă avea să obțină o parte din ceea ce sperase, aspectele intelectuale și sexuale ale noii sale aventuri aveau să fie limitative. Avea să tânjească după compatibilitatea pe care o considerase de bună în relația sa cu Marilyn. Dar era prea târziu. Ea trecuse mai departe, începându-și ascensiunea meteorică mult relatată pentru

a-și îndeplini visele și coșmarurile ulterioare. Deși aveau să corespondeze încă un deceniu, nu aveau să se mai întâlnească niciodată.

„Oamenii nu își dau seama cât de lungă este veșnicia atunci când spun că vor să trăiască pentru totdeauna. Toate decorurile s-ar amesteca – emoțiile ar rămâne puternice, dar scena individuală nu ar ieși în evidență în memoria ta. Ar exista atât de multă amestecare și contopire în trecutul tău. Mai bine să trăiești o perioadă mai scurtă și să lași fiecare exemplu, fiecare decor să-ți iasă în evidență în minte la fel de puternic ca emoțiile în sine."

Deși au fost împreună fizic doar pentru puțin timp, au creat imagini unul pentru celălalt care aveau să reapară cu o regularitate înfiorătoare de-a lungul vieții amândurora. Lumile lor s-au atins în nenumărate moduri, la fel cum anumite teme se repetă într-o operă. Anton ar fi putut actualiza un tip fizic recurent de bărbat pentru Marilyn. Deși bărbații din viața ei nu arată la fel, au anumite caracteristici comune - o suplețe mai degrabă decât o burtă, părul închis la culoare, o calitate liniștită, sălbatică mai degrabă decât heruvimică. Aceeași revenire la tip poate fi observată în viața lui Anton. Diane LaVey seamănă remarcabil cu Marilyn și are multe dintre aceleași caracteristici. Prima soție a lui Anton, Carole, a fost adesea descrisă ca o „Jayne Mansfield în miniatură", un alt sex-simbol blond al secolului al XX-lea (cu care Anton a avut o asociere strânsă mai târziu). Și se pare că astăzi, dacă vrei să vinzi ziare sau reviste, asigură-te doar că există suficiente titluri cu „Marilyn Monroe" sau „Satan".

Examinând câteva dintre suvenirurile sale cu Marilyn (inclusiv o copie improvizată a celebrei fotografii nud în calendar care nu numai că a catapultat-o spre faimă, dar aproape i-a pierdut și un contract de studio), Anton își amintește: „Pe vremea aceea, nu știi. Relația mea cu ea nu era mare lucru. Oamenii au aventuri, apoi se îndepărtează unul de celălalt. Nu este atât de important. Erau o mulțime de fete în jur care ar fi putut deveni faimoase, care aveau cerințe similare: care merseseră la școala de modelling, care își făcuseră fotografii, chiar avuseseră un mic rol într-un film. Nu știam ce ne aștepta pe amândoi. Pur și simplu ne bucuram unul de celălalt. După cum am spus, sunt o femeie ușor de manevrat pentru o femeie foarte albă și cu tenul subțire. Când lucrurile se pun la punct, acea vulnerabilitate este tot ce contează."

„Dar, desigur, primești ceea ce vezi – este important de reținut, având în vedere viața lui Marilyn. Dacă pare vulnerabilă, va avea întotdeauna grijă să eșueze sau să facă ceva pentru a rămâne vulnerabilă. Ceea ce vezi, este ceea ce primești. Poți recunoaște o carte după copertă."

Și ce știe Papa Negru despre moartea lui Marilyn? Ezită când este întrebat dacă să comenteze. „Cunosc oameni care au dispărut pentru că dețin dovezi incontestabile." Reticența sa este de înțeles, însă recunoaște: „Oamenii vin la mine cu lucruri pe care nu le-ar arăta nimănui altcuiva. Poți să-i spui Diavolului orice." Acest lucru, combinat cu cunoștințele sale despre o perioadă „pierdută" din viața ei, îl pune pe Anton într-o poziție unică pentru a aduna informații despre sinuciderea ei din diverse surse pe care alții le-ar putea trece cu vederea sau ignora.

În 1973, LaVey a scris într-un articol din Cloven Hoof că Marilyn Monroe va deveni „Madonna" satanică a secolului XXI. Într-un fel, acest lucru s-a întâmplat deja. De la moartea

sa, a fost transformată într-o zeiță. Nemuritoare și zeificată, oamenii sunt fascinați de copilul născut dintr-o mamă nebună și un tată necunoscut. A apărut în atenția publicului fără niciun trecut și a dispărut prea devreme înapoi în întunericul necunoscut de unde provine. Ca atâtea femei strâns legate de Anton, ea rămâne veșnic tânără în mintea noastră, deoarece nu a avut niciodată șansa să îmbătrânească. Suspendată în timp, a fost cruțată de furia Mișcării feministe, așa că nu a trebuit niciodată să o vedem schimbându-se. O considerăm acum aproape ca pe o icoană, un talisman, amintindu-ne constant de un trecut mistificator. Marilyn Monroe nu este o zeiță pură și asexuată, ci, din punct de vedere satanic, exact opusul - o zeiță în carne și oase: pasională, imperfectă, atrăgătoare, frumoasă. Dacă Anton LaVey are dreptate și lucrurile pe care le modelează se întâmplă, fascinația noastră pentru ea a contribuit la inaugurarea unei feminități reînnoite.

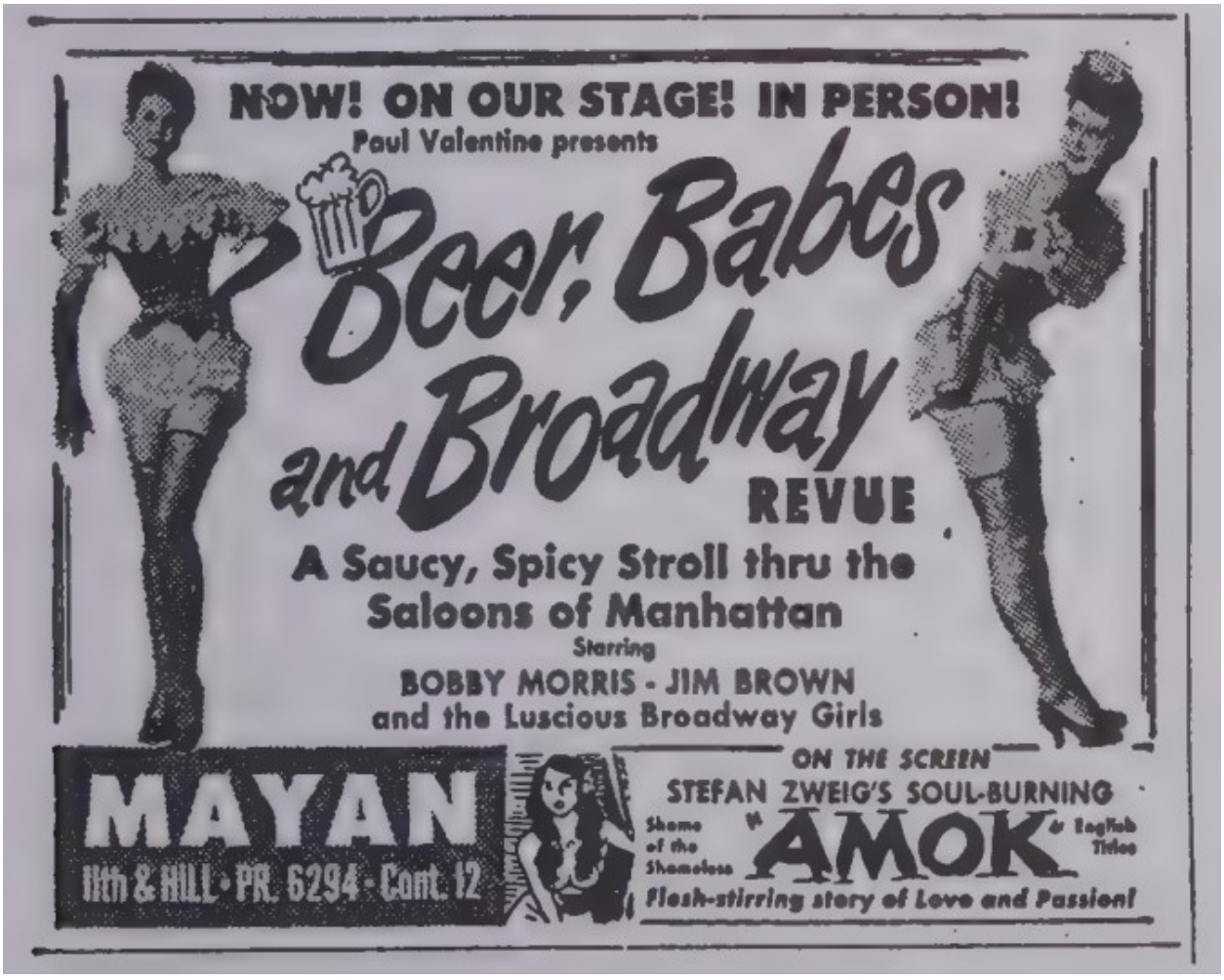

Anunț publicitar în ziar pentru un spectacol de burlesc în care Anton a cântat la orgă în timpul numărului „chain-dragging” al lui Marilyn Monroe.

Capitolul cinci

Lucruri care se năpustesc noaptea

După distracția cu Marilyn în Los Angeles, Anton se simțea mai apatic și mai singur ca niciodată. A continuat să cânte la cluburile de striptease de pe digul Ocean Park și a făcut diverse slujbe, cântând pentru cluburi de noapte, fumători în săli de mese și petreceri ale burlacilor. Dar Los Angeles-ul își pierduse atractivitatea. În afară de o scurtă camaraderie cu unul dintre brațele siciliene ale lui Lucky Luciano, nimic nu-l mai ținea acolo. A decis să se întoarcă la San Francisco. Chiar dacă nu știa încă cum își va câștiga existența, știa că perspectivele nu puteau fi nici mai bune, nici mai rele decât în Los Angeles.

Anton nu a avut probleme în a găsi de lucru. Și-a construit cu ușurință o reputație de artist de încredere pentru spectacolele de striptease din sălile de cabane. „Micul Caesar" Granelli, un promotor și furnizor de catering local, a aranjat ca Anton să cânte la orgă la diverse petreceri ale burlacilor pe care le-a sponsorizat la Avalon Ballroom și la Beach Chalet. În același timp, Anton a reușit să-și aplice și talentul de fotograf: a obținut un loc de muncă la Paramount Photo Sales (care nu este afiliată studioului de film), fotografiind femei în diferite stadii de dezbrăcare. Îi plăcea munca sa - fie că era vorba de a cânta pentru femei care se dezbrăcau, fie de a fotografia femei care se expuneau în moduri mai indirecte.

Când a început Războiul din Coreea, Anton s-a confruntat cu posibilitatea de a fi înrolat. Pe vremea aceea, un tânăr nu trebuia să fugă în Canada pentru a evita recrutarea, ci se putea înscrie la facultate. Chiar dacă Anton nu se obosise niciodată să termine liceul, nu a lăsat acest lucru să-i stea în cale. Aceasta nu era o piedică pentru cineva care învățase cu înțelepciune trucurile unui carnaval.

În septembrie 1949, s-a înscris la San Francisco City College ca student la Criminologie și a început să se impună ca un student respectabil. După cursuri, Anton a câștigat bani în cel mai bun mod pe care l-a știut - cântând.

Prin intermediul prietenilor, s-a implicat în grupuri militante israeliene, dintre care unele trimiteau arme către națiunea nou apărută – organizații cu nume precum Betar, Hashimer Hatzair, Poale Zion, Banda Stern și Irgun – unele dintre care fuseseră deja asemănate cu naziștii datorită tacticilor lor feroce. Paradoxal, în aceeași perioadă, LaVey cânta la pian la reuniuni ale Veteranilor Brigăzii Abraham Lincoln, acei americani al căror idealism i-a condus în Spania în anii '30 pentru a lupta pentru ceea ce considerau corect, deși etichetați irevocabil drept de stânga. Aici a întâlnit Anton oameni precum Dalton Trumbo și Alvah Bessie, doi dintre cei mai notorii membri ai „Celor Zece de la Hollywood". Bessie lucra la lumini la întâlniri, neputând găsi de lucru în altă parte. Faptul că Anton știa că era filmat de FBI în timp ce intra în sălile de ședințe nu părea să-l descurajeze.

Anton a văzut că „Sperierea Roșie” nu era departe de isteria indusă de Biserică, care cauzase arderea pe rug a miilor de oameni ca vrăjitoare și vrăjitori, pur și simplu pentru că amenințau persoanele nepotrivite. Simpatia sa pentru grupurile etichetate drept „comuniști” de condițiile predominante era nedisimulată. Receptivitatea lui Anton era revigorantă pentru patrioții respinși. Asculta bărbați dezamăgiți cântând cântece despre Madrid, Jarama, Brunete... Cu puțin mai mult decât o înregistrare veche și zgâriată, Anton aducea o nouă viață muzicii lor. Aveau încredere în Anton, erau întineriți de dorința sa de a învăța și de fervoarea interpretării sale. Proscrișii pentru care cânta Anton îi apreciau entuziasmul și îl delectau cu povești despre partizanii care au luptat în Brigăzile Internaționale, sperând că o parte dintre ei va supraviețui prin el.

LaVey își amintește: „Totul semăna foarte mult cu escapadele din filme vechi, precum Femeia de la digul 13. Existau două locuri principale de întâlnire în San Francisco, un Centru Comunitar Evreiesc și un Colectiv al Muncitorilor din centrul orașului, unde colegii veneau de pe barcă și mergeau direct să se întâlnească cu contactele lor în biblioteca unuia dintre aceste locuri. Eram angajată să cânt la o prezentare de modă sau la un spectacol de varietăți, apoi treceam prin el și mergeam direct la docuri, unde lăzile cu arme erau încărcate pe navele care se îndreptau spre Israel. Multe dintre arme fuseseră „eliberate” în timpul războiului de soldații americani și erau desemnate ca DEWAT [trofee de război dezactivate]. Dar înainte de a avea șansa de a fi dezactivate oficial, erau aranjate în ordine și trimise în Israel. Ajungeau într-o ladă marcată „menorah” sau ceva de genul – mai ales MP 40 și P-38 germane, dar chiar și Nambus japoneze, orice puteau pune mâna pe ele. După aceea, primeam scrisori de laudă de la organizatorii prezentărilor de modă, în care spuneam cât de mult am adăugat...” la prezentarea lor; habar n-aveau ce făcusem după spectacolul lor.

„Acei traficanți de arme sioniști ar putea fi numiți cel mai bine mercenari ideologici. Aveau sentimentul că «Ei bine, ce fac eu s-ar putea să nu conteze enorm, dar cel puțin fac ce știu cel mai bine».” Mulți păreau mai preocupați de rafinarea și perfecționarea tehnologiei inovatoare a armelor cu care experimentau decât de cine detonează noul lor ștafetă sau explozibil. Am întâlnit sioniști care ieșiseră direct din închisorile europene – nu din lagărele de concentrare naziste, ci din alte închisori – care aveau linii de cicatrici de gloanțe pe spatele picioarelor din cauza focului de mitralieră. La acea vreme, erau oarecum ambivalenți în ceea ce privește naziștii. Mulți dintre ei fuseseră decorați în Primul Război Mondial de partea Germaniei, apoi luptaseră în Spania împotriva Germaniei, doar pentru a forma alianțe dubioase cu naziștii împotriva britanicilor în Palestina, apoi luptau pentru afirmarea noului stat Israel. Întotdeauna a existat mult din asta – mai mult decât și-au dorit oamenii, până de curând, să audă. Există o carte numită „Sionismul în epoca dictatorilor” care confirmă multe dintre suspiciunile mele despre ce se întâmpla exact între sionism și Germania nazistă.

„Am simțit o culminare a întregului acel episod în viața mea, mulți ani mai târziu, la scurt timp după ce a apărut Biblia Satanică. M-am întâlnit cu Assaf Dayan, actorul fiul legendarului ministru israelian al Apărării, Moshe Dayan, și a fost entuziasmat de carte, fiind de acord cu tot

ce era menționat în ea. A spus că era exact filosofia pe care o practicau, erau obligați să o practice, în Israelul modern. M-a invitat să stau la casa familiei sale din Tel Aviv oricând doream."

Pe măsură ce câștigurile lui Anton din carnaval se diminuau, a început să lucreze la case de film burlesque, jucând pentru stripteuze principale precum Lili St. Cyr, Zorita, Tempest Storm și Evelyn West. (La Teatrul El Rey din Oakland, unde lucra, un fost fotograf al armatei pe nume Russ Meyer era pe cale să înceapă o nouă carieră ca legendar cineast nud.) Anton a observat același fenomen pe care l-a văzut la carnaval și la alte spectacole de striptease la care lucrase. Indiferent cât de fascinantă putea fi femeia care performa pe scenă, bărbații erau invariabil distrași de o fată frumoasă din public care putea „accidental" să arate puțin mai mult piciorul gol deasupra ciorapilor decât era cuvenit. Dacă o făcea cu suficientă inocență aparentă, toate privirile erau concentrate asupra ei, mai degrabă decât asupra fetei care se unduia în fața lor. Acest tip de interes lasciv îl văzuse stârnit la găurile de aerisire din casele de distracție ale carnavalului.

O formulă a început să se contureze în mintea lui Anton, pe care în cele din urmă a rafinat-o în „Legea Interzisului". Această lege descrie fenomenul foarte uman de a fi mai mult constrâns către interzis decât de către permis. În teatrul burlesc, frumoasa patronă care dezvăluie mai mult decât își dă seama este mult mai lascivă decât stripteuza de pe scenă, care își scoate mult mai mult. La orificiul de ventilație, femeia care este violată de jet de aer va arăta de fapt mai mult decât este intenționat să fie văzut - lenjerie intimă murdară, poate chiar fără lenjerie intimă! Spectatorul vede ceea ce nu este absolut intenționat să fie văzut. Apoi devine urât și, prin urmare, irezistibil. O vrăjitoare competentă învață aceste principii și descoperă modalități de a le aplica în avantajul său. (Anton a subliniat aceste tehnici în Vrăjitoarea Completă, reeditată sub numele de Vrăjitoarea Satanică câțiva ani mai târziu.)

Playland at the Beach din San Francisco era unul dintre cele mai mari parcuri de distracții de pe litoralul Americii. Câțiva dintre prietenii jucăuși ai lui Anton aveau acolo locuri de muncă în extrasezon, iar afinitatea sa pentru zonele intermediare l-a atras în acest loc. (Pe stânci se întindeau legendarele Băi Sutro, un loc „bântuit", dacă a existat vreodată unul.) Aici, într-o noapte, Anton și-a întâlnit prima soție, Carole Lansing, fiica unui director executiv de la banca Wells Fargo. A fost imediat fermecat de păpușa blondă, de 1,62 m. Carole avea să fie descrisă de prieteni drept „o Jayne Mansfield în miniatură" cu mulți ani înainte ca Anton să se implice efectiv cu Jayne. Când Anton i-a menționat acest lucru, Jayne a răspuns fără ezitare: „De ce să te mulțumești cu o miniatură când poți avea-o pe cea reală?"

Întrucât Carole era minoră, era necesar ca cei doi să obțină permisiunea părinților ei înainte de a se putea căsători. Deși o susțineau pe fiica lor, părinții ei erau suspicioși în legătură cu implicarea lui Carole cu acest „bărbat mai în vârstă" amenințător. Anton a constatat că aspectul său nu era pe placul majorității părinților. Deși înfățișarea sa înăsprită și sinistră era ciudat de atrăgătoare pentru fete, el trebuia să se întâlnească cu partenerii săi chiar după colț, chiar lângă casele lor.

În perioada în care a cunoscut-o pe Carole, Anton era cu atât mai alarmant din cauza unei cicatrici adânci pe obrazul drept. O primise în urma unei certe cu un prieten, când avea 16 ani, chiar înainte să plece de acasă pentru a se alătura circului. Cearta a început din cauza unei remarci sarcastice despre morala fetei cu care se întâlnea Anton la acea vreme. Anton s-a înfuriat. Când cearta a devenit destul de violentă, celălalt băiat a scos un cuțit și i-a tăiat obrazul lui Anton. „Chiar nu a avut de ales. Îl strangulam și îmi pierdusem orice conștiință în afară de faptul că o insultase pe fată. Trist este că avea dreptate."

La ceva timp după altercație, băiatul care l-a tăiat pe Anton a fost adus la secția de poliție sub o acuzație fără legătură cu aceasta. În timp ce se afla într-o celulă de arest, și-a agățat cureaua de o țeavă de deasupra capului, și-a înfășurat celălalt capăt în jurul gâtului și s-a spânzurat. Prima experiență a lui Anton de răzbunare neintenționată.

Părinții lui Carole au fost în cele din urmă fermecați de firea rezervată a lui Anton, de talentele muzicale și de angajamentul său față de fiica lor. Văzând devotamentul de nezdruncinat al lui Carole, nu au putut face altceva decât să-și accepte noul ginere așa cum era. La rândul său, Anton a făcut eforturi să se acomodeze cu responsabilitățile conjugale. Și-a combinat studiile de criminologie cu talentele sale în fotografie într-un loc de muncă la Departamentul de Poliție din San Francisco, ca fotograf al poliției. Încă o dată, s-a confruntat zilnic cu cea mai rea latură a naturii umane. De gardă 24 de ore pe zi, alerga prin oraș pentru a fotografia un loc al unei crime, o sinucidere, un accident auto, o explozie - orice necesita o investigație din cauza gravității situației.

Erau suficiente scene sângeroase cât să-i dea fiori lui Anton: copii stropiți pe trotuar de șoferi care fugiseră de acolo, tinere ucise brutal de soți geloși, trupuri umflate scoase din Golful San Francisco, bărbați împușcați de frații sau cei mai buni prieteni ai lor, fetițe violate și devastate. Cum putea el să creadă că exista un plan pentru un asemenea măcel fără sens, că Dumnezeu era în raiul Său vegând asupra tuturor acestor oameni? Ce motiv ar fi putut exista pentru a provoca atâta durere și suferință sufletelor nevinovate? Nu putea exista Dumnezeu. Oamenii trebuiau puși să răspundă în fața altor oameni, în loc să se bazeze pe o zeitate supremă pentru a face dreptate – un astfel de Dumnezeu nu exista.

„Nu există Dumnezeu. Nu există o zeitate supremă, atotputernică în ceruri căreia să-i pese de viețile ființelor umane. Nu este nimeni acolo sus căruia să-i pese. Omul este singurul zeu. Omul trebuie învățat să răspundă în fața lui însuși și în fața celorlalți oameni pentru acțiunile sale."

Anton a văzut că trebuie să existe un nou reprezentant al dreptății – nu un Dumnezeu opresiv, patriarhal, cu barbă albă, ci un nou avocat uman. Cineva care nu era îndepărtat de noi și învăluit în „divinitate", ci unul care înțelegea chinurile ființei umane, care împărtășea propriile noastre pasiuni și slăbiciuni, dar era cumva mai înțelept și mai puternic. Anton a început să realizeze că cea mai mare parte a progresului nostru în știință și filosofie fusese realizată de cei care se răzvrătiseră împotriva „Dumnezeu" și a Bisericii sau a dictatelor societății convenționale. Aveam nevoie de un reprezentant pentru acel spirit revoluționar, creativ, irepresibil din noi – nu un Sfânt Părinte, ci poate un frate rebel.

Anton cunoștea deja singura figură care se potrivea perfect. O zeitate a cărei natură rebelă și pasională fusese descrisă încă de la începuturile întunecate ale timpurilor, fie cu venerație, fie cu frică, fie cu ambele. Satana, sub un nume sau altul, bântuia omenirea, ispitind-o cu încântări dulci și iluminându-o cu secrete orbitoare destinate doar zeilor. Închinătorii lui Satana nu i se adresau cu „Tatăl nostru", ci ca unui compatriot care se preocupa direct de treburile bărbaților și femeilor de pe pământ. El era cineva căruia i se putea cere putere de răzbunare și care oferea recompense meritate pe care un „Dumnezeu" divin nu le-ar înțelege niciodată. În loc să creeze păcate pentru a asigura respectarea vinovată, Satana încuraja indulgența. El era singura zeitate care ne putea înțelege cu adevărat.

Întrucât Anton trebuia să-și țină aparatul foto încărcat și pregătit în permanență, acest lucru l-a încurajat să se dedice fotografierii unor imagini interesante atunci când vedea ceva deosebit de frapant. Fotografiile sale din acea perioadă arată influența puternică a lui Arthur Fellig, cunoscut sub numele de Weegee, care a lucrat ca fotograf de poliție și criminalistică din New York în anii '40. Studiile lui Anton au un realism atât de ascuțit încât se apropie de macabru, fiind un compatriot timpuriu al operei lui Diane Arbus.

În anii în care a lucrat pentru departament, fotografiile sale au atras destulă atenție. A expus o parte din lucrări, a vândut câteva fotografii unor reviste și a câștigat premii la o serie de concursuri. Oamenii nu erau neapărat mulțumiți de fotografiile lui Anton cu locul unei crime, cu epava distrusă a unui accident de mașină sau cu perspectiva sa nu mai puțin tulburătoare asupra unei ieșiri în familie la plajă, dar erau totuși obligați să privească. Anton, însă, considera că aparatul foto era prea restrictiv, prea mecanic.

Anton picta deja de ceva vreme, experimentând, printre altele, cu tehnici culese din lucrările lui Ivan Albright, cel care a realizat pictura sinistră pentru secvența de culori din versiunea cinematografică a Portretului lui Dorian Gray. Un astfel de tablou pe care Anton l-a expus a fost un portret hidos al unui bărbat aflat într-o stare de semi-putrefacție – propriul său „portret în pod", realizat la vârsta de 21 de ani. Tabloul a fost plasat într-o vitrină a unei galerii pentru a atrage clienți, dar era prea deranjant – atât de mulți oameni s-au plâns că a fost îndepărtat.

Încă din 1951, atitudinile lui Anton fuseseră suficient de formulate pentru a încerca să găsească un grup de închinători „oficiali" ai diavolului. El a vizitat un capitol al Ordinului Thelemei din Berkeley; adepți ai lui Aleister Crowley, care se mândreau cu faptul că era „Cel mai rău om din lume" și se presupunea că era în contact cu elementele mai întunecate. Anton a fost dezamăgit să găsească în grupul din Berkeley cititori de cărți cu minte mistică, care puneau accent pe studiul filosofiei orientale, al limbilor orientale, al stelelor și al contemplării pentru a atinge Nirvana spirituală a Unității. Cu câțiva ani mai devreme, Anton comandase cărțile lui Crowley de la Jack Parsons din Pasadena - Equinox of the Gods, Magic Without Tears, Moonchild, Diary of a Dope Fiend, Sword and Song, Tannbaeuser, The Book ofLies, Yoga For Yahoos, și The Book of the Law. Când biografia lui Crowley scrisă de John Symonds, The Great Beast, a apărut în 1952, Anton a concluzionat că fondatorul thelemiților era un impostor drogat ale cărui cele mai mari realizări erau ca poet și alpinist. În ciuda poveștilor isterice despre

orgiile satanice sălbatice la care se spunea că le prezidează și a intuițiilor blasfemice pe care se spunea că le conținеau scrierile sale, adepții lui Crowley erau destul de inofensivi – mult mai eterici decât se aștepta Anton. Lui Anton i-a trecut prin minte că oamenii păreau obligați să inventeze fantezii despre presupuse culte care venerează Diavolul, indiferent cât de fad ar fi fost de fapt grupul.

În 1952, s-a născut prima fiică a lui Anton, Karla Maritza. Părul ei închis la culoare și creț și mintea ei ageră îi reflectau pe cei ai tatălui ei, formând o legătură magică între ei încă de la naștere. În anul următor, responsabilitățile în cadrul departamentului de poliție s-au extins când lui Anton i-au fost atribuite, fără nicio cerere proprie, toate apelurile „repeater 800" care veneau prin diverse birouri. Acesta era codul numeric pentru „apelurile nebunești": rapoarte despre fantome, forme strălucitoare plutind prin curtea din spate, zgomote ciudate, observări OZN-uri, raze misterioase, toate lucrurile care se aud noaptea. Munca devenea din ce în ce mai interesantă. Nimeni altcineva din poliție nu dorea aceste sarcini – nu de teama ridicolului, așa cum ar sugera termenul „apel nebunesc", ci mai degrabă din cauza unei frici implicite de a se implica în ceva „înfricoșător".

Anton era încântat. Ca vânător de fantome, a folosit un Theremin, un instrument muzical electronic timpuriu, ca detector de intruziuni. Setată la o frecvență fixă, fluctuațiile tonalității și intensității sale puteau fi monitorizate, în cazul în care apărea vreo prezență. (Hollywood-ul folosea Thereminul ca echipament standard pentru muzica de fundal înfricoșătoare din filmele cu case bântuite.) A pus capcane pentru „fantome": o cameră încărcată cu film infraroșu avea un declanșator sensibil pentru a înregistra orice activitate ectoplasmatică; un magnetofon era folosit pentru a înregistra orice sunete oribile pe care astfel de ființe le-ar putea scoate la trecerea lor. A petrecut mai mult de o noapte într-un sac de dormit, așteptând spectrul nebănuit. Anton a fost într-adevăr unul dintre primii „vânători de fantome" din America.

„Vânătorii de fantome moderne sunt cei care știu câte ceva despre natura umană. Acesta este cu adevărat paranormalul zilelor noastre - secretele ascunse ale psihicului uman. Noii Carnakis, John Silences și Jules de Grandins nu mai umblă în jur fluturând fulgere tibetane și stând în pentagrame protectoare, alungând vechile tipuri de demoni și monștri."

„Căutărețul care s-ar confrunta acum cu forțați răuvoitori pe propriul lor teritoriu, așa cum făcea în vechile reviste pulp, s-ar uita în ochii celor neatenți și i-ar spune: «Nu ești fericit, nu-i așa? Dai stereo-ul mai tare, asculți ritmul neîncetat și lași muzica să te biciuiască. Conducând pe autostradă, ridici geamurile strâns și savurezi senzația. Ești un sclav nou, un mort viu, un om al capsulelor și nici măcar nu știi că știu de ce ai nevoie, deși nu știi. Poate că ai fost sclavi de la galere, vâslași care vâsleau în ritmul ritmului tobelor conductorului."

„«Aici, în mână, țin un bici care te va învinge sau te va elibera, în funcție de predispoziția ta. Nu mă poți păcăli. Poate că poți păcăli acești oameni de litere, dar nu mă păcălești. Știu de ce ai nevoie.» Vânătorii de fantome moderni sunt experții în supranatural – concepte freudiene pierdute acum în texte prăfuite și ascunse. Ei descoperă sensurile din spatele semnificațiilor.

Iehova al lor nu mai poate face asta – niciodată nu a putut cum trebuie. E nevoie de un Diavol – întotdeauna a fost. Dacă vor Iadul, le voi da Iadul."

Desigur, majoritatea experimentelor lui Anton s-au dovedit a fi inutile, cu excepția satisfacerii propriei curiozități științifice. În misiunile sale obișnuite, Anton afla și mai multe despre misterele animalului uman. Scenariul ar putea suna cam așa: Anton se prezenta la o casă și găsea un cuplu hărțuit, speriat din somn de gemete nepământene care veneau din podul încuiat. Târându-se printre pânzele de păianjen și căutând sub streșinile casei, Anton descoperea sursa „gemetelor nepământene": o conservă ruginită fluierând în vânt sau o biată pisică pe jumătate înfometată care căzuse printr-un luminator spart și apoi nu avusese nicio cale de ieșire.

Dar când Anton le prezenta locuitorilor suprasolicitați cauza simplă a problemelor lor, dezamăgirea lor era mult prea evidentă. „Asta a fost tot?" Anton a învățat să condimenteze puțin situația: „Ei bine, desigur, era mai mult decât atât", aproape că făcea el cu ochiul. „Dar m-am ocupat și de asta pentru voi." Un răspuns mult mai satisfăcător – un fel de exorcizare fusese efectuată în numele lor, iar Anton putea să-i lase considerabil ușurați că temerile lor prețuite rămâneau intacte. Din nou, a văzut că, indiferent de dovezi, oamenii insistau să creadă ceea ce doreau să creadă. Reputația sa de vânător de fantome a devenit mai puternică, iar alții au început să-l contacteze pentru investigații și „exorcisme". Anton a învățat arta fină de a oferi remedii și de a menține misterul în același timp. Deși majoritatea celor „800" de cazuri îl făceau pe Anton să se strâmbe din cauza prostiei și a insistenței lor oarbe asupra supranaturalului, reputația sa în afara departamentului de poliție a crescut.

În câțiva ani, Anton își dezvoltase o clientelă constantă care făcea munca care îi plăcea cel mai mult. Oamenii plăteau bani frumoși pentru a-și „curăța" casele de băuturi spirtoase sau pentru a fi hipnotizați pentru a-i ajuta să se lase de fumat, să slăbească sau să-și adune curajul să ceară mărirea de salariu de care aveau nevoie. În cele din urmă, clienții i-au cerut sfatul lui Anton despre cum să facă farmece simple sau să rostească vrăji de dragoste sau răzbunare. Cu siguranță, cineva care știa atât de multe despre lumea spiritelor ar fi putut să-i ajute să-și recapete iubiții. Și așa a și făcut. Până în 1955, era gata să demisioneze din departamentul de poliție și să-și concentreze toată energia pe explorări suplimentare în Artele Negre.

Pentru a-și suplimenta veniturile ca exorcist și hipnotizator, Anton s-a întors la cântatul la orgă, de data aceasta la un fost bar clandestin și cu reputație proastă numit Mori's Point, situat de-a lungul plajei, la aproximativ 24 de kilometri sud de San Francisco. Anton își mutase familia într-un apartament lângă Sutro Heights, cu vedere la Playland at the Beach, unde Karla, în vârstă de 3 ani, era ascultată în fiecare seară de țipetele și râsetele de la mijlocul drumului de dedesubt.

Nici lipsa animalelor de companie nu o lăsa să se plictisească. Unul dintre asociații lui Anton, scriitorul Junius Adams, cunoscând dragostea și istoria lui cu felinele mari, strecurase pe ascuns un leopard negru în vârstă de zece săptămâni prin Birmania și apoi prin Israel pentru a i-l da lui Anton. Pisica, pe nume Zoltan, stăpânea casa și se bucura enorm să pândească în capul

scărilor ori de câte ori cineva intra de la parter. Când oaspetele neașteptat ajungea într-un anumit punct al scărilor, Zoltan zbura spre el cu toată forța și încerca să-și trimită prada să se rostogolească înapoi pe scări. Câțiva prieteni precauți au învățat să-l cheme pe Anton înainte de a urca scările, pentru a se asigura că își ținea animalul sub control.

Anton își amintește, de asemenea, cum lui Zoltan îi plăcea să se urce în pătuțul Karlei cu ea ca să doarmă când era o fetiță. El și Carole se trezeau la un ușor scârțâit al pătuțului în timp ce Zoltan sărea în sus și se echilibra pe bara laterală, urmat de un „plonk!" înăbușit când ateriza lângă Karla, încercând să fie cât mai discret posibil. Dimineața, Anton își găsea fiica dormind profund, cu fața lipită de gratii și piciorul atârnând, în timp ce Zoltan moțăia mulțumit, ocupând trei sferturi din pătuț.

Când vânturile reci ale oceanului împrăștiau ceața peste stâncile de lângă apartamentul lui Anton, în parcul mărginit de copaci care fusese odată terenul conacului lui Adolph Sutro, Anton se îmbrăca în paltonul său negru și îl lua pe Zoltan să se plimbe alături de el prin ceață. Cărucioarele nocturne sau oamenii care așteptau autobuzul aruncau o privire la perechea amenințătoare și o luau la fugă. Cel puțin un potențial atacator era șocat să descopere că „câinele" de la capătul lanțului strălucitor de oțel nu era un câine. Anton se bucura de reacție și simțea că descoperea o formulă pentru el însuși. Avea nevoie de încăperi mai mari, unde să fie liber să-și exerseze excentricitățile.

Anton ajungea deja în presa locală datorită obiceiurilor sale ciudate și animalelor de companie neobișnuite. Mulți dintre amicii săi din zilele de circ și carnaval își păstraseră prieteniile, integrându-se bine cu personalitățile obișnuite atrase de apartamentul lui Anton din Sutro Heights, pe măsură ce se răspândeau zvonuri. Și-a dat seama că avea nevoie de un loc cu multe camere, separat de vecinii iscoditori, un loc unic pe care să-l poată decora în stilul său propriu – unul mai potrivit reputației sale crescânde de vânător de fantome, hipnotizator și magician. Avea nevoie de timp pentru a putea aplica unele dintre formulele magice care clocoteau în mintea lui. Viața lui se forma de la sine, reflectând tipare care îl urmăriseră din copilărie. Nu se putea nega direcțiile sinistre care îl tentau neobosit să meargă mai departe.

Capitolul șase

Noaptea Walpurgiei, 1966

Oamenii care umblă cu Satana, anii lor sunt ca o zi; Ei cunosc fiecare generație ca pe un vis care se spulberă. Și ei îndeamnă omenirea să se veselească și să se bucure cât timp pot. – „Oamenii care umblă cu Satana" de Robert E. Howard

Fără presiunea de a arăta „respectabil" ca fotograf de poliție, Anton și-a recrescut barba și mustața mefistofelice. Părul său albastru-negru aproape a atins proporțiile leonine pe care le avea când lucra cu felinele mari la circ – încă inacceptabil de lung după standardele din 1956. Trebuia să fie îngrijit și suplu când lucra ca polițist, dar nu și ca hipnotizator.

Anton i-a descris casa pe care o avea în minte, iar agentul său imobiliar i-a pregătit câteva locuri pentru a le vedea. Într-o excursie pentru a vedea o casă lângă zona exclusivistă Sea Cliff, la câteva străzi de Podul Golden Gate, Anton a fost imediat intrigat de o casă victoriană gri-ardezie, uzată, de peste drum. Nu s-a lăsat descurajat de semnul „Vândut" din față, nici de agentul imobiliar care a insistat că nu era genul de loc pe care îl căuta. Anton știa că așa era.

LaVey se mândrește pe bună dreptate cu ceea ce a dobândit ca „elefanți albi" - adesea rari și din ce în ce mai valoroși, dar întotdeauna neobișnuiți. El obține aceste obiecte pentru valoarea lor intrinsecă, mai degrabă decât pentru speculații monetare, apoi, datorită naturii sale achizitive, se agață de ele. Mașini, de exemplu, le-a cumpărat la un moment dat: Duesenberg din 1934 (175 USD), Cord din 1937 (265 USD), Hollywood Graham din 1941 (150 USD)...

Agentul său a cerut să vadă interiorul și, avertizându-l pe Anton că locuința era deja în consignație la agenția sa imobiliară, l-a prezentat pe Anton rezidenților ca fiind un istoric interesat de design interior. Proprietara se afla întâmplător acolo, aranjând vânzarea casei. Surprinsă de entuziasmul lui Anton, ea i-a făcut cu mândrie marele tur.

În timp ce îl conducea încet pe Anton prin fiecare dintre cele 13 camere, conversația femeii a dezvăluit că locuința fusese folosită în diverse momente ca bar clandestin, salon pentru spiritiști și casă cu reputație proastă. Ea a făcut aluzie cu tact la numeroasele excentricități care fuseseră adăugate de-a lungul anilor: panouri secrete, trape și camere ascunse. Mary Ellen Pleasant, mai cunoscută sub numele de „Mammy Pleasant", cea mai cunoscută madam din San Francisco în timpul zilelor de pe Coasta Barbary, a cumpărat locul pentru ca tânăra proprietară mulatră de atunci să-i opereze. Majoritatea dulapurilor din casă conțineau panouri ascunse care erau folosite pentru a jefui clienții în timp ce aceștia erau „distrați". Cu pasaje secrete care înconjurau întreaga casă, este posibil să te miști prin casă fără a fi văzut măcar o dată. Diverse

dispozitive erau amplasate strategic pentru a produce bătăi și alte efecte stranii în timpul ședințelor de spiritism.

Anton era fermecat, iar după ce i-a spus proprietarului că plănuiește să practice magia în casă, ea a fost la fel de hotărâtă ca el să fie cel care o va deține. Era bucuroasă că a găsit pe cineva care putea aprecia cu adevărat istoria ei ilustră și care părea destinat să adauge și el puțină istorie. De fapt, Anton oferea puțin mai mulți bani decât agenția imobiliară – aceasta era o scuză suficientă pentru ea să renunțe la orice angajament pe care îl avea cu ei și să-i vândă casa lui Anton.

Primul lucru pe care l-a făcut Anton după ce s-a mutat a fost să vopsească casa în negru. După o căutare neproductivă, a ajuns la concluzia că nu se fabrica vopsea neagră pentru casă. Anton a găsit niște vopsea neagră de tip „submarin" în surplus, a închiriat niște schele și s-a apucat de treabă. Mai erau câteva modificări minore de făcut în interior, tapet de pus, plăci de înlocuit și câteva straturi de vopsea de adăugat, dar până la Halloween, familia LaVey era gata să-și etaleze noua casă în stil grandios. Petrecerea lor de la miezul nopții a fost un succes strălucitor. Lui Anton îi era evident că ar trebui să mai existe mult mai multe astfel de evenimente. Casa părea să prospere datorită adunărilor în scopuri magice și ar fi păcat să-și limiteze explorările magice de aici la un singur participant.

Noii vecini ai lui Anton supravegheau toată activitatea din jurul casei ciudate, făcută să pară și mai ciudată de noii săi ocupanți. Deja circulau zvonuri prin cartier despre bărbatul misterios, cu încântătoarea soție și fiică, urcând scările din față, târând în urma lor o panteră neagră în lesă. La acea vreme, Anton avea un Citroen negru din 1949, pe care îl parcase în față - o mașină joasă și sinistră, care sporea efectul impunător al casei. În cele din urmă, unii dintre oamenii mai în vârstă au fost suficient de curioși încât să vorbească cu Anton, ceea ce i-a oferit ocazia să afle și mai multe despre noua sa casă. Au fost bucuroși să-i povestească legendele din jurul locului, știind că vor fi apreciați de acest tânăr ciudat.

„Eram acolo sus, pe schelă, concentrat asupra ornamentelor din jurul ferestrelor, când am auzit o voce chicotind în spatele meu: «Obișnuiam să-mi cumpăr băuturi alcoolice aici». M-am întors și acolo stătea un bătrân nesuferit care a petrecut următoarea jumătate de oră povestindu-mi despre petrecerile care durau toată noaptea și care aveau loc aici în timpul Prohibiției."

Casa a fost construită inițial în 1887 de un căpitan scoțian din lemn adus de pe malul Capului Horn ca balast pentru nave. Căpitanul a petrecut probabil o perioadă fericită în casă, dar după șase ani de căsnicie, soția sa a dispărut în circumstanțe misterioase. Căpitanul a plecat și nu s-a mai auzit niciodată de el.

După marele cutremur din San Francisco din 1906, în salonul din față a fost construit un șemineu impunător din dale mari de pavaj care fuseseră dislocate în zona malului apei. Pietrele cioplite, de culoarea fierului, proveneau inițial din ruine romane din Anglia, au fost transportate în jurul Capului Horn pe nave cu pânze ca balast, apoi folosite ca dale de pavaj și umplutură de-a lungul malului apei din San Francisco. Incredibil de dure, cioplite brut, închise

la culoare - arată ca genul de pietre pe care le-ai asocia cu altarele de sacrificiu druidice antice. După cutremur, pietrele au fost îngrămădite ca moloz, iar proprietara casei a rugat un zidar să care căruțe pline la ea acasă pentru șemineu.

A rezultat o construcție neobișnuit de mare, care ar fi fost considerată grotesc de impracticabilă de către oricine în afară de Anton. În cele din urmă, acest salon a devenit principala cameră rituală a Bisericii Satanei. Mantaua supradimensionată era suficient de mare pentru ca o femeie goală să se poată relaxa confortabil în timpul ceremoniilor satanice, fotografii ale cărora au apărut în periodice din întreaga lume. Anton a simțit că era o legătură deosebit de magică faptul că primul altar satanic public a fost construit din pietre care își aveau originea direct în Imperiul Roman. Se pare că casa a fost proiectată pentru Anton, ca și cum ar fi scos-o din visele sale.

După cum a spus LaVey, nu a trebuit niciodată să caute publicitate, indiferent de ce ar fi susținut detractorii săi – publicitatea a avut întotdeauna o modalitate de a-l găsi. La câteva luni după inaugurarea „casei sale negre", Herb Caen, cel mai citit editorialist din San Francisco, a aflat despre ocupațiile neobișnuite ale lui Anton și despre casa la fel de neobișnuită, completă cu o pisică de junglă și o tarantulă care se plimbau prin pasajele secrete. A fost un text excelent.

Anton începuse recent să cânte la puternica orgă de teatru Wurlitzer la barul de cocktailuri Lost Weekend. Singurul instrument de acest fel cântat în fiecare seară a săptămânii, orga Wurlitzer atrăgea pasionați din toată țara pentru a o asculta. La Auditoriumul Civic din San Francisco, a fost angajat să cânte la cea mai mare orgă cu tuburi din vestul orașului Chicago - un model de concert Austin, construit inițial pentru Expoziția Mondială Panama-Pacific din 1915. Cele cinci claviaturi, cele opt mii de tuburi și instalația greoaie îi intimidaseră chiar și pe cei mai experimentați instrumentiști. Anton s-a lansat în treabă fără să stea pe gânduri, concentrându-se pe abilitățile de a face plăcere publicului pe care le dezvoltase odată cu colaborarea cu managerii intermediari care i-au oferit lui Anton un post permanent. În curând avea să devină organistul orașului San Francisco, cântând la evenimente culturale, convenții și jocuri.

O mulțime de oameni influenți și excentrici se aduna în jurul lui Anton, simțindu-se în largul lor în împrejurimile casei sale și încântați de oportunitatea de a împărtăși interese și hobby-uri iconoclaste. Înainte de epoca video, era o practică obișnuită ca oamenii cu aceleași idei să formeze cercuri sociale oarecum informale pentru petreceri, serate, cine și altele asemenea. Acest grup extraordinar de oameni care veneau să se întâlnească la Casa Neagră pe care Anton a ajuns să o numească „Cercul Magic".

La început, nu exista un itinerar stabilit, iar conversațiile curgeau liber la cocktailuri, acompaniați de Anton sau de un alt membru al grupului care cânta la Hammond sau la pian într-un colț. Familia LaVey găzduia patru petreceri importante pe an, de Revelion, de ajunul solstițiului de vară, de Noaptea Walpurgiei și de Halloween. Petreceri elaborate în costume aveau loc pe tot parcursul anului, adesea urmând teme extravagante. Amestecarea vechilor tovarăși de carnaval și de circ ai lui LaVey, a prietenilor săi de la departamentul de poliție și a

unor noi adăugiri - excentrici bogați și iconoclaști literari - care se adunau în jurul lui LaVey datorită reputației sale crescânde de Magician Negru din San Francisco, s-a dovedit a fi o combinație destul de puternică. Discuțiile superficiale despre ocultism s-au transformat în speculații despre eficacitatea magiei și a vrăjilor, determinându-l pe Anton să organizeze nopți de ritualuri propriu-zise pentru oaspeții săi dornici. Abia mult mai târziu, LaVey și-a deschis efectiv porțile publicului și a început seminarii oficiale, percepând o taxă moderată la intrare pentru prelegerile pe temele pe care Anton ajunsese să le cunoască atât de bine.

Printre primii membri ai ceea ce avea să evolueze în cele din urmă în Biserica lui Satan s-a numărat „Baronesa" Carin de Plessen, care a crescut în Palatul Regal al Danemarcei. A trăit într-o casă izolată pe vârful unui munte din comitatul Marin, alături de mai mulți câini danezi mari și nu a ratat niciodată evenimentele organizate de Anton. Un alt membru era moștenitorul proprietății de muniții Vickers, care îl cunoscuse pe Basil Zaharoff și îi povestise lui Anton despre ciudata capelă neagră pe care Zaharoff o avea la castelul său.

Întâlnirile lui LaVey nu au fost niciodată obișnuite. Cei care au participat la petrecerile lui Anton au cuprins întotdeauna o gamă largă de profesii și preocupări. Au fost artiști, avocați, medici, scriitori și ofițeri de aplicare a legii. Evaluatorul orașului Russell Wolden putea împărți camera cu Donald Werby, unul dintre cei mai influenți proprietari de imobile din San Francisco; antropologul Michal Harner cu scriitoarea Shana Alexander. Un comisar de bord putea sta lângă un scafandru de adâncime, un producător de dildouri lângă un chirurg plastician. Un artist tatuator faimos, nepotul unui președinte american, proprietarul uneia dintre cele mai mari colecții de artefacte Fabergé din lume, toți au fost văzuți la întâlnirile lui LaVey. Numai domeniul personajelor fantasy și science fiction a adus în cercul de compatrioți magici ai lui LaVey nume precum Anthony Boucher, August Derleth, Robert Barbour Johnson, Reginald Bretnor, Emil Petaja, Stuart Palmer, Clark Ashton Smith, Forrest J. Ackerman, Fritz Leiber, Jr., ca să numim doar câțiva.

Prin intermediul lui Brooks Hunt, membru al înaltei societăți din San Francisco, Anton a fost prezentat unui om care avea să aibă o influență profundă asupra lui: Dr. Cecil E. Nixon. Domnul Hunt se bucura de talentul muzical al lui Anton și știa de implicarea sa în hipnoză și magie. I-a sugerat lui Anton să-l întâlnească pe Dr. Nixon, deoarece interesele lor păreau să fie comune.

Dr. Nixon arăta ca și cum ar fi ieșit din paginile unui roman victorian, cu gulerele sale înalte, pantofii cu nasturi înalți și ochelarii aurii pe nas. Colțurile feței sale erau pronunțate, deși acum devenise slabă de-a lungul anilor, nasul îi era lung și fin, cu o mustață groasă și părul despărțit brusc la mijloc. Arăta exact ceea ce era: un excentric care păstra secretul în majoritatea detaliilor vieții sale, autodidact în magie scenică, citirea gândurilor, ventriloquism și hipnoză. Deși Dr. Nixon a absolvit facultatea de medicină, a lucrat la circ ca ajutor timp de câțiva ani în loc să se impună ca medic. După ce s-a îndrăgostit în zadar de un călăreț fără șa, a părăsit circul pentru a-și înființa în cele din urmă un cabinet stomatologic. Aproape pensionar când Anton l-a cunoscut, încă mai avea un mic cabinet acasă pentru clienții care refuzau să apeleze la altcineva.

„Întotdeauna am apreciat personajele – datorită exclusivității lor. Sunt unice. Poate că datorită respectului meu constant pentru personaje a trebuit să creez ceva de genul Bisericii lui Satan. Sunt multe lucruri pe care le-aș fi putut stabili în viața mea. Mă simțeam suficient de competent în abilitățile mele de muzician, dresor de animale, hipnotizator, fotograf sau pictor. Poate că, cu suficientă practică și răbdare, aș fi putut înflori ca oricare dintre aceste lucruri. Dar nu aș fi fost niciodată unic, nu aș fi fost niciodată singurul care făcea asta. Fiind constant criticat de colegii mei, aș fi intrat într-o fraternitate, ca să spunem așa. Așa că am făcut ceva ce nimeni nu mai făcuse vreodată – dar nu intenționat. Mai degrabă ca o sinteză a tot ceea ce se întâmplase înainte – dar nu intenționat. Mai degrabă ca o sinteză a tot ceea ce se întâmplase înainte. Ceva care, spre bine sau spre rău, mai bine sau mai rău, m-ar fi scos din orice grup."

Spațioasa casă a Dr. Nixon de pe strada Broadway era bastionul său al nobilimii. Sculptase sau obținuse ornamente complicate și le plasase în tavane și pereți. Umplea casa cu mobilier rococo, statui fine, opere de artă neobișnuite, instrumente muzicale și antichități pe care le colecționa din întreaga lume. Exista, de asemenea, o aură de carnaval, cu câteva dintre invențiile Dr. Nixon ascunse prin casă, declanșate să funcționeze la diverse semnale. Pe lângă muzica pe care o difuzase constant în fiecare cameră a casei, exista o pasăre mecanică ascunsă în peretele sufrageriei, care zbura la fiecare douăzeci de minute și ciripea. Soneria sa a sunat Marșul Funerar de Chopin, iar o altă ușă, cu un cap de satir ornamentat sculptat pe ea, se deschise la o comandă vocală.

Anton a fost inclus curând în seratele de sâmbătă seara ale Dr. Nixon, unde se adunaseră odinioară personalități precum Harry Houdini, pianiștii/compozitorii Ignace Paderewski și actrița Gertrude Lawrence. În timp ce membrii lumii înalte cântau selecții de operă, Anton îi acompania la ornamentatul Wurlitzer. El oferea muzică de fundal potrivită pentru recitări dramatice, numere de magie sau pur și simplu pentru a crea atmosfera potrivită pentru cei pe care îi numea „Palmierii în ghiveci".

Cel mai palmier era Onezoma Dubouchelle, care, își amintește Anton, „făcea întotdeauna sandvișuri mici cu degețele pentru serate, din carne și unturi îndoielnice. Nu erau foarte bune, dar nimeni nu voia să spună nimic. Găseam constant sandvișuri mici și uscate ascunse în bancheta orgii sau în spatele consolei. Nu se știa de cât timp erau acolo."

„Dr. Nixon o considera pe Onezoma (pronunțată Oh-NEZ-a-muh) Dubouchelle o doamnă grandioasă după care toți ceilalți ar trebui judecați. Ea împărțea etajul cu o femeie plăcută și capabilă pe nume Betty Sedgwick. Fiecare avea propria cameră, împărțind aparent o singură baie. Dar, în loc să se reducă la un nivel atât de plebeu, domnișoara Dubouchelle mergea pe jos un bloc până la o benzinărie Shell atunci când nevoile ei o cerea. Asta admira Dr. Nixon cel mai mult la domnișoara Dubouchelle, chiar mai mult decât frumusețea ei robustă. Îmi amintea întotdeauna de un amestec de Mount Rushmore și Margaret Dumont, dar Dr. susținea, într-una dintre cele mai strălucite gafe ale sale, că «trebuie să fi fost o adevărată frumusețe când avea 22 de dolari»."

Când Anton a intrat în viața lui, Dr. Nixon a simțit că descoperise pe cineva cu care putea comunica cu adevărat, care era autodidact în aceleași domenii în care era el însuși și căruia îi putea împărtăși cele mai profunde secrete ale sale. Îl admira foarte mult pe Anton - abilitățile sale de muzician desăvârșit (Dr. Nixon își construise o orgă elaborată în casa lui, dar nu știa să cânte), magician captivant, hipnotizator și cinic. De asemenea, aprecia fascinația pe care Anton o stârnea asupra femeilor. „Când intri în cameră", i-a spus Dr. Nixon lui Anton, „fetele tresar puțin". Dr. Nixon însuși avea un mare respect romantic pentru femeile frumoase și considera că, deși nu era necesar să se angajeze constant în „exerciții sexuale josnice", nu exista nimic mai plăcut decât „să mângâie o femeie frumoasă sub cuverturi". Îi plăcea de Carole și petrecea multe seri în casa familiei LaVey. Dr. Nixon l-a adoptat pe Anton ca pe un fiu magic, o reflexie mai tânără a sa, și împărtășea cu el lucruri pe care nu le-ar fi împărtășit cu nimeni altcineva.

Cea mai captivantă invenție creată vreodată de Dr. Nixon încă supraviețuiește și continuă să impresioneze atât oamenii de știință, cât și magii până în ziua de azi. „Isis", numită după zeița egipteană, era prezentată ca un automat sculptat care stătea tolănit pe canapea și cânta la citeră pe un repertoriu incredibil de 3000 de melodii. Dr. Nixon a petrecut 15 ani lucrând la ea, „aplicând 150 de principii științifice în construcția sa". Ea este dotată cu o serie de angrenaje complexe, came, pinioane, solenoizi și electromagneți - și numai Dr. Nixon cunoștea vibrațiile precise necesare pentru a o activa. După o perioadă de lucru la Isis împreună cu Dr. Nixon, acesta i-a mărturisit secretul funcționării ei lui Anton, oferindu-i propriile instrucțiuni dactilografiate cu notițe scrise de mână pe care Anton le-a încuiat într-un seif și a refuzat să le dezvăluie nimănui, în conformitate cu dorințele Dr. Nixon.

„Întotdeauna ajung să regret când dezvălui secrete – aș putea fi tentată să le dezvălui pe cele mai mari dacă nu aș fi văzut efectul dezvăluirii celor mici."

O vreme, Dr. Nixon a încercat să-l intereseze pe Anton în construirea unui automat blond pe nume Galatea, care cânta la vioară. Dr. Nixon a vorbit și despre planurile sale pentru un „Castel în aer" în Calistoga, un oraș balnear cu izvoare termale din nordul Californiei. El a explicat că urma să fie o casă mare pe o movilă, cu oglinzi amplasate în jurul bazei casei la unghiuri de 45 de grade, astfel încât să reflecte cerul. În jurul casei, la o anumită distanță în josul dealului, urma să existe un gard de fier prin care vizitatorii puteau privi și vedea casa plutind aparent deasupra solului. Pe lângă aceste proiecte, Dr. Nixon lucra la o autobiografie intitulată „Castelul Indolenței".

„Singura problemă cu a avea prieteni mai în vârstă este că trebuie să-i vezi pe toți murind. Ar fi frumos dacă ar exista într-adevăr un loc unde ți-ai putea revedea toți vechii prieteni după ce mori."

După moartea lui Nixon, în 1962, la vârsta de 82 de ani, Bill Harrah, celebru colecționar de cazinouri și automobile din Nevada, a cumpărat-o pe Isis, dar curatorii muzeului său nu au reușit niciodată să o pună să opereze. Muzeul a vândut-o la licitație în 1985. Actualul proprietar, John Gaughan, maestru meșteșugar și prestidigitator, o restaurează, în momentul scrierii acestui articol, pe Isis și speră să-i redea gloria de odinioară.

„Sunt tot ce a fost, și este și va fi, și niciun muritor nu mi-a ridicat vălul." – gravat pe soclul lui Isis.

Un alt membru ilustru al Cercului Magic original al lui Anton a fost cineastul underground Kenneth Anger, care, după ce s-a impus ca o forță de frunte în acest gen, a devenit cunoscut ca unul dintre cei mai cunoscuți istorici ai Hollywood-ului, publicând multe dintre detaliile mai interesante despre vedetele sale în Hollywood Babylon și Hollywood Babylon II. Deși actor de la o vârstă fragedă (în rolul prințului schimbător din Visul unei nopți de vară), Anger a descoperit în adolescență că îi plăcea mult mai mult în spatele camerei de filmat, creându-și propriile stări și imagini unice. Anger filmase deja Scorpio Rising, care a dat startul popularității filmelor din piele și a motocicletelor, și filma la Inauguration of the Pleasure Dome, inspirat de „imponenta cupolă a plăcerii" a lui Kubla Khan, de Samuel Taylor Coleridge.

Anton și Anger aveau multe în comun. Amândoi s-au născut în același an. Amândoi au construit orașe când erau copii (deși Anger a construit un vulcan în mijlocul său și și-a distrus creația într-un spectacol inspirat de erupția Vezuviului). Amândoi au frecventat aceleași locuri din copilărie în copilărie, întâlnindu-se previzibil. Mulți ani mai târziu, în timpul cercetărilor de pre-producție pentru Pleasure Dome, Anger a călătorit la două dintre locurile bântuite de Crowley - Cefalu în Sicilia (unde a restaurat o mare parte din refugiul lui Crowley) și Boleskine în Scoția. Acolo, a adunat și o mare parte din înregistrările și textele Marii Bestii pentru ritualuri magice. Anger l-a prezentat pe LaVey lui Marjorie Cameron, văduva lui John Parsons, care juca în Pleasure Dome și care i-a mărturisit lui Anton detaliile morții explozive a soțului ei în timpul unuia dintre ritualurile lor thelemice.

În perioada în care își dezvolta Cercul Magic, Anton își păstrase slujba cântând la Mori's Point câteva seri pe săptămână. Într-o duminică seară din 1959, a intrat o tânără care avea să joace un rol foarte important în viața lui Anton. Diane, o frumusețe de 17 ani, cu păr lung și blond și ochi verzi fermecători, lucra ca plasatoare în Pacifica, un loc din apropiere, și era însoțită la cină de managerul ei, care era evident îndrăgostit de fermecătoarea sa angajată. În timp ce Anton vorbea la masa managerului despre magie și vânătoare de fantome, Diane nu-și putea ascunde entuziasmul.

Nu era prima dată când Diane îl vedea pe Anton. Odată, într-o noapte învăluită în ceață lângă ocean, a fost fascinată de o limuzină albă, asemănătoare unei fantome, pe care a văzut-o strecurându-se fără zgomot prin ceață. Un bărbat cu aspect misterios, îmbrăcat în negru, se afla la volan. Nu știa atunci că era Anton LaVey care rătăcea prin noapte în Cord-ul său din 1937.

Anton a fost încântat să vadă că Diane își convinsese escorta să o aducă la Mori's Point duminica următoare. Anton a profitat de ocazie pentru a afla mai multe informații despre această fată voluptuoasă, numită în mod potrivit după fermecătoarea Vânătoare din mitologie. Anton a fost impresionat de frumusețea lui Daine - semăna izbitor cu Marilyn, prin forma feței; prin albul translucid al pielii; și printr-o anumită nesiguranță care îi stătea în minte mișcările. Lui Anton i se părea o combinație perfectă între „Sheena, Regina Junglei" și „Dulcea Gwendoline" a artistului John Willey. Dar a fost impresionat și de devotamentul pe care îl

simțea pentru familia ei, lucrând noaptea la teatru și ziua la birou la o companie de asigurări, dând o mare parte din salariu mamei sale.

Anton a înțeles că Diane, la fel ca el, fusese întotdeauna un fel de oaie neagră, o proscrisă, indiferent cât de mult și-ar fi dorit să se „integreze". Părul ei lung și drept nu mai era aspectul obișnuit pe care îl reprezenta 10 ani mai târziu, la sfârșitul anilor '60. Într-o perioadă a salturilor de dans cu Jackie Kennedy și a stupilor de albine plini de zgârcenie, doar dansatoarele exotice aveau părul lung și luxuriant. Dar așa îi plăcea lui Diane să-l poarte, indiferent de opinia publică. A admirat imediat ținuta puternică a lui Anton, misterul său, temperat de sensibilitatea cu care cânta. Era evident că nu putea exista alt bărbat pentru ea. S-a întors la Mori's Point de mai multe ori până când managerul ei și-a dat seama în sfârșit că nu era o potrivire pentru bărbatul care o cucerise pe Diane. În acea perioadă, Anton și Diane se întâlneau în secret, iar ea devenea încetul cu încetul o parte integrantă a vieții lui.

În următoarele luni, Anton și-a petrecut cât mai mult timp liber cu Diane, uneori recurgând la a o scoate pe furiș prin pasajele secrete ale casei și a pleca cu ea ascunsă în portbagajul mașinii sale. Dragostea lui pentru Diane a crescut constant ca răspuns la devotamentul ei nestăvilit și la sprijinul său necondiționat în tot ceea ce făcea. Carole și Anton au divorțat în cele din urmă în 1960.

Cinematograful Fox din San Francisco era în general recunoscut ca fiind cel mai grandios palat de cinema construit vreodată. Se decisese că spațiul ar putea fi folosit mai bine pentru un zgârie-nori de birouri, iar cei care lucrau la demolare urmau să înceapă să-l demoleze. Anton a fost unul dintre artiștii prezenți în noaptea în care Fox și-a închis porțile pentru totdeauna. Diane, care lucra pe atunci ca operatoare de informații telefonice, l-a implorat pe superiorul ei să o lase să plece peste noapte, explicând că iubitul ei cânta la un eveniment foarte important. Când superiorul a refuzat, Diane a demisionat.

Celebrități și admiratori ai teatrului fastuos s-au înghesuit pe culoare în acea seară, aducând un ultim omagiu unei ere de opulență care nu avea să se mai repete. În timp ce mulțimea ieșea pe uși după spectacol, Anton LaVey a interpretat ultimele acorduri de orgă care aveau să răsune vreodată prin clădire.

Se crede că Fox Plaza din centrul orașului San Francisco, construită pe locul fostului Teatru Fox, este afectată de un blestem – birourile găzduite în clădire par să aibă probleme repetate…

Diane a avut plăcerea de a prelua rolul lui Carole de gazdă la Cercul Magic. În cele din urmă, Anton a început să oficializeze prelegerile magice, ținându-le în fiecare vineri seară la miezul nopții, ora vrăjitoarelor, și deschizându-le publicului, cerând 2,50 dolari de persoană. În scurt timp, locul s-a umplut până la refuz. Prelegerile lui Anton au inclus nu doar subiecte oculte, ci și cunoștințe ezoterice precum: vampiri (nu doar versiunea filmelor de groază, ci și unii vampiri din istorie și din zilele noastre); vârcolaci (omul în animale de diferite feluri și metode de realizare a transformărilor); ciudățenii (inspirați din experiențele lui Anton din spatele carnavalurilor - doamne grase, pitici, bărbați puternici, capete de ac, giganți și alte anomalii umane, alături de înghițitori de săbii, tocilari și fakiri de carnaval); metode de tortură și diverse

dispozitive pentru durere, inclusiv metodele de automutilare stabilite de Biserică; teorii sexuale și tehnici de revitalizare, inclusiv transplanturi de glande de la maimuțe sau capre, și rețete pentru afrodisiace. Alte subiecte abordate au inclus case bântuite, extrasensuri, zombi și homunculi. Majoritatea seminariilor au fost ilustrate într-un fel sau altul și, bineînțeles, prelegerea despre Liturghia Neagră s-a încheiat cu un ritual autentic conceput de Anton, reunind elemente din mai multe surse.

Liturghia Neagră a fost psihodrama originală – curățarea participanților de durerea indusă de anumite vaci sacre societale printr-un ritual opulent de ridicol, parodie și satiră. Subiectul ritualului se schimbă în funcție de nevoile grupului din acea vreme. Biserica Catolică, cu traumele mentale pe care le-a indus prin represiune și vinovăție, a devenit un candidat ideal pentru satirizare. Pentru a-i elibera pe cei sufocați și traumatizați de poverile psihice inspirate de religie, ceremoniile satanice au folosit crucea inversată, lumânări negre în loc de albe, profanarea Ostiei și recitarea inversă a rugăciunilor.

Un seminar despre „Canibalismul și sacrificiile umane” a acoperit subiectul în mai mult decât simple cuvinte. Studenții au fost invitați să mănânce o pulpă gătită a unei tinere femei albe. Pulpa fusese biopsiată și furnizată de un medic din Berkeley care participa regulat la prelegerile lui Anton. Diane a uns felul principal de puaka balava, „porc lung”, cu Triple sec, sucuri de fructe și grenadină. L-a servit cu banane prăjite și igname, exact așa cum făceau locuitorii din Insulele Fiji, adăugând vin de boabe Tonka și omizi pentru a completa masa. Carnea a fost descrisă ca având un gust între carnea de porc și cea de miel, cu o consistență destul de fibroasă, ca a cotletelor de porc, dar mai dulce și nu la fel de fragedă sau sărată ca cea de miel. Mesenii nu au dat dovadă de prea multe scârțâituri, cu excepția momentelor în care au venit să mănânce omizile. Dar fiica de trei ani a familiei LaVey, Zeena, le-a terminat cu entuziasm.

Anton a dezvoltat, de asemenea, „Atelierele vrăjitoarelor” ca o completare a seminariilor obișnuite, concentrându-se mai mult pe abilitățile de magie aplicată, vrăjitorie, poțiuni de dragoste, ghicit și alte lucruri relevante în mod specific pentru vrăjitorie.

În 1964, Anton a început să primească un prim val de publicitate intensă. Monique Benoit, editorialistă mondenă pentru San Francisco Chronicle, a scris despre Anton ca despre un investigator clarvăzător, care petrecea nopți investigând case bântuite și cimitire și care acum organiza ritualuri ciudate în amenințătoarea sa casă neagră. Herb Caen l-a inclus din nou în rubricile sale, descriindu-l pe Anton participând la operă, strălucitor într-o pelerină neagră elegantă cu căptușeală stacojie și purtând un baston antic de sabie.

Zoltan, „pisica neagră” a lui Anton, părea animalul de companie perfect pentru „casa lui neagră”. Zoltan își iubea locul în bucătărie, care cauza probleme și îi speria pe oaspeți. Anton a blestemat o singură dată că a ținut vreodată un animal ca Zoltan într-un oraș mare. A dispărut odată, când avea vreo cinci ani. Anton și Carole erau frenetici. Zi după zi, săptămână după săptămână, și tot niciun semn de la el. După trei sau patru săptămâni, Anton a auzit un sunet familiar în spatele clădirii. Investigând, l-a găsit pe Zoltan ghemuit la baza scărilor.

Era o priveliște jalnică. Avea maxilarul rupt, atârnând moale din poziția inițială. Labele îi erau julite și însângerate, ca și cum ar fi călătorit o distanță mare. Veterinarul a spus că maxilarul îi fusese rupt de ceva vreme, posibil cu o bâtă de baseball sau cu o țeavă grea. A încercat să-l repare cu un știft de oțel. „Nu-mi place să mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut în tot acest timp."
Anton își amintește. „Poate că a călătorit 80 sau 160 de kilometri ca să se întoarcă la noi, după ce a intrat într-un camion pe care îl încărcau sau ceva de genul ăsta și l-au luat. Poate că a călătorit doar noaptea, stând în tufișuri și copaci, speriat – cine știe ce fusese obligat să mănânce. Ne-am pierdut speranța de a-l mai vedea vreodată." Dar Zoltan și-a revenit cu multă dragoste, cu un colț rupt și un maxilar subțire.

Trei ani mai târziu, într-o seară, când Anton era plecat, Carole a deschis ușa de la intrare la momentul nepotrivit, iar Zoltan a țâșnit în stradă. Părea că încerca să sară pe geamul mașinii lui Anton – unul dintre trucurile lui preferate. Dar înainte să poată ajunge la mașină, a fost lovit de o mașină care trecea și a murit. Anton l-a înfășurat într-una dintre jachetele sale în care Zoltan adora să se ghemuiască pentru a dormi și l-a îngropat în curtea din spate a casei sale. L-a îngropat pe Zoltan pe 4 iulie și, în timp ce săpa în pământ, se auzea o caliopă cântând slab în depărtare.

Diane știa despre experiența lui Anton cu felinele mari și era pregătită când unul dintre asociații lui Anton i-a cumpărat un leu nubian în vârstă de zece săptămâni, pe care Anton l-a numit Togare. Pe lângă îndatoririle sale de gazdă, vrăjitoare model, mamă și soție de magician, ea l-a ajutat pe Anton să crească puiul de leu. Diane și-a împărțit timpul între Togare și fiica lor, Zeena Galatea. Karla, acum în vârstă de 12 ani, a ales să stea cu Anton și Diane în loc să stea cu mama lor, Carole, acum agent imobiliar, și a fost inclusă în multe dintre ieșirile lui Anton cu colegii săi. Casa victoriană era plină de activitate.

Întrucât Anton era singurul muzician trecut în directorul sindicatului la rubrica „caliopă" (și singurul trecut la rubrica „orgă de fanfară" și „una-fon"), era contactat de oricine avea nevoie de o caliopă pentru parade, mari deschideri și târguri. Nu a trecut mult timp până când Anton a aflat despre caliopa pe care o auzise cântând de la distanță în acea zi de 4 iulie, când îl îngropase pe Zoltan. Proprietarul recuperase un cazan cu abur dintr-o locomotivă și îl adaptase pentru a crea o caliopă cu presiune excesivă. La fel ca veteranii, Anton și-a dezvoltat o tehnică de cântat cu un ochi pe manometru, interpretând acorduri mai pline pentru a elibera presiunea atunci când aceasta devenea prea mare.

„Oamenii au ajuns la ideea că motivul pentru care puneau caliope la sfârșitul paradelor de circ era ca să acționeze ca un fel de flautist strălucitor, conducând vesel toți copiii spre terenul circului. De fapt, motivul pentru care puneau caliopa la sfârșitul paradei era ca, dacă exploda, să nu rănească niciunul dintre animale."

Sponsorii paradei de sărbători la care Anton fusese angajat să cânte erau de obicei rotarieni sau membri ai grupului Elk, care selectau o tânără câștigătoare a unui concurs de frumusețe pentru a juca rolul de regină. Îmbrăcată într-un costum de baie elegant, ingenua numită își

afișa un zâmbet lipit și făcea cu mâna rigid dintr-o mașină decapotabilă strălucitoare. Invariabil, vrăjitoarea de sex feminin deschidea drumul. Anton, disprețuind sterilitatea situației, a început să pună în practică unele dintre principiile sale satanice. Le-a pus pe Diane și pe câteva dintre cele mai sexy vrăjitoare ale sale să se îmbrace în ținute stridente, decoltate, roșii, albe și albastre și să meargă cu el în camioneta vrăjitoarei de sex feminin. Cu rochii prea scurte și prea strâmte, machiaj prea greu și ruj roșu aprins, toți bărbații din jur salivau de poftă. Regina paradei avea să ajungă abia observată. Din nou, Anton era mulțumit să vadă triumful Interzisului sau, în acest caz, evident inacceptabilului.

Pe măsură ce publicitatea creștea, curioșii au început să apară la Lost Weekend pentru a-i pune lui Anton întrebări despre vrăji magice, hipnoză și alte fenomene. Un număr semnificativ dintre solicitanții săi erau beți vi tipici de bar. În cele din urmă, unul dintre asociații de lungă durată ai lui Anton, un inspector de poliție cu numele neobișnuit de Jack Webb, a ridicat inevitabila întrebare: „De ce nu folosești cumva toate aceste lucruri magice și filosofia pe care ai țesut-o în jurul lor? Știi, ai materialul pentru fondarea unei religii complet noi. Îți dai seama de asta?”

Poate că Anton își dăduse deja seama că principiile pe care le formula și le standardiza puteau fi integrate într-o nouă religie. Dar nu o religie a închinării și a credinței oarbe; ar trebui să stabilească ceva nou care să-și aplice magia neagră, zdrobind în același timp ignoranța și ipocrizia bisericilor creștine. Anton s-a convins că învăța metode de a stăpâni forțele întunecate care, folosind metode acceptate în mod normal, ar fi de neschimbat.

La început au fost lucruri mărunte – când întârzia, locuri de parcare care apăreau întâmplător în fața teatrelor aglomerate unde nu ar fi trebuit să fie, cărți rare sau alte obiecte pe care le râvnise recent îi cădeau brusc în mâini în circumstanțe ciudate, apăreau oameni la care Anton tocmai se gândise – ca și cum ar fi fost chemați. Ar putea exista o astfel de creștere a „coincidențelor fericite” sau se întâmplau mai multe decât era evident? Când Anton a aplicat formule extinse ritualurilor Cercului Magic și a început să obțină efecte precise și dorite – avansuri profesionale, recompense neașteptate, câștiguri financiare, satisfacție sexuală sau romantică, eliminarea anumitor dușmani – era evident pentru toți cei implicați că Anton accesase într-adevăr acea forță misterioasă a Naturii.

Exista magia – și exista și filosofia practică care o însoțea. O filozofie fundamentală, rațională, practică, care punea accentul pe instinctele carnale, pofticioase și naturale ale omului, fără a impune vinovății pentru păcatele fabricate. Pentru a sparge crusta ignoranței și a iraționalității pe care bisericile creștine o cultivaseră în ultimii 2000 de ani, Anton știa că era necesar să le distrugă chiar temeliile. Ideile sale nu puteau fi doar o „filosofie” – ar fi fost prea ușor de trecut cu vederea sau de trecut cu vederea acest lucru. Anton ar fi trebuit să formeze blasfemic o religie și, mai mult – ar fi numit noua sa organizație o biserică, consacrată nu în numele lui Dumnezeu, ci în numele lui Satan. Întotdeauna a existat o religie satanică clandestină, veche de secole, dar nu a existat niciodată o religie satanică organizată, care să practice în mod deschis. Anton a decis că era momentul potrivit să existe.

Deși nu a existat niciodată o Biserică a Satanei, au existat grupuri dedicate unor principii similare. La mijlocul secolului al XVIII-lea, Sir Francis Dashwood a format un grup cunoscut sub numele de Hell Fire Club. Câțiva dintre cei mai influenți oameni din Anglia, aflați în apogeul puterii Angliei, se adunau pentru ospățuri, petreceri și desfrâu satanic, modelând în același timp destinul Angliei și al coloniilor americane. Mulți istorici au minimalizat grupul, spunând că erau puțin mai mult decât niște fasolari și niște dandy, chiar dacă printre ei se numărau Prințul de Wales de atunci, Primul Ministru și Arhiepiscopul de Cantebury. Asocierea lui Benjamin Franklin cu Dashwood și alți membri ai grupului a contribuit la punerea bazelor națiunii emergente a Statelor Unite.

LaVey susține: „Dacă oamenii ar ști rolul jucat de Hell Fire Club în structurarea Americii de către Benjamin Franklin, ar putea sugera schimbări precum: «O națiune, sub Satana» sau «America Satanică Unită».”

Alte enclave ale satanismului: 1) Abația Thelema, așa cum este descrisă de Rabelais în Gargantua și Pantagruel ca un templu al indulgenței. Motto-ul inventat de Rabelais pentru călugării săi, „Fă ce vrei” (Fait ce que Voudras), a fost adoptat de Dashwood, folosit la abația sa de la Medmenham și, în cele din urmă, preluat și de Aleister Crowley pentru propria sa Abație Thelema. 2) Un grup de actori și scriitori de la Hollywood în anii 1930 care au adus un omagiu direct forțelor satanice și 3) Societatea Forteană: Un grup de sceptici adunați în jurul lui Charles Fort, maestru compilator și investigator al fenomenelor stranii, în anii 1930 și 1940, mai mulți membri ai acestuia devenind ulterior parte a Cercului Magic al lui Anton.

Anton știa data la care trebuia întemeiată prima Biserică a lui Satan. Trebuia să fie în timpul nopții tradiționale a celei mai importante sărbători demonice a anului, când vrăjitoarele și diavolii cutreieră pământul, glorificând orgiastic împlinirea echinocțiului de primăvară: Noaptea Walpurgiei, noaptea de 30 aprilie-1 mai. Anton și -a ras capul ca parte a ritualului de fondare, în tradiția călăilor medievali, a forțelor de carnaval și a magicienilor negri dinaintea lui, pentru a câștiga putere personală și a spori forțele din jurul ordinului său satanic nou înființat. Este reprezentarea unei aluzii de la sfârșitul operei lui Coleridge, Kubla Khan, o incantație care respinge Sfânta Treime și viața spirituală în favoarea uneia dedicate Iadului și preocupărilor materiale.

Pentru închinătorii diavolului yazidi este tradițional un rit de trecere pe care adeptul în devenire trebuie să îl îndeplinească. Un brici este spălat în apele Zamzam, fântâna subterană a Islamului, despre care se spune că este punctul de origine al pâraielor subterane care curg pe sub Cele Șapte Turnuri ale lui Satan. Cavernele de sub Turnuri sunt, se presupune, afluenți care duc la locul Maeștrilor Satanici, cunoscuți sub numele de Shamballah sau Carcosa. Briciul este folosit pentru a rade capul magicianului. Apoi, tuns, acesta părăsește lumea descendenților lui Adam. Pentru a completa ritualul, Anton a declarat Anul Unu 1966, Anno Satanas - primul an al domniei lui Satan. Noua Eră a Focului fusese inaugurată și, deși ceremonia de Noaptea Walpurgis, 1966, era una extrem de personală și privată, Anton avea să simtă în curând cutremurele pe care urma să le producă în întreaga lume.

Capitolul șapte

Curtea Regelui Purpuriu

Nu este încă miezul nopții pe această stradă răcită de vânt de lângă Seacliff din San Francisco, dar sataniștii se adună în așteptarea petrecerilor lor de vineri seara. Au venit la această faimoasă casă victoriană neagră pentru a-și reînnoi dedicarea față de Satan, pentru a-I cere să-i favorizeze în dorințele lor și să-i elibereze pentru răsfățul trupesc.

Adunați în anticameră, par a fi orice grup de oameni amabili și de succes pe care i-ai putea găsi stând de vorbă la un cocktail. Majoritatea bărbaților sunt îmbrăcați în costume închise la culoare, deși unii sunt mai puțin conservatori, purtând cămăși mai strălucitoare, poate jachete sau pantaloni de piele. Femeile sunt mai provocatoare. Poartă culori strălucitoare, tocuri cu țepi, machiaj intens, fuste scurte sau rochii transparente care le conturează formele ample. Mai multe femei au un colier care iese printre sânii parțial expuși. Mulți dintre bărbați poartă același colier peste cămăși. Stau în grupuri de câte doi sau patru și vorbesc despre cele mai recente tendințe în materie de îmbrăcăminte, astrologie, mașini vechi și spun povești despre vampirii moderni.

În cele din urmă, o figură înaltă, îmbrăcată în negru, intră și anunță că ceremonia este pe cale să înceapă. Țigările sunt stinse, iar cele două duzini de bărbați și femei se adună în liniște în spatele figurii pentru a fi escortați în camera ritualică. Niciun cuvânt nu se șoptește în timp ce congregația se îndreaptă solemn spre capela lor întunecată.

Ochii încep să se obișnuiască cu semiîntunericul, singura lumină filtrată din anticameră. Aerul este cu câteva grade mai rece aici, atmosfera mai densă. De îndată ce enoriașii își ocupă locurile, ușa se trântește în urma lor, lăsându-i într-o tăcere neagră. Aproape imediat, tăcerea este spulberată de acordurile răsunătoare ale unei orgi. Urechea percepe acorduri ale unor vechi imnuri bisericești și teme wagneriene amestecate cu efecte sonore din filme de groază vechi. Grupul ascultă în întuneric timp de cinci minute întregi sau mai mult, sunetele limpezindu-le mințile pentru ceea ce va urma.

Muzica se termină cu o fanfară asurzitoare. După un ritm, un gong sună de trei ori, iar luminile se aprind suficient cât să-i vadă pe celebranți adunați acum în fața camerei ritualice. Figura centrală este un bărbat mare, cu aspect puternic, cu ochii săi sclipind în timp ce privește prin toți cei din încăpere. Capul său ras este acoperit cu o glugă neagră care ajunge într-un vârf ascuțit la frunte, cu coarne din os de o parte și de alta. Gluga se extinde până la podea, căptușită cu satin purpuriu. Prezența sa este una de autoritate liniștită, dar irezistibilă. El este Marele Preot - Anton Szandor LaVey - primul om care a fondat vreodată o organizație la suprafață dedicată lui Satan și desfătărilor cărnii.

În spatele lui, pe perete, se află un sigiliu mare al lui Baphomet, simbolul satanismului, adaptat după modelul folosit de Cavalerii Templieri în secolul al XIV - lea - o pentagramă inversată care conține un cap de țap, înconjurată de cinci litere ebraice, câte una în fiecare vârf al pentagramei. Literele formează „Leviathan", unul dintre Prinții Moștenitori ai Iadului. Același simbol se află și pe colierele închinătorilor Diavolului adunați. Sub acesta se află o roșcată voluptuoasă care servește drept altar pentru slujbele din această seară. Ea s-a înfășurat peste mantaua mare de piatră de deasupra șemineului, carnea ei strălucind în lumina slabă. Își îndoaie genunchiul modest, permițând părului de pe cap să-i cadă peste marginea mantalei. Și ea poartă simbolul lui Baphomet, aproape ascuns între sânii goi. În această seară, ea este un altar viu din carne, evocând pofta și făcând sângele să ardă. Ea devine punctul de concentrare pentru toți cei din cameră, focarul carnal al voinței sataniștilor.

Doi bărbați cu glugi negre stau pregătiți de o parte și de alta a Marelui Preot, cu un alt asistent cu glugă care ține gong-ul în dreapta altarului. O femeie cu părul lung și blond care îi cade peste roba de catifea stă lângă Marele Preot, ținând o sabie în teacă, cu vârful în jos, în fața ei. Organistul poartă și el o glugă neagră în timp ce începe să cânte „Imnul către Satan", o corupție a operei „Jesu Meine Freude" de Bach. Două acolite goale stau cu respect lângă altar.

Camera ritualică în sine este vopsită în negru, cu un tavan roșu-sângeriu. Becuri de chihlimbar ard slab în aplicele de pe pereți, dând camerei o strălucire neclară. Un sicriu stă răsturnat în colț, formând un hexagon proeminent, pe care o bufniță mare de împăiat se uită urât la participanții așezați jos. Una dintre acolitele de sex feminin se mișcă acum în jurul altarului, aprinzând lumânările negre în pregătire.

Este timpul ca ritualul să înceapă. Toate privirile se concentrează asupra Marelui Preot. În timp ce organistul continuă „Imnul către Satan", LaVey ridică un clopot mare de alamă, îl flutură deasupra altarului pentru a-l sfinți și se rotește încet în sens invers acelor de ceasornic în fața adepților săi, pelerina fluturându-i-se în jurul picioarelor în timp ce se întoarce. Sună clopotul de nouă ori – numărul lui Satan – pentru a limpezi atmosfera, apoi pune clopotul la loc pe manta. Întorcându-se către asistenta sa blondă, scoate ușor sabia pe care i-a oferit-o. LaVey o îndreaptă peste altarul de carne și își intonează sumbru evocarea: „In nomine Dei nostri Satanas Luciferi excelsi!" Organistul cântă bubuituri improvizate pentru a accentua cuvintele Marele Preot. „În numele lui Satan, Conducătorul pământului, Regele lumii, poruncesc forțelor Întunericului să-mi acorde puterea lor Infernală. Deschideți larg porțile Iadului și ieșiți din abis ca răspuns la cele mai Sfinte nume ale voastre:

„Satan (întinzând sabia spre Sud), Domnul Regiunilor Infernale;
„Lucifer (întorcându-se spre Est), Aducător de Lumină și Înțelepciune;
„Belial (întorcându-se spre Nord), Regele Pământului;
„Leviatan (întorcându-se spre Vest), Conducătorul Abisului Apos."
„Veniți și salutați-vă frații și surorile loiale de pe Calea Stângii. Shemhamforash!"
Congregația strigă ca răspuns: „Shemhamforash!"

„Trăiască, Satan!”, scandează Marele Preot.

„Trăiască, Satan!” Strigătele lor sfidătoare răsună. Gongul este lovit.

Unul dintre asistenții cu glugă se îndreaptă spre altar și îi înmânează lui LaVey Potirul Extazului – o cupă de argint umplută nu cu vin sau chiar cu sânge, ci cu whisky-ul preferat al lui LaVey: whisky-ul bourbon. El ia potirul, bea pe larg și îl dă asistenților săi pentru a se bucura împreună cu el, în cele din urmă aducându-l înapoi la altar. Cei doi acoliți goi fac un pas înainte. Unul ține o lumânare puțin deasupra capetelor. Celălalt deschide o carte mare și neagră în fața Marelui Preot și i-o ține în timp ce acesta ridică sabia și citește cu o voce aspră și răsunătoare:

„Ascultați-mă, Cei Întunecați. Apăreți printre oameni și nu vă mai lăsați respinși.”

„Ieșiți și strecurați-vă în marile consilii ale celor din afară și opriți calea celor care vor să ne rețină.”

„Acordă-mi indulgențele despre care vorbesc! Am luat numele Tău ca parte din mine! Trăiesc precum fiarele câmpului, bucurându-mă de viața trupească! Îi favorizez pe cei drepți și îi blestem pe cei putrezi!”

„Pe toți Zeii Grădinii, poruncesc ca lucrurile despre care vorbesc să se întâmple! Veniți și răspundeți la numele voastre manifestându-mi dorințele! O, ascultați numele!”

LaVey mârâie cu înverșunare numele infernale – zei și zeițe odinioară adorate, venerate, acum degradate și pângărite, urâte și temute de toți, cu excepția sataniștilor. Loki, Balaam, Tchort, Mammon, Shiva, Asmodeus, Shaitan. Toți considerați răi de religiile convenționale. Enoriașii repetă fiecare nume după LaVey. Muzica de orgă urcă într-un crescendo și din nou gong-ul este lovit de trei ori. „Trăiască, Satan!”, strigă grupul după Marele lor Preot.

Când numele infernale sunt încheiate, LaVey recită un pasaj în limba magicianului prebiblic, enochiana. Silabele sunt dure, guturale, dar în același timp ciudat de convingătoare:

„Ol sonuf vaoresaji, gohu IAD Balata, elanusaha caelazod: sobrazod-ol Roray i ta nazodapesad, Giraa ta maelpereji, das hoel-qo qaa notahoa zodimezod... Zodacare, eca, od zodameranu! odo cicale Qaa; zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!”

LaVey se îndreaptă spre colegii săi sataniști, invocându-i să-și exprime cele mai profunde dorințe în fața Domnului lor Întunecat. Fiecare, pe rând, îi șoptește lui LaVey visele și nevoile sale nespuse. „Ajută-mă să mă descurc bine în noua mea slujbă... Fă-l pe bărbatul din apartamentul de vizavi să se îndrăgostească nebunește de mine... Lasă pe soția mea să se întoarcă la mine cu o pasiune sălbatică... Distruge-mi concurentul ca să pot obține contractul la care lucrez...” Impulsuri și obiective umane, fără spiritualitate obscură învăluită în altruism

ipocrit. Accentul se pune pe aplicarea oricărei puteri pe care simt că o dețin demonii lor pentru a-i ajuta să câștige putere lumească.

După ce fiecare dorință este repetată cu voce tare de către Marele Preot, strigătele de „Trăiască, Satan!" sunt repetate de către enoriași. Aerul este electrizat cu energie suprarenală pe măsură ce scopurile sunt trimise către eter, iar ritualul se apropie de sfârșit.

În timp ce organistul interpretează în liniște acorduri triumfale în fundal, LaVey își deschide larg pelerina în fața altarului nud, cu mâinile ridicate în Semnul Coarnelor: două degete în sus pentru a afirma dualitatea naturii, cu cele trei degete mijlocii îndoite în jos pentru a nega Sfânta Treime.

„Nu uitați ce a fost și ce va fi! Carne fără păcat, lume fără sfârșit!" Își coboară brațele. „Ridicați-vă toți și dați Semnul Coarnelor." Membrii se ridică și își întind brațele stângi înainte, returnând semnul. După ce se întorc spre altar pentru a trece un Semn tradițional al Flăcării peste ea, LaVey strigă de trei ori „Trăiască Satanii", iar congregația sa repetă fiecare semn. După fiecare, gongul răsună. Clopotul purificator este tras de nouă ori încă o dată, în timp ce organistul cântă „Imnul Imperiului Satanic". Când muzica se termină și ultimul sunet al clopotului se stinge în tăcere, LaVey pronunță: „Așa s-a făcut".

***

Biserica lui Satan a fost fondată în noaptea de 30 aprilie 1966. În decurs de un an și jumătate de la crearea sa, organizația fusese în centrul a trei senzații media distincte care au apărut pe prima pagină a ziarelor despre Biserica lui Satan în întreaga lume. Prima dintre acestea a fost căsătoria a doi membri ai lui Anton, pe 1 februarie 1967. John Raymond, un jurnalist radical politic, și Judith Case, fiica unui avocat proeminent, o fiică din înalta societate newyorkeză, i-au cerut lui Anton să oficieze ceremonia de nuntă, binecuvântând uniunea lor în numele lui Satan.

Nu era prima ceremonie de nuntă satanică oficiată de LaVey; această distincție i-a revenit unui alt membru al turmei lui Anton, Forrest Satterfield. Dar, datorită statutului de „familie bună" al lui Raymond și al domnișoarei Case, vestea s-a răspândit. În ziua ceremoniei, ziarele din California până în Europa aveau „mai mulți reporteri și fotografi decât orice alt eveniment de la deschiderea Podului Golden Gate" care se înghesuiau la Casa Neagră pentru a fi martori la această blasfemie supremă. A fost o asemenea mulțime încât poliția a trebuit să înconjoare zona. Fotograful Joe Rosenthal, care a realizat fotografia nemuritoare a soldaților ridicând steagul american pe Iwo Jima în al Doilea Război Mondial, a fost desemnat de San Francisco Chronicle. Los Angeles Times, printre alte ziare importante, a dedicat patru coloane în partea de sus a primei pagini uneia dintre fotografiile lui Rosenthal de la nuntă. Majoritatea știrilor însoțitoare au zăbovit asupra altarului feminin gol, a mulțimii de personalități prezente și a lui Togare, leul nubian, care răcnea de undeva mai în interiorul casei. Presa a fost încântată. L-au numit pe Anton „Papa Negru" și au cerut insistent interviuri cu el.

Anton s-a ridicat la înălțimea situației, profitând la maximum de trucurile de prezentare dramatică, costume, recuzită și magie scenică pe care le învățase la carnaval și la circ. În timp ce multe dintre primele articole din reviste au fost publicate în reviste pentru bărbați din cauza fetelor nud, revistele mainstream au devenit interesate pe măsură ce satanismul a câștigat popularitate. În cele din urmă, toate revistele importante au început să publice articole de copertă detaliate despre valul ascendent al satanismului condus de LaVey.

Ritualurile pentru primul an au fost în mare parte concepute ca blasfemii cathartice împotriva creștinismului. Elementele erau în concordanță cu relatările despre cultul satanic din celebrele scrieri ale diaboliștilor, cum ar fi descrierea din La Bas a lui Joris-Karl Huysman. Unii dintre oamenii care participau la prima lor Liturghie Neagră sinceră față de Satan spuneau „Ave Maria", tăiau registrul de înregistrare de la ușă. În biserica lui Anton, toate fanteziile satanice deveneau realitate.

În această perioadă de farse publice, Anton și-a ținut emisiunea „Toppingless Witches' Review" într-un local de noapte din North Beach, în San Francisco. Una dintre fetele pe care le-a angajat să iasă amenințător din sicriul ei ca vampiriță a fost Susan Atkins. Atkins nu era încă implicată cu Charles Manson și aveau să treacă doi ani până când aceasta a comis crimele în casa lui Sharon Tate din Benedict Canyon, lingându-și sângele de pe degete după faptă. Dar în dezvăluirile ei de după convertire, „Copilul lui Satan, copilul lui Dumnezeu", Atkins îl acuză pe LaVey ca fiind catalizatorul căderii sale. Anton și-o amintește ca pe o altă persoană epuizată de pe strada Haight, poate puțin mai dependentă de droguri decât alții. „Renunța la repetiții, spunând că avea febră de 40°. Dar, în cele din urmă, a devenit o vampiriță bună."

„Am folosit o formulă în care nouă părți respectabilitate socială s-au combinat cu o parte indignare", spune LaVey. „Am înființat o Biserică a lui Satan – ceva care să zdrobească toate conceptele despre ce ar trebui să fie o «biserică». Acesta era un templu al indulgenței, în loc de templele abstinenței care fuseseră construite până atunci. Nu voiam să fie un loc neiertător și neprimitor, ci un loc unde te puteai duce să te distrezi."

După un timp, Anton s-a săturat să batjocorească pur și simplu creștinismul și a decis să pună la cale ritualuri care să fie blasfemic pozitive și incitante. „Mi-am dat seama că există o întreagă zonă gri între psihiatrie și religie, care fusese în mare parte neexploatată", a spus LaVey. El a văzut potențialul ritualurilor de grup folosite ca o combinație puternică de psihodramă și îndrumare psihică. În loc să se descarce pur și simplu de energia bioelectrică și să o elibereze pentru a fi disipată în eterul înconjurător, acea energie putea fi structurată, modelată și direcționată pentru a îndeplini un scop specific. Nu voia să facă trucuri de salon, ci magie aplicată cu adevărat.

Blestemul formalizat, de exemplu, este mai mult decât un exorcism al emoțiilor reprimate. Este un adevărat ritual de distrugere, în care toată rezerva este dată deoparte pentru a genera emoții sălbatice și a le concentra asupra obiectului disprețului sau al furiei. În acest fel, persoana care a provocat durerea este făcută să sufere, mai degrabă decât cea care nutrește sentimentele - distrugerea este întoarsă împotriva celui care o merită. LaVey considera tehnica

sa ritualică mult mai puternică decât „clarivizivii” care pretindeau că au tot felul de puteri magice. „Cantitatea de energie necesară pentru a levita o ceașcă de ceai”, se gândea LaVey, „ar fi suficientă forță pentru a plasa o idee în capetele oamenilor aflați la jumătatea Pământului și a-i motiva în conformitate cu voința ta”.

LaVey nu promitea miracole și poate că acesta este motivul care i-a inspirat cel mai mult pe oameni să-l asculte. „Nu vreau să vă spun că magia singură poate realiza ceva pentru voi. Dacă ești o persoană fără talent, nu poți fi un mare muzician doar dorindu-ți asta sau făcând o vrajă. Dacă ești o femeie urâtă, nu te poți aștepta să atragi un actor de film chipeș doar prin magie. Magia necesită lucrul în armonie cu natura. Ținând cont de asta, vă pot asigura că am dat peste ceva. Magia funcționează. Aș face-o indiferent dacă oamenii participau la Biserica Satanei și o făceau cu mine sau nu.”

Anton a decis că era timpul să efectueze primul botez satanic public din lume. Oamenii ar fi forțați să vadă că satanismul nu înseamnă să bea sânge de bebeluși și să sacrifice animale mici. LaVey a declarat: „Mai degrabă decât să curățăm copilul de păcatul originar, așa cum se întâmplă în botezul creștin, care impune cuverturi nejustificate, vom glorifica instinctele ei naturale și îi vom intensifica pofta de viață.” Cine ar fi mai potrivit să fie botezat într-o astfel de ceremonie publică decât Zeena, fiica ei de trei ani a lui LaVey? Cu părul ei blond și moale și zâmbetul fermecător, ea i-a captivat pe reporteri cu imaginea unui copil atât de angelic dedicat Diavolului.

„Dacă satanismului adevărat i s-ar permite timpul de televiziune pe care îl are creștinismul acum, genul de prelungire și răbdare pe care intervievatorii le acordă acum figurilor sportive sau genul de acoperire mediatică pe care îl primește un meci de baseball, creștinismul ar fi complet eliminat în câteva luni. Dacă oamenilor li s-ar permite să vadă adevărul complet și imparțial, chiar și timp de 60 de minute, ar fi prea periculos. Nu ar exista nicio comparație.”

Data a fost stabilită pentru 23 mai , iar fotografii au început să apară la ora 6 dimineața, chiar dacă botezul urma să înceapă abia peste 15 ore. Unul dintre membrii Bisericii, supraviețuitorul Kurt Saxon, a conceput și realizat o amuletă specială pentru Zeena, special pentru această ocazie. Era un Baphomet colorat, cu un cornet de înghețată, o acadea și alte lucruri pe care o fetiță ar dori să le includă în cerc. Mama ei a îmbrăcat-o într-o robă roșie aprinsă cu glugă și a așezat-o pe marginea altarului, în timp ce fotografi din New York până la Roma făceau fotografii.

Anton a recitat o invocație impresionantă, adaptată ulterior pentru a fi inclusă în *Ritualurile Satanice:*

„În numele lui Satan, Lucifer… Bine ai venit la o nouă stăpână, Zeena, creatură a luminii magice extatice… Bine ai venit în compania noastră; calea întunericului te urează bun venit. Nu te teme. Deasupra ta, Satan își înalță trupul spre cerul începețoșat și face un baldachin din aripi mari și negre… Mică vrăjitoare, magiciană cât se poate de naturală și adevărată, mânuțele tale mici au puterea de a trage Raiul în jos și de a construi din el monumente propriei tale dulci răsfățuri. Puterea ta te face stăpână a lumii oamenilor înspăimântați, ghemuiți și copleșiți de

vinovăție. Și astfel, în numele lui Satan, îți punem picioarele pe calea stângă... Zeena, te botezăm cu pământ și aer, cu saramură și flacără arzătoare. Și astfel îți dedicăm viața iubirii, pasiunii, răsfățului și lui Satan și căii întunericului. Trăiește, Zeena! Trăiește, Satan!"

Întreaga ceremonie a fost concepută pentru a încânta copilul, primind-o într-o lume a răsfățului, cu priveliști și mirosuri care îi erau plăcute. Spre deosebire de metoda creștină de a scufunda copiii deja speriați în apă pentru a-i boteza, Zeena a stat veselă mestecând gumă pe tot parcursul ritualului, bucurându-se de atenția pe care o primea din partea admiratorilor și a presei.

Deși multe organizații creștine și alți „cetățeni îngrijorați" au fost indignați de spectacol, nu prea aveau ce face. Astăzi, LaVey ar fi fost probabil acuzat de abuz satanic asupra copiilor - în 1967 nu existau astfel de căi legale pentru istericii religioase.

În decembrie același an, Anton a fost abordat de doamna Edward Olsen, care dorea ca Marele Preot să oficieze o înmormântare pentru soțul ei recent decedat, un ofițer de marină ucis într-un accident rutier lângă stația Treasure Island din San Francisco. Atât ea, cât și Edward Olsen deveniseră membri ai Bisericii Satanei, în ciuda educației sale baptiste și a apartenenței sale anterioare la Tineret pentru Hristos. Când a intrat în Marină, a văzut mai mult din lume și s-a căsătorit cu o brunetă sexy, și-a dat seama că satanismul era un mod de viață mai realist. „El credea în această biserică", a spus doamna Olsen, „și în această biserică și-ar fi dorit înmormântarea."

Deși oficialii Marinei au fost puțin nedumeriți, au fost de acord cu cererea lui Pat Olsen fără prea multe discuții, considerând că este de datoria lor să se conformeze ultimei cereri a domnului Olsen cu demnitate. La ceremonie a participat o gardă de onoare cu cască cromată, stând rigid în poziție de drepți alături de vrăjitoarele și vrăjitorii în robe negre care purtau medalioanele lor Baphomet. Marinarii au ținut un steag american deasupra sicriului în timp ce LaVey a recitat un elogiu care sublinia angajamentul lui Edward față de viață alegând să meargă pe calea Diavolului. Pentru a încheia înmormântarea, garda Marinei a tras trei salve cu puștile lor, iar un muzician al Marinei a cântat la popice după ce îndoliații au strigat „Trăiască, Satan!" și „Trăiască, Edward!".

Chiar dacă Arhiepiscopul de San Francisco a fost supărat de întreaga afacere, trimițând imediat o scrisoare indignată președintelui Johnson, majoritatea locuitorilor din San Francisco, inclusiv oficialii Marinei, au considerat că Olsen ar trebui să beneficieze de aceeași considerație ca orice alt membru al Marinei. Răspunsul Casei Albe a fost de fapt destul de norocos pentru văduvă și fiul ei mic. Olsen, un mecanic-reparator de clasa a treia, a fost numit în mod eronat de consilierii Casei Albe „subofițer șef". Doamna Olsen a putut folosi aceste scrisori pentru a depune o cerere pentru o promovare postumă pentru soțul ei și pentru a primi beneficii de urmaș mai mari. LaVey atribuie norocul doamnei Olsen „intervenției demonice". Din cauza creșterii bruște a numărului de sataniști declarați în armată, satanismul a fost curând conturat în Manualul Capelanului pentru Forțele Armate ca religie recunoscută, descrierea fiind actualizată în fiecare an de Biserica lui Satan.

Ritualurile au continuat la Casa Neagră. Pe lângă ceremoniile de vineri seara, în fiecare săptămână, Anton conducea ateliere de vrăjitorie și diverse seminarii care atrăgeau personalități de pe tot coasta Californiei. Ritualuri de nebunie, ritualuri de fertilitate, ritualuri de distrugere, ritualuri de șibboleth și psihodrame sub formă de Liturghii Negre au fost concepute pentru ca publicul să participe și să se distreze în fiecare vineri seară.

„Unde erau toți acești oameni care pretindeau că fac același lucru sau că gândeau același lucru înainte să apar eu? Toți cei care urmau să scrie Biblia Satanică, dar nu au avut niciodată timp să se așeze și să o scrie. Am căutat, nu am găsit pe nimeni. Cine a înființat «Biserica lui Satan»? Nu Biserica lui Lucifer, sau Templul lui Abaddon, sau Ordinul Thelemei, sau Frăția lui Belzebut - nu era la modă să te numești satanist până nu am apărut noi."

Până la lansarea Bibliei Satanice în 1969, numărul membrilor Bisericii lui Satan depășise deja 10.000 în întreaga lume. Inițial, a fost publicată ca ediție paperback (cu o ediție ulterioară cartonată) și nu a fost niciodată epuizată - un fenomen pe piața efemeră a edițiilor paperback de astăzi.

Când filmul „Rosemary's Baby" urma să fie lansat în 1968, agenții de publicitate au profitat de vizibilitatea ridicată a Marelui Preot distribuind mici nasturi negri pe care scria „Rugați-vă pentru Anton LaVey". Anton își amintește reacția publicului la finalul filmului, când a arătat clar că sataniștii nu aveau nicio intenție să rănească copilul, așa cum se aștepta toată lumea, ci l-au glorificat ca fiul lui Satan. „Oamenii s-au înfuriat foarte tare – au bătut din picioare și au arătat o dezaprobare generală. Uneori, realitatea satanismului este mult mai terifiantă pentru oameni decât fanteziile lor sigure despre ceea ce ar trebui să fie. Pentru prima dată, s-au confruntat cu un Diavol care ripostează."

Capitolul opt

Diavolul și Sfântul Jayne

Pe 29 iunie 1967, Jayne Mansfield mergea cu mașina pe autostrada US 90, în apropiere de Rigolets, o cale navigabilă între Lacul Pontchartrain și Golful Mexic, în drum spre New Orleans. Era puțin după ora 2 dimineața, iar tânărul care se oferise voluntar să conducă, Ronnie Harrison, în vârstă de 24 de ani, încerca să câștige timp. Jayne avea nevoie de puțin somn înainte de apariția ei televizată de la prânz. Sam Brody, avocatul lui Jayne, se afla și el pe scaunul din față, în timp ce trei dintre copiii ei mici, Maria, Zoltan și Mickey Jr., dormeau cuibăriți pe scaunele din spate. Jayne concertase la Gus Stevens Restaurant and Supper Club, clubul de noapte al tatălui lui Harrison din Biloxi, Mississippi, și plecaseră în grabă imediat după ultimul ei spectacol.

Deodată, o ceață a apărut pe porțiunea pustie de drum. O cisternă s-a strecurat prin fața lor, formând o ceață impenetrabilă în spate, în timp ce elibera nori de spray împotriva țânțarilor. Până când Harrison a putut vedea ceva, mergeau prea repede pentru a se opri. Au izbit spatele cisternei, ucigându-i pe Harrison, Jayne și Brody instantaneu. Partea de acoperiș a mașinii a fost împinsă înapoi ca un capac de cutie de sardine. Copiii au fost salvați din epavă, zdruncinați, dar în mod surprinzător nevătămați. Ofițerii de la fața locului au raportat că capul lui Jayne Mansfield era aproape complet desprins de corp. Anchetatorii au stabilit ora decesului la 2:25 dimineața.

La casa sa din San Francisco, Colorado, Anton LaVey lucra în biroul său, decupând fotografii din revista germană Bild Zeitung – fotografii realizate de fotograful Walter Fischer, în care Anton așeza flori pe mormântul lui Marilyn Monroe. Când era gata să lipească articolele într-unul dintre albumele Bisericii Satanei, a observat o poveste pe spatele decupajului, despre o călătorie în Irlanda la care Jayne fusese nevoită să renunțe. LaVey a fost tulburat să vadă că, decupând articolul despre Marilyn, tăiase din greșeală o fotografie cu Jayne chiar peste gâtul ei.

Cincisprezece minute mai târziu, un reporter de la biroul Associated Press din New Orleans l-a sunat pe Anton pentru a-l informa despre moartea tragică a domnișoarei Mansfield și pentru a-i cere comentarii. Obținuse numele și numărul de telefon al lui LaVey din agenda pe care Jayne o avea cu ea. Anton nu a putut vorbi. Jurnalistul, auzind doar tăcere pe fir, l-a presat pe LaVey, întrebându-l dacă știa că fusese practic decapitată în accident. LaVey a închis telefonul. Era prea familiarizat cu rețeaua de incidente care duseseră la moartea lui Jayne - un tipar de evenimente pe care reporterii nu aveau cum să le știe la momentul respectiv. Cuvintele ritualice ale lui LaVey, care cereau pedeapsă, trebuie să-i fi răsunat în minte în acele momente. Anton aruncase un blestem, nu asupra vrăjitoarei sale devotate, Jayne, ci asupra avocatului ei, Sam

Brody, după ce fusese hărțuit, ridiculizat și calomniat de prea multe ori. În ciuda numeroaselor avertismente verbale și a câtorva situații la limită, se pare că Jayne nu a putut să-l țină pe Brody departe. Nici măcar în noaptea în care a murit.

***

Când Jayne Mansfield a cerut o întâlnire cu Anton LaVey în toamna anului 1966, ea era deja consacrată drept blonda platinată dominantă în America. De la prima sa apariție importantă pe scenă în „Will Success Spoil Rock Hunter?" în anii 1950 (pe care l-a adus ulterior pe ecran alături de Tony Randall în 1957), țipătul extatic și rozul caracteristic al lui Jayne au încântat reporterii. Se spune că Jayne Mansfield a inventat „jurnalismul roz". Cu siguranță, a continuat să-și lumineze blițurile oriunde s-a dus. Jayne parcursese un drum lung de la începuturile sale, cu premii de frumusețe și deschideri de mall-uri, realizând în cele din urmă mai multe filme în Europa, pe lângă filmele sale din Statele Unite. Dar Jayne a descoperit că adevăratul ei punct forte erau aparițiile publice - cluburi de noapte, talk-show-uri, sesiuni foto cu invitata, unde putea interacționa spontan cu publicul. Bustul ei de 120 de centimetri, umorul amuzant și comportamentul jucăuș, lasciv și dezinhibat, au ținut-o constant în atenția publicului.

Însoțită de un mic anturaj de bărbați adorabili, se afla la San Francisco, pregătindu-se pentru Festivalul anual de Film. Jayne a auzit despre Anton și Biserica lui Satan și a insistat că trebuie să se întâlnească cu acest Mare Preot Satanic. Publicistul local, Jayne, care se ocupa de promovare, a considerat că este o idee bună - Jayne Mansfield și Anton LaVey ar face o știre incitantă, poate l-ar interesa suficient pe Herb Caen pentru a publica o rubrică. Din momentul în care s-au întâlnit, Jayne a fost intens atrasă de Anton - o atracție care avea să se transforme rapid într-o obsesie. Era un personaj care nu semăna cu nimic din ceea ce Jayne mai cunoscuse până atunci. Din motive profesionale, Jayne s-a supus necesității de a avea prin preajmă bărbați servili care să se ocupe de afaceri și de promovare. Urmând exemplul lui Mae West, a recunoscut impactul vizual al unei blonde frumoase înconjurate de admiratorii ei gâfâind. Dar Jayne nu era deloc genul de dominatoare. Propria ei predispoziție sexuală era mult mai supusă.

În primele ore petrecute împreună, Jayne i-a mărturisit lui Anton pasiunile ei sexuale copleșitoare, temerile legate de o luptă pentru custodie în care era implicată la acea vreme (cu fostul soț Matt Cimber, care o acuza pe Jayne că este o mamă nepotrivită) și a descris intim relația ei frustrantă cu avocatul ei, Sam Brody, a cărui gelozie nebună părea să devină din ce în ce mai periculoasă. După ce a întâlnit-o pe Jayne în Las Vegas, Brody se oferise să o reprezinte în cazul împotriva lui Cimber. Dar curând Brody, deja căsătorit, cu aproape 40 de ani și cu aproape un cap mai scund decât Jayne, a devenit cel mai înfocat pretendent al ei. Chiar dacă era aproape exact opusul a ceea ce Jayne găsea atrăgător din punct de vedere fizic, ea a acceptat o relație cu Brody pentru că își imagina că i-ar asigura custodia celor patru copii ai săi. Aproape imediat, Jayne s-a răzgândit. Brody a arătat o latură a sa, violent geloasă, impunându-i lui Jayne

constrângeri imposibile. Încerca să iasă din situație, dar Brody devenea doar mai protector, folosind procesul ei de custodie în așteptare pentru a o ghida mai adânc într-o relație.

Anton a pus la îndoială naivitatea lui Jayne în ceea ce privește manipulările lui Brody, dar a rămas înțelegător, oferindu-se să facă tot ce poate pentru a-i atenua problemele. Jayne nu avusese niciun interes anterior pentru ocultism, dar avea o sete sinceră de cunoaștere și era intrigată de filosofia susținută de Anton. Ea l-a rugat să-l blesteme pe Cimber, astfel încât acesta să piardă lupta pentru custodie. Anton a fost de acord. În câteva săptămâni, Jayne a primit custodia tuturor copiilor ei din cele trei căsătorii.

Jayne a devenit membră cu drepturi depline a Bisericii lui Satan, împreună cu road managerul ei, Victory Houston. Brody, imediat gelos pe influența lui Anton, a refuzat să o lase pe Jayne să poarte medalionul ei Baphomet roz și negru, creat la comandă, smulgându-i-l de la gât când Jayne a refuzat să-l dea jos. De mai multe ori, Jayne l-a sunat pe Anton din Beverly Hills, plângând incontrolabil și țipând că Brody nu o lasă să-și poarte amuleta, că îi trage cariera în jos și nu-i provoacă decât durere. Brody, ascultat din camera alăturată, a cedat în cele din urmă. Când a purtat Baphomet-ul la Festivalul de Film de la San Francisco din toamna anului 1966, Brody s-a înfuriat din cauza manifestării publice de loialitate a lui Jayne față de LaVey și Biserica sa. Medalionul strălucitor negru și roz, cuibărit între sânii generoși ai lui Jayne, abia acoperând rochia de seară decoltată, a provocat un comentariu insinuant din partea unui reporter care relata evenimentul. Asta a fost tot ce a avut nevoie Brody. S-a repezit la Jayne, încercând să-i smulgă medalionul de pe el. Ea i-a evitat mâna și s-au luptat în fața spectatorilor nedumeriți.

Când Jayne a cerut un șofer să o ducă la Casa Neagră a doua zi, Brody s-a autoinvitat. Își dădea seama că Jayne se îndrăgostea de Anton și era hotărât să-i împiedice să se întâlnească. Victor Houston a venit și el. Anton și-a distrat oaspeții o vreme, apoi, când nu a putut fi auzit, Brody a început să-l mustre pe Jayne pentru că lua satanismul atât de în serios, plimbându-se țanțoș prin cameră, ajungând în cele din urmă în capela neagră, unde se țineau ritualuri magice ale Bisericii lui Satan. În timp ce Brody ridica obiecte neprețuite de pe altarul de piatră și le flutura prin cameră, râzând de LaVey și de Biserică, Jayne l-a urmat, încercând să-l facă să se oprească. În cele din urmă, Houston nu a mai putut suporta și s-a grăbit să-l găsească pe Anton.

„Nenorocitul ăla îți scotocește prin obiectele religioase, își bate joc de toate”, i-a raportat Houston lui LaVey, „aprinde lumânări și râde”. De îndată ce Anton a auzit „aprinderea lumânărilor”, a lăsat ce făcea și s-a îndreptat repede spre camera ritualică, temându-se de ceea ce avea să găsească. După cum bănuia LaVey, Brody aprinsese o lumânare în formă de craniu folosită pentru ritualuri de distrugere. Anton a suflat-o repede și și-a îndreptat privirea spre Brody: „Nu ar fi trebuit să faci asta. Nu știi ce ai făcut. Lumânarea aceea e folosită doar pentru blesteme. Nu știu ce se va întâmpla cu tine acum. Sper doar că am stins-o la timp.” Brody a râs doar.

Cam o lună mai târziu, Jayne a avut motive să creadă că lumânarea cu craniu o bântuie. Le povestise celor patru copii ai lor despre leul nubian adult al lui Anton, care locuia cu el în casa

lui mare și neagră din San Francisco, iar aceștia au pus-o să promită că îi vor duce să vadă leul. Copiii erau obișnuiți cu animalele exotice. Jayne a ținut, la un moment dat, o maimuță, un ocelot și patru chihuahua, printre alte animale de companie, în canisele de la „Palatul Roz" al ei de pe Sunset Boulevard. LaVey spune că Jayne și-a cumpărat animalele de companie ca pe jucării. „Semăna foarte mult cu un copil în acest sens. Când erau noi, primeau multă atenție, dar noutatea a dispărut curând." Dar Jayne nu avusese niciodată un leu, iar copiii erau foarte încântați să-l cunoască pe Togare. Când Brody a auzit despre călătorie, le-a interzis să meargă. Fiul de șase ani al lui Jayne (numit întâmplător Zoltan, la fel ca leopardul negru al lui LaVey) a fost teribil de dezamăgit. Ca o consolare, Jayne a aranjat ca Zoltan să o însoțească la Jungleland, o grădină zoologică privată din Thousand Oaks, la nord de Los Angeles, unde erau ținute și dresate animale care lucrează în filme și televiziune.

În timp ce Jayne poza pentru fotografii publicitare, Zoltan s-a dus să vorbească cu un leu legat cu lanțuri la câțiva metri distanță, sub un copac. Jayne fusese asigurată de oficialii grădinii zoologice că leul era îmblânzit, așa că a fost încântată că Zoltan a putut întâlni un leu adevărat, până la urmă. Jayne s-a uitat și l-a văzut pe Zoltan râzând și vorbind cu noul său prieten, apoi, în clipa următoare, s-a uitat și l-a văzut pe fiul ei întins la pământ, cu capul sângerând abundent, leul apucându-l pe Zoltan în fălcile sale puternice. Jayne a țipat după cineva să-i ajute băiețelul.

Un leu are nevoie doar de câteva secunde pentru a-l ucide, iar dacă aceasta ar fi fost intenția lui, leul ar fi avut timp să-l omoare pe Zoltan. Probabil că intenționase doar să se joace cu noul său admirator, fără să-și dea seama de fragilitatea constituției sale. Oficialii grădinii zoologice au înfășurat fălcile leului în jurul corpului mic al lui Zoltan și l-au dus la Spitalul Conejo Valley din Thousand Oaks. Imediat, a fost dus la sala de operație, unde medicii au lucrat la craniul fracturat, splina ruptă și fragmentele osoase de la baza creierului.

Deși doctorii făceau tot posibilul să-l salveze pe băiat, șansele lui Zoltan se diminuau pe măsură ce seara trecea. Jayne era disperată. Cum i se putea întâmpla asta fiului ei? Oficialii din Jungleland o asiguraseră că leul era prietenos și îmblânzit. Răspunsul venea mereu același: toate acestea se datorau efectului lumânării cu craniu. Devenise un blestem în toată regula și părea că nu exista nicio modalitate pentru Jayne de a scăpa de el. Panicată, l-a sunat pe LaVey, explicându-i rapid ce se întâmplase și implorându-l pe Anton să-și folosească magia pentru a opri blestemul, pentru a-l ajuta pe fiul ei. „Îți dau cuvântul meu", a jurat LaVey, „că voi face tot ce-mi stă în putință."

LaVey a simțit impulsul de a acționa imediat în numele băiatului și și-a urmat instinctele, chiar dacă o furtună făcea ravagii în toată zona golfului San Francisco, însoțită de vânturi feroce. Nu a pierdut timpul. Îmbrăcându-se într-o pelerină rituală neagră, Anton a sărit în duba sa neagră de coroner, „carryall", pe care o folosea pentru a-și căra propriul leu, Togare, și s-a îndreptat peste podul Golden Gate spre Muntele Tamalpais, cel mai înalt vârf din zona golfului San Francisco.

În timp ce conducea prin ploaia torențială, LaVey a revăzut firele complicate ale coincidențelor care au dus la acest moment. Concentrarea lui Anton l-a orbit până când a ajuns în cel mai înalt punct al drumului, apoi a continuat pe jos spre vârful muntelui. În cele 25 de minute de mers cu mașina din oraș, Anton își compusese invocația. Acum, în timp ce își întindea pelerina ca niște aripi mari și pieleoase împotriva vântului furios, ploaia îi bătea puternic în față și, chemând toată puterea din el, LaVey l-a invocat pe fratele său Satan să-i cruțe viața lui Zoltan.

Într-un timp remarcabil, Zoltan și-a revenit după răni. Dar au apărut complicații: fecalele de leu își croiseră drum printr-una dintre tăieturile lui Zoltan și, în cele din urmă, se infiltraseră în lichidul cefalorahidian, dezvoltându-se în meningită spinală. Băiatul era din nou aproape de moarte. Jayne l-a chemat din nou pe Anton în ajutor. Anton a adunat câteva zeci de membri ai congregației sale și au condus un ritual al Bisericii lui Satan, aplicând puterea lor combinată pentru a invoca binecuvântarea lui Satan asupra fiului lui Jayne. Medicii au fost surprinși de recuperarea rapidă a lui Zoltan. Jayne i-a jurat lui Anton recunoștință eternă pentru că și-a salvat fiul, apoi i-a ordonat lui Brody să inițieze proceduri într-un proces de 1,6 milioane de dolari împotriva Jungleland.

Entuziasmul lui Jayne pentru filosofia ei nou descoperită a crescut, la fel ca și sentimentele ei pentru LaVey. I-a spus lui Anton că satanismul era „un Kahil Gibran cu tupeu” și că era singura modalitate de gândire pe care o găsise vreodată semnificativă. Ca și în cazul altora, satanismul fusese o descoperire mai degrabă decât o convertire - o experiență de genul „M-am simțit așa toată viața, dar nu am știut că există și alții ca mine”. Lui Jayne îi plăcea să vorbească despre satanism și despre abordarea sa rațională a vieții. Îi oferea ocazia să-și etaleze latura informată. Nu era suficient de proastă să creadă că, confruntată cu fizicul ei copleșitor, oamenii i-ar lua mintea în serios. Dar a luat-o în serios. Și-a dat seama cât de departe o duseseră gura ei plină și senzuală și sânii proeminenți și a folosit aceste atribute în avantajul ei, dar, în același timp, îi plăcea să le spună oamenilor că are un IQ de 163. „Jayne era inteligentă”, spune LaVey, „dar nu a avut niciodată vreo întărire pentru intelectul ei. Când era în preajma mea, încerca adesea să fie «intelectuală» – să-l recite pe Browning și să folosească un sunet «ah» prelung. Îi plăcea să spună «om-u-let» când se referea la amuletă. I se părea că sună mai elegant. Îl făcea să sune ca un fel de mâncare obscen pentru micul dejun. Din păcate, intelectualismul se ciocnea cu imaginea pe care o prezenta. Oamenii râdeau. În fața lor era această blondă sexy și plinuță, care își cobora vocea pițigăiată, încercând să-i recite pe Byron și Bauderlaire.

„Jayne chiar aprecia muzica. Tocmai își înregistrase un disc în care citise clasicii, având în schimb o pregătire muzicală. Jayne voia să mă facă să cred că sunt cea mai mare muziciană din lume – probabil că îi plăcea genul de muzică pe care o cânt. Gershwin, Cole Porter, Irving Berlin… gusturile noastre erau similare în materie de muzică. Întotdeauna mă aborda exagerat cu oamenii – le spunea că sunt violonist de concert, un copil minune, că pot lua orice instrument și să cânt la el în stil de concert. La fel făcea și cu picturile mele, mereu vorbea cu oamenii. A vrut să mă comande să fac picturi pentru casa ei când s-a mutat la San Francisco.

Bănuiesc că, în mod indirect, îi place să se considere artistă. Îmi făcea mici desene cu Baphomet pe spatele plicurilor – lucruri de genul acesta."

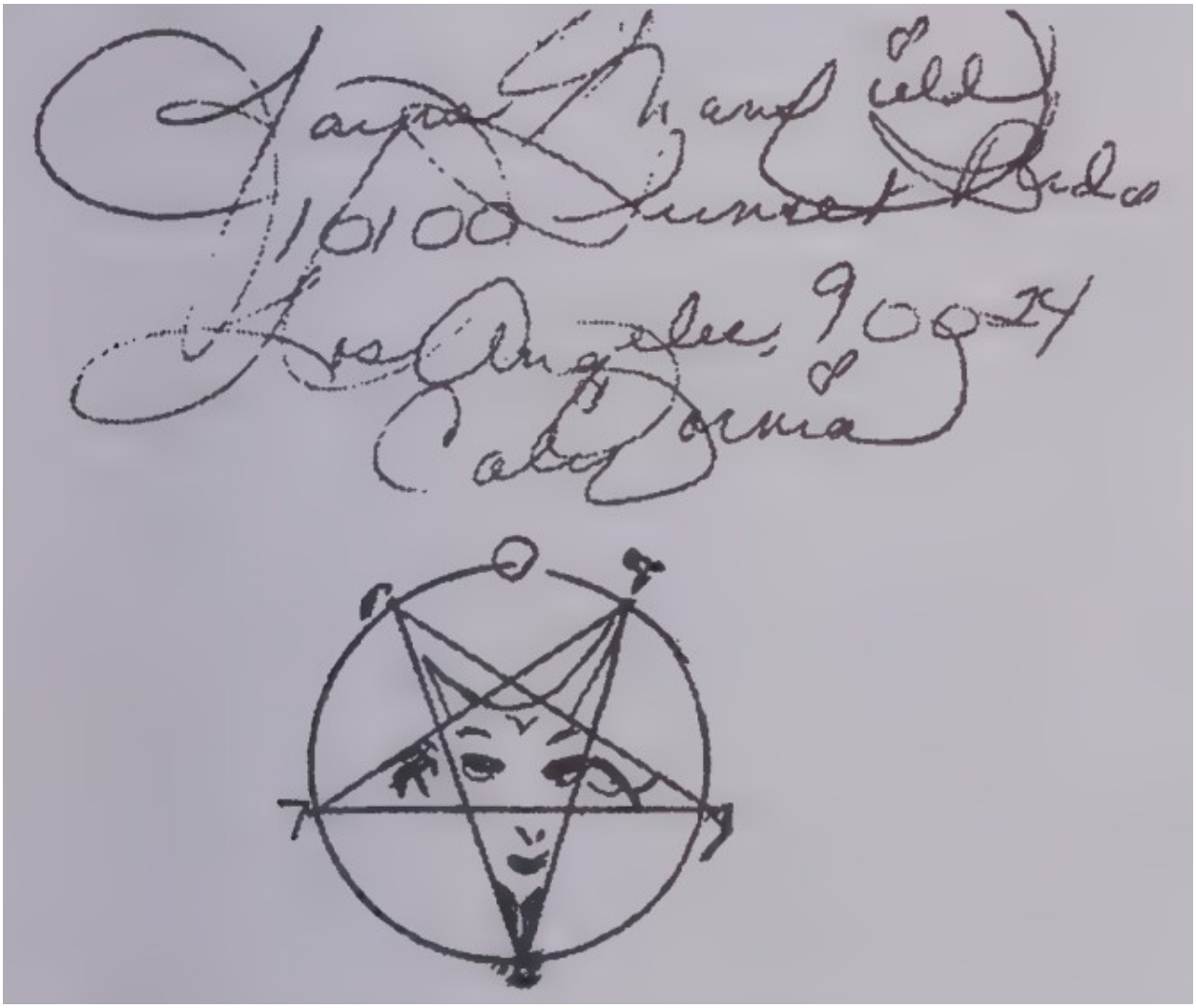

„Jayne luase lecții de vioară în copilărie și își dorea foarte mult să mă însoțească. Aveam o vioară prin preajmă, așa că i-am adus-o într-o seară. Era surprinzător de articulată după atâția ani, doar foarte ruginită. Își amintea cum să acordeze corzile, știa cum să le țină, ceea ce era destul de bine având în vedere că nu mai cântase de când era mică. Voia să învețe din nou la vioară. Voia să facă tot ce se abătea de la ceea ce făcea."

După ce a experimentat direct efectele lumânării cu craniu și a văzut ce se întâmplase când Anton și-a folosit magia pentru a-l ajuta pe Zoltan, Jayne a văzut ce putea face satanismul și a fost mai impresionată ca niciodată. Anton, la rândul său, a fost încântat de Jayne și de abilitățile ei naturale de vrăjitoare desăvârșită. I-a oferit lui Jayne ritualuri personalizate de îndeplinit:

ritualuri de compasiune, ritualuri de poftă și „Ritualul Șibboleth”, util pentru a se elibera de sufocarea furiei și frustrării prin preluarea caracteristicilor persoanei care provoacă furia.

În Jayne Mansfield, Anton a descoperit cu bucurie o femeie care împărtășea, încuraja și completa genul său de sex jucăuș și entuziast. Jayne era deja expertă în efectuarea propriilor mici ritualuri satanice, folosind multe dintre tehnicile de Magie Mică de expunere „accidentală” pe care LaVey le-ar include mai târziu în Vrăjitoarea Satanică. Avea metode ingenioase pentru a slăbi strategic cusăturile pantalonilor ei strâmți Capri sau ale fustelor mini pe care părea să le dezbrace, astfel încât, atunci când era momentul potrivit, tot ce trebuia să facă era să se întindă puțin pentru ca cusătura să se rupă. Făcea același lucru cu nasturii, astfel încât aceștia să se desprindă cu o răsucire a corpului ei voluptuos. Apoi, era doar o chestiune de a manevra cu grijă materialul pentru a arăta puțină carne goală, sau sâni goi, sau păr pubian care ieșea în evidență, toate aparent fără știrea ei. „Jayne nu cocheta. Era o exhibiționistă”, spune LaVey. „Sărea la orice ocazie să-și expună sânii sau să-și depărteze picioarele puțin prea mult pentru a oferi un spectacol oricărui bărbat pe care îl simțea recunoscător.”

Îi plăcea să șocheze bărbații doar ca să le vadă reacția. De exemplu, în prezența bărbaților, Jayne se uda suficient cât să iasă o pată pe spatele fustei, dând impresia că era atât de intens excitată încât nu se putea controla. Jayne îi încuraja fără rușine pe bărbați să o privească lasciv, să o dorească. Se delecta cu pofta pe care o stârnea la bărbați. Poate că uita să-și poarte chiloții pe sub cele mai dezvăluitoare fuste mini. Apoi, când cobora din mașină, remarca inocent: „Nu te uita la mine acum”, ceea ce, bineînțeles, asigura atenția tuturor bărbaților aflați la auz, încordându-se să zărească carnea albă dintre picioarele lui Jayne.

De mai multe ori, când Anton s-a dus să o ia pe Jayne de la hotel, a găsit ușa suitei ei deschisă, în timp ce hamalii, curierii și chiriașii bărbați stăteau pe lângă ușa deschisă, grăbindu-se pe drum când Anton a apărut pe hol. Când Anton a intrat, Jayne l-a întâmpinat într-o stare teribil de ciufulită, cu hainele strâmbe. Nu știa ce naiba făcuse Jayne, dar toți bărbații care treceau pe acolo păreau cu siguranță interesați.

Anton își amintește de un incident deosebit de jenant când s-a oprit la o benzinărie aglomerată pentru a folosi toaleta bărbaților. Când a ieșit, a găsit-o pe Jayne cocoțată pe o balustradă, sorbind o cutie de 7-up, cu picioarele depărtate suficient cât să vadă tot ce se afla sub fusta ei mini. Munca se oprise complet, deoarece clienții și însoțitorii o priveau cu curiozitate pe Jayne. Zâmbindu-i senin lui Anton, ea i-a mărturisit cu voce tare: „Nu port chiloți”. Anton a condus-o pe Jayne înapoi la salonul de îngrijire și s-a îndepărtat în grabă de însoțitorii care holbau ochii, care și-au lăsat benzinăria nesupravegheată și i-au urmat pe Jayne și Anton câteva străzi înainte de a se pierde în trafic.

„Jayne avea o înțelegere înnăscută a lascivei”, spune LaVey. În Răzbunătorul diavolului, el a descris-o pe Jayne ca fiind „... o virago obscenă și lascivă, care era cea mai fericită atunci când se rostogolea pe podea cu o energie masochistă și orgiastică.” El adaugă: „Lui Jayne îi plăcea să fie umilită, îi plăcea să fie degradată. Nu era nimic interzis în pat și se delecta cu poftele ei. Nu știu cum se comporta cu alți bărbați, dar mi-a spus foarte clar ce își dorea, cum își dorea și când.

Apoi o certa și manevra până obținea. Tânjea după un stăpân sever, care să o poată domina – o figură paternă."

„Majoritatea oamenilor trebuie să-și fabrice haosul în viață sau să-l lase fabricat pentru ei, pentru a-și satisface dorințele masochiste. Dar Jayne era o masochistă realizată – nu avea nevoie de haos emoțional. Voia să-l exprime pe căi fizice, sexuale. De aceea, hărțuirea nesfârșită a lui Brody era atât de dureroasă; Jayne avea nevoie de chin fizic, nu emoțional."

„Spun că era o masochistă «autorealizată» pentru că m-a stârnit cu înțelegerea vorbită dintre noi despre exact ce voia ea să fac... să o arunc la pământ, să o trag de păr, chestii de genul ăsta. Era o mustrare, dar era și o joacă - amândoi știam ce își dorea de fapt. Asta e mult diferit de cei care vor să-i zdrobești, dar nu recunosc - te vor manipula în orice mod posibil ca să-i distrugi, fără să-și recunoască vreodată ce vor și de ce ar putea avea nevoie. Acesta este culmea ipocriziei. Brody era genul ăsta. Primesc întotdeauna ce merită - dar poate nu ce vor."

„Jayne ura tulburările emoționale și manipularea, dar, pentru că toată lumea o adora, avea nevoie de degradare ritualizată. În arena publică, își dorea ca oamenii să o placă, voia să-i mențină pe toți fericiți, în armonie și să-i aducă pe oameni împreună – nu își dorea haos și dizarmonie. Dar în viața ei privată, Jayne își dorea înjosire, degradare. Pentru propria satisfacere a ego-ului, știa că avea nevoie de admirația publică, de bărbați care să o lingușească. Cu cât primea Jayne mai multe lingușiri, cu atât avea mai mult nevoie de un antidot. Dar asta necesită o perspectivă incredibilă pentru a te putea îndepărta suficient de mult încât să-ți recunoști propriile nevoi atât de clar. Majoritatea oamenilor nu au curajul să se privească atât de realist. De aceea îi plăcea să fie cu mine, presupun. Nu mi-era teamă să-i ofer ceea ce își dorea."

Diane, soția lui Anton, a făcut tot posibilul să accepte adorația lui Jayne pentru soțul ei, așa cum a acceptat și alte fațete ale rolului lui LaVey. „Diane a înțeles cât de bine a putut orice om. Sunt Marele Preot al Bisericii lui Satan, nu un pastor de școală duminicală. Diane era adesea cea care răspundea la telefon când Jayne suna. Ca soție a mea, era discretă și plină de tact - dându-și seama de potențialul bine pentru Biserică. Totuși, nu cred că Jayne o plăcea pe Diane. Ori de câte ori erau împreună, Jayne stătea cu spatele la Diane. Diane nu părea să se deranjeze - era mai mult amuzată decât intimidată. Faptul că Jayne era o vedetă de cinema nu părea să o deranjeze pe Diane. Știa că ea era „aceasta". Trebuia să aibă de-a face cu o mulțime de oameni. Genul acesta de entuziasm al lui Jayne era unul dintre pericolele căsătoriei cu o figură publică.

„Jayne s-ar fi mutat imediat dacă ar fi avut măcar ocazia. Avea deja o grămadă de lucruri aici. Își împrăștia machiajul peste tot în baie, hainele împrăștiate peste tot, pe jumătate în valize, pantofii uitați sub paturi... Când își scotea lucrurile, le lăsa pur și simplu să cadă, mototolite în grămezi. Diane nu avea de gând să adune după ea. Au rămas unde erau, lui Jayne nu-i păsa. Semăna mult cu Marilyn în felul acesta."

Pentru a onora abilitățile naturale ale lui Jayne ca satanistă, LaVey a făcut-o Preoteasă a Bisericii lui Satan și i-a înmânat un certificat care îi declara poziția, pe care l-a afișat cu mândrie pe perete, în ciuda protestelor lui Sam Brody. Neînfricată de batjocurile continue ale

lui Brody, Jayne a început să studieze serios vrăjitoria și magia neagră. L-a sunat regulat pe LaVey pentru a-i povesti despre progresul ei, a-i împărtăși o nouă descoperire, a-și mărturisi dragostea pentru el și a-i cere o vrajă a fericirii.

„Diferența dintre abordarea lui Marilyn și a lui Jayne în ceea ce privește căutările intelectuale este că Marilyn căra cărți mari și grele cu ea și se întâlnea cu oameni inteligenți pentru a le absorbi intelectul, în timp ce Jayne avea cu adevărat o sete de cunoaștere. Jayne era foarte mândră de faptul că, dacă îi plăcea suficient de mult ceva, îl memora. Pe vremea aceea, Biblia Satanică era încă sub formă de monografie, iar Jayne citise cu atenție acele pagini până când a știut cea mai mare parte a ei pe de rost."

O parte din relația lui LaVey cu ambele femei a fost împărtășirea cărților. „Marilyn mi-a dat un exemplar din „On Love," de Stendhal și încă mai am un exemplar din „This is My Beloved," de Walter Benton, pe care l-am cumpărat împreună de pe Sunset Boulevard. Marilyn m-a făcut să citesc cartea - voia să o citesc și să scriu ceva pentru ea. Am ajuns până la a-i scrie numele în ea, dar în cele din urmă am cumpărat cartea. A însemnat mult pentru mine într-o perioadă deosebit de întunecată din viața mea, după ce am plecat din Los Angeles. Jayne a insistat să citesc „The Story of O and I" de Jan Kramer. Mi-a dat câte un exemplar uzat din fiecare. Pare o trăsătură distinct feminină să vrei să împărtășești cărți cu oameni la care ții profund.

Într-o noapte, în timp ce citea, Jayne a dat peste termenul „incubus". Cuvântul este folosit pentru a descrie un demon masculin care vine la femei în somn, făcând dragoste pasională cu ele. Magicienii au fost acuzați că trimit astfel de demoni în propriile lor imagini pentru a fermeca femei inocente. Brody, mereu atent, i-a interzis să călătorească la San Francisco pentru a-l vedea pe LaVey. Când Jayne a citit despre incubus, s-a entuziasmat la gândul că LaVey își trimitea imaginea prin noapte pentru a face dragoste cu ea.

Jayne l-a sunat imediat pe LaVey ca să-i povestească despre ce citise și să-l întrebe dacă era adevărat. Anton a confirmat legendele, dar a încercat să ocolească solicitările ei evidente. Când a sunat de la Festivalul de Film de la Acapulco, în decembrie 1966, a fost mai insistentă, rugându-l pe Anton să descrie în detalii sumbre incubul pe care i-l va trimite: „Oare o să-l pot simți? Cât de mare va fi penisul lui? Mă va face atât de excitantă pe cât sunt acum?"

În punctul culminant al descrierii gâfâite de Jayne despre exact ce voia să-i facă incubusul, operatoarea mexicană care monitorizase apelul a întrerupt conexiunea într-o încercare de a proteja morala conversațiilor telefonice internaționale. Jayne nu a fost distrasă de la scopul ei, înlocuind imediat apelul printr-o altă operatoare. „Cum ar trebui să mă întind pe pat să-l aștept - ar trebui să stau pe spate cu picioarele depărtate? Cât de dur va fi? Va fi blând cu mine sau dur, rapid sau lent? Devine din ce în ce mai dur acum?" a încheiat ea amintindu-i lui LaVey, inutil: „Acum asigură-te că incubusul arată ca tine."

Întrucât Jayne era atât de insistentă, LaVey a fost obligat să promită că îi va trimite un incubus în noaptea aceea, mai mult ca o modalitate de a scăpa de conversația telefonică decât ca un adevărat exercițiu magic. Dar, ca să o mulțumească, i-a trimis niște energie pozitivă. A doua zi, Jayne l-a sunat pe Anton să-i mulțumească pentru că i-a trimis incubusul. Apoi a

continuat să descrie în detaliu ce a simțit în tot corpul în timp ce incubusul făcea dragoste cu ea.

LaVey speculează asupra atracțiilor similare pe care anumite femei le simt față de ideile de satiri, șerpi, demoni, bestia romantică în sensul clasic - elegantă, fermecătoare, mai degrabă decât o creatură grosolană și servitoare. Ar putea fi aceste femei descendente directe ale ceea ce am ajuns să fim cunoscuți sub numele de silfide, nimfe și alte creaturi feminine ale poianei? Poate că dezvoltă o compulsie arhetipală care trebuie satisfăcută, obligată să se adreseze lui LaVey datorită anumitor calități asemănătoare satirului. Nu ar conta dacă el era sau nu Marele Preot - atracția ar fi aceeași. Marilyn Monroe: fascinată de Latura Întunecată, a visat cu Diavolul când era tânără, atrasă de Anton cu mult înainte ca acesta să înființeze Biserica lui Satan. Jayne și Diane aveau atracții compulsive similare. „Trebuie să te întrebi cât de atavice sunt aceste reacții."

Sam Brody a continuat să încerce să se amestece în relația lui Jayne cu LaVey și cu Biserica. Jayne a trebuit să recurgă la tactici ridicole pentru a încerca să-l zdruncine. Se părea că Jayne nu putea călători nicăieri, indiferent de motiv, fără ca Brody să fie însoțit. Odată, disperată să-l vadă pe LaVey, Jayne a cumpărat un bilet de avion spre Seattle, știind că Brody va cumpăra un bilet pentru același zbor și va aștepta până în ultimul moment pentru a se îmbarca. L-a lăsat să o urmeze. Când au făcut escală pe micul aeroport din Portland, Jayne a coborât din avion pentru a-și întinde picioarele. Brody a rămas la bord, nevrând ca Jayne să-l vadă. Când crainicul i-a chemat pe pasageri înapoi la zborul spre Seattle, Jayne a privit avionul cum se îndepărta de poartă și cobora pe pistă, apoi s-a dus la casa de bilete pentru a cumpăra un bilet spre San Francisco.

Când Brody era ocupat la tribunal, Jayne făcea cât mai multe drumuri posibil în zona Bay Area. Când sosea, îi cerea imediat atenția lui Anton. Dacă se întâmpla să țină o prelegere sau să vorbească la telefon, ea insista să iasă afară și să o întâmpine în limuzina care o aștepta. LaVey trebuia să o însoțească la restaurantele ei preferate din San Francisco, Ernie's, Trader Vic's, The Blue Fox... „Jayne putea fi o femeie exigentă", își amintește LaVey. „Era aproape ca și cum ar fi fost «vrăjitorul ei de gardă» personal în orice moment."

„Jayne suna de la aeroport când ajungea. Dacă nu o luam, dacă eram ocupat și nu puteam ajunge, o suna pe doamna Halsey [prietena apropiată a lui Jayne, Lucia, soția amiralului „Bull" Halsey] să-i trimită un Bentley din oraș sau suna la un post local de televiziune sau radio - își doreau întotdeauna publicitate cu ea. Nu pierdeau timpul trimițând un șofer să o ia și ea îi punea să meargă direct la mine acasă. Așteptau cu Chevy-ul lor după colț și eu eram chemată de la un seminar pe care îl țineam, cu poate 40 sau 60 de oameni înghesuiți în sală pentru una dintre prelegerile mele. Ieșeam din sală pentru o clipă, o grăbeam să coboare jos să mă aștepte, apoi mă repezeam înapoi la mulțimea care aștepta. Mă grăbeam cât de repede puteam să termin și eu prelegerea. Dacă nu făceam asta, Jayne putea începe să joace pinball la parter, dând muzica la maxim la tonomat sau începea să bată în tavan ca să-mi atragă atenția. Nu spun că eu..." aș fi făcut-o pentru oricine altcineva — dar oricine altcineva nu era Jayne Mansfield."

Deși Jayne nu a participat niciodată la un ritual public al Bisericii lui Satan, Anton a aranjat ceremonii private pentru ea. „Jayne nu voia să se implice în grupuri de oameni pentru ritualuri, seminarii, petreceri - ideea principală, pentru ea, era să scape de mulțimi. De aceea nu se strecura în liniște în spatele sălii în timpul seminariilor mele. Voia să mă aibă doar pentru ea." „Nu voia nicio altă femeie în cameră", își amintește Karla LaVey, „nici măcar o fată de 14 ani." „Dar erau mereu oameni prin preajmă", continuă LaVey, „trebuia să fie. Diane, Victor Houston, anturajul lui Jayne... Așa că folosea pretextul de a îndeplini un ritual, de a ieși la cină sau de a vrea să-mi arate ceva. Dar chiar și în camera ritualică, mă temeam cine ne-ar putea urmări sau dacă cineva trebuia să intre dacă avea nevoie de mine sau ceva de genul ăsta. Lui Jayne nu-i păsa. Era o adevărată exhibiționistă. Uneori, cu cât era mai mult public, cu atât îi plăcea mai mult. Îi plăcea sexul în locuri unde oamenii ne vedeau, ne-ar putea da peste sau unde oamenii erau șocați de noi."

Odată, când LaVey a fost invitatul lui Jayne la o petrecere mondenă ținută în penthouse-ul doamnei Halsey de pe Russian Hill, Jayne l-a condus în dormitorul matrimonial, unde mulți dintre invitați își puseseră paltoanele. Erau ferestre de la podea până la tavan care se întindeau pe un perete. Priveliștea era superbă. Jayne voia ca Anton să se întindă lângă ea pe șezlong, în fața ferestrei. Bineînțeles, în timp ce Jayne îl freca și îl lingușia, o treabă părea să ducă la alta. Avea un fel aparte de a-l provoca pe Anton, spunându-i: „Nu vrei să-i scuturi puțin, le va face bine. Ce fel de naiba ești? Nu vrei să te distrezi puțin?"

Jayne a ajuns să ceară mereu mai multă atenție și timp din partea lui Anton. Se săturase să fie plimbată de agenți de publicitate și admiratori flatatori. Voia să vadă locuri mai interesante. „Unde te duci noaptea, Ahn-tohn? Nu vreau doar să aud despre aceste locuri - vreau să merg unde mergi și tu." Jayne a decis că vrea să-l însoțească pe Anton în incursiunile sale în noapte, investigând locuri bântuite, dispariții misterioase, cimitire și iluminări ciudate - încercând să culeagă impresii psihice ale locurilor așa cum făcea el. Anton i-a deschis porțile către lumea sa întunecată. I-a arătat locuri pline de crime și mister, explicându-i teoriile sale despre unghiuri diabolice și influențe nevăzute. Au condus până la o conac abandonat pe dealurile de deasupra orașului Belmont, California, unde calamitatea a lovit mai multe generații care au locuit acolo. Anton a dus-o pe Jayne la „Dealul Nucilor" din Berkeley, unde se spune că Isadora Duncan și sora ei au locuit într-un templu grecesc. Au explorat o fabrică de cărămidă abandonată lângă închisoarea San Quentin - locul mai multor crime nerezolvate. Jayne a fost extrem de bucuroasă că Anton va împărți aceste locuri cu ea.

„E un fenomen interesant că atunci când eram cu Jayne în aeroporturi, restaurante, hoteluri, erau mereu oameni înghesuiți în jur cu camerele de filmat. Dar când ieșeam târziu noaptea și ne opream în vreun restaurant unsuros pentru micul dejun, oamenii se uitau sau se holbau la noi, dar probabil nu știau cine suntem. Era scos din context. Oferea oportunități excelente de anonimat."

Când Brody a văzut devotamentul neclintit al lui Jayne față de Anton, a devenit disperat. A amenințat-o că o șantajează, susținând că va publica fotografii cu aventurile sexuale ale lui

Jayne. Ea s-a înfuriat, spunându-i lui Anton că, cu această ocazie, Brody o drogase până își pierduse cunoștința, îi pusese un traficant de droguri în patul ei și un fotograf în dormitorul ei pentru a face fotografiile incriminatoare pe care Brody amenința că le va folosi împotriva ei. „Brody era ca mulți tipi care devin obsedați de simbolurile sexuale", spune LaVey. „Se bucură în secret de faptul că femeia face sex cu alte partenere, dar vor ca acest lucru să fie în termenii lor, într-un scenariu controlabil - nu este neobișnuit ca un astfel de bărbat să-i aranjeze amanți femeii. În cele din urmă, emoțiile îi depășesc, compulsia duce la furie și apoi situația scapă complet de sub control."

Când Jayne nu a răspuns amenințărilor lui Brody, acesta a decis să se concentreze pe a-i face probleme lui LaVey. Într-o seară, când l-a însoțit pe Jayne la San Francisco, Brody a cutreierat strada Broadway din North Beach în căutarea unor „superfly" de culoare pe care să-i invite la o petrecere fictivă acasă la Anton, deoarece Brody a considerat, se pare, că aceasta ar fi cea mai bună metodă de a-l intimida pe LaVey. Brody a promis că vor fi din belșug mâncare, băutură și droguri la dispoziție și, ca bonus special, ar putea să o întâlnească pe zeița sexului american, Jayne Mansfield. Erau o mulțime de invitați. Brody a apărut la ușa lui Anton cu două mașini pline de oameni ai străzii pe care i-a adunat din cele mai sordide zone ale orașului. Brody l-a împins pe bărbatul care păzea ușa și i-a condus pe „invitați" săi în salonul din față, unde s-au așezat pe scaune și au așteptat să înceapă petrecerea. Brody s-a strecurat repede înapoi pe ușa din față și s-a uitat dinspre mașina sa de peste drum.

Anton a fost chemat în salonul din față, unde a încercat să-i explice că nu avea voie să fie nicio petrecere și că tinerii puteau la fel de bine să plece acasă. Erau hotărâte să o întâlnească pe Jayne Mansfield. Jayne și Diane se retrăseseră în bucătăria din spatele casei, unde Jayne aproape că izbucnea în isterism. După ce i-a cerut în mod repetat să plece, Anton și-a dat seama că tactul și curtoazia nu-l duceau nicăieri. A recurs la amenințări, dar băieții tot nu voiau să plece. Ca ultimă soluție, Diane a sunat în grabă la poliție. În câteva minute, mai multe mașini s-au oprit brusc în fața Casei Negre. Din cauza vremurilor, au intrat cu echipament antirevoltă pregătit. Oaspeții nepoftiți deveniseră atât de enervanți încât Anton se pregătea să-l scoată pe Togare din spate ca să vadă dacă un leu adult i-ar putea convinge să plece.

Anton cunoștea mulți membri ai SFPD pe nume, lucrând cu ei sub diverse denumiri de la mijlocul anilor 1950. Pe măsură ce activitățile de la Casa Neagră au atras atenția presei internaționale, polițiștii repartizați în mod regulat în zonă se familiarizaseră cu locul lui LaVey, adoptând o atitudine protectoare față de acesta și organizația sa. Nici măcar vederea autorităților nu părea să-i descurajeze pe intruși. Erau hotărâți să fie distrați de Jayne Mansfield. Amenințarea închisorii era singurul lucru care îi mișca. Fără tragere de inimă, s-au întors pe hol și s-au urcat în mașini. Unul dintre automobilele lor, în mod previzibil, nu a pornit și a trebuit să fie împins manual peste o milă în afara zonei, cu o mașină de poliție mergând încet în spate. Ofițerii s-au întors apoi pentru o vizită mai relaxată cu Jayne. Brody plecase de mult când s-a terminat afacerea.

Când Jayne era împiedicată să-l viziteze personal pe LaVey, îl suna uneori de trei sau patru ori pe zi din Beverly Hills sau de oriunde s-ar fi aflat în lume, pentru a purta conversații intime, asigurându-l de dragostea ei nemuritoare. „Jayne suna la orice oră din zi și din noapte, întrebând de mine. Dacă eram cu un student, se aștepta să las ce făceam și să vin la telefon. Dacă dormeam, voia ca cineva să mă trezească. Dacă telefonul era ocupat, punea operatoarea să intervină, spunând că este o urgență de viață și de moarte." „Te iubesc", a jurat Jayne, „și nu este doar magie; este un sentiment personal." Omniprezentul Brody asculta o vreme din camera alăturată, apoi dădea buzna, ia receptorul de la Jayne și trântește telefonul în jos. LaVey ajungea la un punct de ruptură cu Brody.

Într-o noapte răcoroasă din ianuarie 1967, Jayne s-a încuiat în baie și, ghemuindu-se lângă faimoasa ei cadă în formă de inimă, i-a dat un telefon disperat lui LaVey. „Te rog, ajută-mă, Anton, ajută-mă!", a țipat Jayne. LaVey îl putea auzi pe Brody țipând sălbatic în fundal, bătând în ușă. „Nu mai suport! Te rog, ajută-mă să scap de el, Anton!", a implorat Jayne. În cele din urmă, Brody a spart ușa, a apucat telefonul și i-a strigat lui LaVey: „Nu va mai vorbi niciodată cu tine! Ai auzit asta? Nu vreau să te mai prind niciodată vorbind cu ea. Ești un șarlatan și pot să-ți fac multe probleme. Te voi demasca..."

LaVey a explodat. „Acum, stai puțin. Nu trebuie să ascult asta. Nu voi lăsa pe nimeni să mă numească șarlatan. E păcat că ai această atitudine. Am încercat să fiu plăcut cu tine chiar și în momentele în care meritai să fii umilit. Dar acum ai mers prea departe. Puterea mea depășește orice ți-ai putea imagina și acum o vei simți. Vei muri peste un an. Sam Brody, declar că vei muri peste un an!"

Mai târziu, în aceeași noapte, LaVey a condus un ritual privat de distrugere împotriva lui Brody, scriindu-i ceremonial numele pe o bucată de pergament și arzând-o în flacăra distrugerii. În timp ce numele lui Brody era mistuit, LaVey a invocat puterile infernale, poruncind ca și Brody să fie distrus în timpul specificat. Nu exista milă în inima lui LaVey, deoarece nu vedea calități răscumpărătoare în acest „nevăstuică", așa cum îl numea pe Sam Brody. Atacase reputația lui LaVey, îi provocase în mod intenționat o durere nesfârșită și trebuia să sufere consecințele indiscrețiilor sale. LaVey fusese mai mult decât răbdător și fusese tratat doar cu mai multe amenințări și grosolănii din partea lui Brody. Niciun simplu blestem nedirecționat nu ar fi fost de ajuns de data aceasta. LaVey avea să fie satisfăcut doar când Brody ar fi murit.

Odată ce blestemul a fost invocat împotriva lui Brody, LaVey a sunat-o pe Jayne să o avertizeze. Ea i-a spus lui Brody să-și ceară scuze lui LaVey. La trei zile după incident, Brody l-a sunat pe Anton să-i spună că îi pare rău. LaVey i-a spus lui Jayne că, din păcate, lucrurile fuseseră deja puse în mișcare împotriva lui Brody și chiar dacă ar fi vrut, ar fi existat acum o modalitate ca LaVey să oprească blestemul.

„Jayne, trebuie să-ți spun direct", a început LaVey, „călătorești sub un nor negru atâta timp cât ești în preajma lui Brody. Nimic nu va merge bine pentru tine. Pleacă de lângă el înainte să fie prea târziu." Când Jayne s-a întors la San Francisco, l-a adus pe Brody cu ea ca să rezolve

lucrurile. Chiar dacă Brody părea căit, a trebuit să se laude conducând cu până la 130 de kilometri pe oră în limitele orașului, iar gelozia lui mocnitoare l-a făcut să încerce să controleze fiecare mișcare a lui Jayne.

În februarie 1967, Jayne se îndrepta spre o misiune de a-i distra pe soldații din Vietnam. Voia să-l vadă pe Anton înainte de a pleca, dar cum nu putea scăpa suficient de mult de Brody, i-a lăsat lui LaVey o felicitare mare și pliată când a schimbat avionul pe Aeroportul Internațional din San Francisco. Lungă de aproape un metru, cu un mic diavol roșu cu ochii mari ținând o furcă pe copertă, mesajul imprimat în interior suna: „Mulțumesc din adâncul sufletului". Jayne adăugase cu scrisul ei larg, toate „I"-urile punctate cu inimioare caracteristice, „Prietenului meu Satanic – Sus în Ochii religiei ortodoxe – căutarea mea pentru adevăr poate fi satisfăcută de Marele meu Preot". Iar pe exteriorul plicului mare, scrisese „Destinație – Elysium!"

Jayne a sunat din toată lumea pentru a pune la telefon alte celebrități cărora le povestise totul despre Anton LaVey, dorind ca LaVey să explice meritele satanismului. „Era zeloasă, ca să nu spun mai mult", râde LaVey. Lordul Primar al Belfastului, „fata fermecătoare" originală Brenda Frazier, șefa unui trib indian, vreun membru al adunării sau senator – prea numeroase pentru ca LaVey să și le amintească.

„Sunau de la masa lor dintr-un restaurant după ce terminau de cină. Înainte să pună mâna pe fir, ea îi pregătea cu insistență: «Tipul ăsta e foarte important aici, Ahntohn, foarte influent. Vă poate face mult bine. I-am povestit totul despre voi... iată-l acum.» Mă trezeam ținând o prelegere spontană despre satanism și despre ceea ce făceam. Când suna din Mexic, Europa, Japonia sau Vietnam, unii abia vorbeau engleză, așa că trebuia să vorbesc engleza pidjin ca să fiu înțeles."

Într-un turneu european, Jayne s-a confruntat cu și mai multe dezamăgiri. Întâlnirile ei în cluburile de noapte din Anglia au ieșit în evidență, iar Jayne urma să meargă în Irlanda. Dar când episcopul de Tralee, în vârstă de 82 de ani, părintele Denis Moynihan, a citit într-o știre că Jayne era o satanistă practicantă, a ordonat congregației sale să boicoteze aparițiile lui Jayne. Urmând ordinele sale, guvernul irlandez i-a anulat turneul. Jayne, la rândul ei, nu s-a lăsat abătută de la angajamentul ei față de satanism. Pentru Jayne, aceasta era singura filozofie care o accepta așa cum era. Era cu atât mai entuziasmată de Marele ei Preot. Bineînțeles, acest lucru l-a înfuriat pe Sam Brody.

La începutul lunii în care Jayne Mansfield a murit, fotograful Walter Fischer i-a cerut lui Anton să pozeze cu Jayne pentru niște publicații germane. Fischer, deși locuia la Hollywood, a furnizat fotografii în principal pentru distribuția europeană. Fotografia sa cu Anton așezând flori pe mormântul lui Marilyn Monroe a apărut într-un loc proeminent în ediția din 2 iunie a ziarului Berlin Bild Zeitung. Anton a fost încântat de reacția pe care Biserica o primea în Germania ca urmare a muncii lui Fischer, așa că a acceptat imediat să pozeze pentru fotografii. Jaynei i-a plăcut ideea de a fi fotografiată cu Anton și l-a invitat pe LaVey să stea cu ea la Palatul Roz.

Fischer le-a făcut poze lui Jayne și Anton lângă piscina în formă de inimă, jucându-se cu ocelotul ei de companie și cu cei doi chihuahua, Momsicle și Popsicle (uciși ulterior împreună cu Jayne în accidentul fatal), antrenându-se în sala de sport a lui Hargitay și cățărându-se pe stânci cu copiii lui Jayne și câinii lor de companie. (Aceste fotografii au dispărut după moartea lui Jayne, furate din știri din întreaga lume.) După ce sesiunile foto s-au terminat, LaVey i-a distrat pe copii cu poveștile sale despre vampiri, fantome și magie. Jayne Marie, fiica cea mare a lui Jayne, a arătat o relație imediată cu LaVey, fermecându-l în sinea ei, în timp ce el îi uimea cu măiestria sa la pian. Și-a îndreptat atenția către Anton, ignorându-l complet pe Brody. Acesta s-a înroșit la față de gelozie și umilință pe măsură ce seara trecea. Când Brody a descoperit că Jayne Marie i-a cerut lui Anton să rămână mai mult, Brody a pălmuit-o pe față.

În noaptea următoare, LaVey, Jayne, Brody și Fischer au cinat împreună la restaurantul LaScala din Beverly Hills. După cină, Brody a insistat ca Anton să se întoarcă cu Walter Fischer, lăsându-l pe Brody singur cu Jayne. Brody, în timp ce se întorcea la Pink Palace într-un Maserati nou-nouț și strălucitor, s-a izbit de un stâlp. S-a rupt o coastă, iar din fericire Jayne a scăpat nevătămată.

LaVey s-a întors curând la San Francisco. La scurt timp după aceea, Jayne Marie a intrat în secția de poliție din vestul Los Angeles-ului, acoperită de vânătăi, și a depus o plângere pentru agresiune corporală împotriva lui Brody și a mamei sale. Ea a insistat că nu era sigur pentru ea să se întoarcă acasă și s-a plasat în custodia instanței.

Mai puțin de o săptămână mai târziu, Brody, conducând singur, a avut un alt accident auto – de data aceasta mai grav. A sfârșit cu Mercedes-Benz-ul său aproape distrus și cu un picior rupt. În noaptea următoare, când Jayne a apărut la restaurantul și clubul Gus Stevens din Biloxi, purta un gips.

„Ultima dată când am vorbit cu Jayne a fost cu o zi înainte să moară. M-a sunat și mi-a spus că se descurcă de minune la Gus Stevens, că i-a încântat pe toți, că vor ca ea să rămână acolo și că următoarea seară va fi ultimul ei spectacol – apoi vor pleca spre New Orleans și ea mă va suna de acolo. Sau, bineînțeles, a spus că și-ar fi dorit să fie cu mine și să nu fie nevoie să meargă la New Orleans."

„Jayne mă suna zilnic ca să primească o «vrăjeală fericită» de la mine, să o binecuvântez pentru ziua care urma. Era important pentru ea. Dintr-un anumit motiv, nu mă sunase în ziua ultimei ei reprezentații. Am fost surprins că nu am primit niciun mesaj de la ea, deși nu am fost deosebit de îngrijorat - am presupus că trebuie să fi fost în călătorie sau ceva de genul. Aceea a fost singura dată când nu am vorbit cu Jayne în fiecare zi, când era în drum spre casă. Când telefonul a răsunat în noaptea aceea din cauza apelului reporterului AP din New Orleans, m-am gândit că trebuie să fie Jayne."

Pentru că Brody nu putea conduce, Ronnie Harrison s-a oferit voluntar să facă călătoria la New Orleans în noaptea de 29 iunie, noaptea accidentului fatal al lui Jayne. Blestemul inexorabil al lui LaVey se împlinise – costându-l tragic un prieten și un iubit drag și foarte loial.

„Nu am nicio îndoială că motivul pentru care au fost uciși a fost acela că Brody l-a îndemnat pe șofer să meargă mai repede. Aș paria orice pe asta. Pușiul ăla probabil era hărțuit să meargă mai repede până în momentul în care au intrat în spatele camionului. Jayne nu s-a plâns niciodată că nu mergeam suficient de repede când eram doar noi doi în mașină. Dovezile mute vorbesc de la sine - Jayne nu a distrus mașini. Doar Brody. Jayne ar fi putut fi în viață astăzi dacă Brody nu ar fi fost în mașină în noaptea aceea."

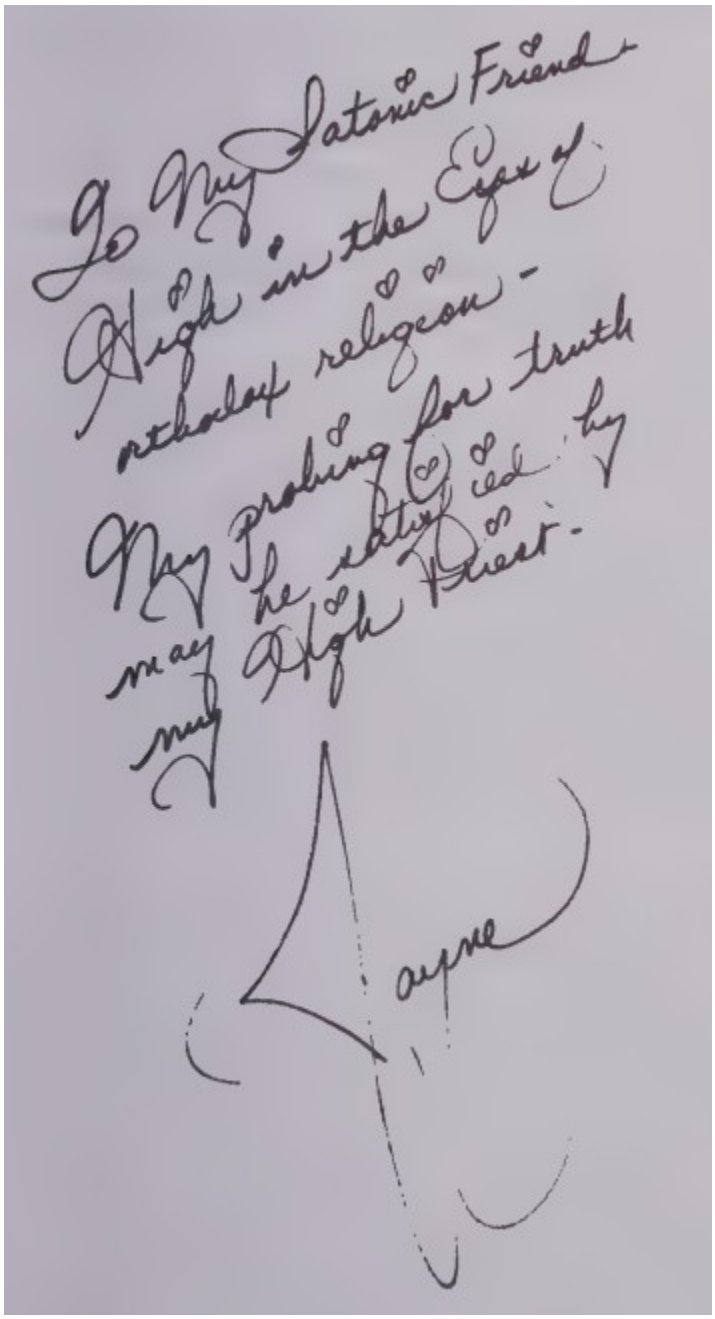

În noaptea de vineri de după moartea ei, LaVey a oficiat o slujbă de pomenire satanică privată pentru Jayne Mansfield la Biserica Satanei (pomenirea ei publică a avut loc pe Coasta de Est). Imediat înainte de începerea ritualului, în timp ce LaVey stătea în fața enoriașilor săi și începea să vorbească despre Jayne, aceștia au fost surprinși când luminile slabe din camera cu pereți negri au început să pâlpâie puternic. Un inginer electronist care acționa ca preot asistent în cadrul ritualului a fost și mai surprins, explicând mai târziu că orice astfel de explozii anormale de electricitate ar fi trebuit să supraîncarce filamentele delicate. Dar becurile nu s-au ars. Au clipit de cinci ori într-o scurtă perioadă de două minute. Diane a jurat că unul dintre becuri strălucea în formă de inimă.

LaVey a continuat ritualul, blasfemiind sufletul lui Sam Brody și aducând un omagiu pasiunilor lui Jayne Mansfield, entuziasmului pentru viața ei pe Pământ și dedicării sale idealurilor lui Satan. Invocând Prinții Iadului să se apropie, el a cerut ca hedonismul și preocupările pure și egoiste ale lui Jayne să o facă binecuvântată, trăind în inimile și amintirile celor care au adorat-o în timpul vieții sale. Congregația a răspuns cu strigăte de „Trăiască Satan!” și „Trăiască Jayne!”. LaVey a încheiat ceremonia, ca în majoritatea ritualurilor satanice, cu fraza solemnă și acum tragic potrivită: „Și așa s-a făcut”.

Capitolul nouă

Avocatul diavolului

„În acel moment, numeroasele măști ale lui Anton LaVey par să se topească sub ochii mei. Savant nebun, lăudăros de carnaval, intermediar intelectual: toate acestea se topesc, apoi se formează din nou, una scufundându-se în nisipurile mișcătoare ale celeilalte. Și când se întoarce cu fața spre mine, este cea mai terifiantă experiență din viața mea, totuși nu pot tremura. Căci privesc doar la o mânie de mânie, la o față fără o formă definibilă, o față la fel de fermecătoare și monstruoasă pe cât mi-aș putea imagina. Fața anticristului."

-- Dick Russell, „Anton LaVey: Satanistul care vrea să conducă lumea", Argosy, 1975

În mijlocul Woodstock-ului, al protestatarilor din Vietnam, al blugilor zdrențuiți și al guru-ilor LSD-ului care „întorceau" lumea, rolul lui LaVey a devenit să vorbească despre problemele satanice. Poate că satanismul modern nu și-ar fi ridicat niciodată capul țepos dacă nu ar fi fost frustrarea lui LaVey față de „copiii iubirii" desculți, care scuipau sloganuri. „Consideram anii '60 și '70 o eră stearpă, distructivă din punct de vedere estetic. America, în special San Francisco, era o mocirlă de ignoranță, prostie și egalitarism. Mi-am creat propria lume - Biserica lui Satan. Aceasta este singura modalitate prin care am putut supraviețui. S-a dovedit a fi o adevărată lovitură pentru societatea dominantă din acea vreme. Fără noi nu ar fi existat contracultură. Tot ce au făcut Ken Keseys și Timothy Learys a fost să acorde o mare importanță celor fără valoare."

Poate că a fost exact epoca în care LaVey a găsit un public apreciativ. „În magie", spune Anton, „dacă momentul este potrivit, poți spune un cuvânt și acesta va crea actul pe care îl vei dori". Așa s-a întâmplat și cu prima carte a lui LaVey, *Biblia Satanică*. „Nu mi-am propus niciodată să devin scriitor. Am scris *Biblia Satanică* din dezgust. Am căutat ani de zile o carte fără prostii, la mare căutare, despre magia neagră, fără protecția pentagramei și care să evoce numele lui Isus. Nu am putut găsi nimic asemănător cu ceea ce aveam în minte. Așa că am scris una." O mare parte din carte fusese deja difuzată pe suport viu colorat în cadrul Bisericii lui Satan, ca eseuri introductive în satanism. Anumiți membri cu conexiuni în domeniul editorial au simțit că LaVey avea potențial pentru un public mai larg, iar editorii cu care au vorbit au fost la fel de entuziasmați. „A fost o întâmplare", este de acord Anton. „Editorul cu care am lucrat la Avon Books a fost extrem de suportiv – abia dacă a schimbat nimic față de original, cu excepția unor erori gramaticale, nu a atins conținutul. Probabil că nu ar putea fi publicată astăzi. Dar acesta este un aspect irelevant, deoarece nu ar exista acest climat religios compensator dacă *Biblia Satanică* nu ar fi fost publicată de la bun început." Cartea a câștigat o anumită respectabilitate în cei 21 de ani de tipar – a fost lectură obligatorie în anumite cursuri de

sociologie universitară, fragmente din Biblia Satanică fiind incluse în manualele universitare încă de la începutul anilor '70.

Un muzician în primul rând, LaVey scrie cu o ureche atentă la ritm, finalitate și cadență, alegând unele fraze mai mult pentru sunet decât pentru sens strict. El îi consideră influențe majore pe scriitori precum Ben Hecht, HL Mencken, Horatio Alger și Nathanael West, precum și pe faimosul guvernator al Louisianei, Huey Long, „cel mai apropiat lucru de un politician onest care a fost vreodată ales". Stilul lui LaVey este concis și direct; informativ, cu suficient umor pământean pentru a nu suna pompos. Persoane apropiate lui LaVey au glumit că ar trebui să publice un manual de „parabole" satanice - glume pe care le folosește pentru a ilustra aspecte ale filosofiei sale de cinic. Cei care au fost în preajma lui o anumită perioadă de timp dezvoltă o serie de replici semnificative, adesea după ce gluma în sine a fost uitată. „Oricine nu are simțul umorului", spune LaVey, „este prea pretențios pentru a fi un magician bun".

După ce a scris *Biblia Satanică*, LaVey și-a continuat tripticul satanic cu *The Compleat Witch, or What to Do When Virtue Fails,*, care a fost editată în detaliu de Dodd, Mead înainte de publicarea sa în 1970 (retipărită ulterior sub titlul The Satanic Witch). În cele din urmă, în 1972, *The Satanic Rituals* a fost publicată de Avon ca o completare a primei cărți a lui LaVey, o colecție cuprinzătoare a celor mai bune ritualuri autentice de magie neagră din istorie.

După ce a înființat Biserica lui Satan, apoi a codificat propriul păcat în cele trei cărți ale sale, LaVey a călătorit prin țară pentru talk-show-uri, emisiuni radio și interviuri cu ziarele locale. Articole apăreau constant în ziarele din întreaga lume, în timp ce editorii își trimiteau reporterii să afle de ce toată lumea vorbea despre acest vrăjitor din San Francisco. LaVey a primit o acoperire majoră în reviste americane precum *Cosmopolitan, Time, Newsweek, Seventeen* și a apărut pe coperta revistei *Look* din 24 august 1971. După ce a meritat mai multe documentare și figurine de ceară cu el însuși expuse în 12 muzee din diferite părți ale lumii, distribuite la muzeele de ceară Madame Tussauds din Londra, a înregistrat un album destul de unic cu prima Liturghie Neagră înregistrată, a scris o rubrică de lungă durată „Scrisori către Diavol" în *The National Insider* și a efectuat un ritual elaborat în fața camerei la spectacolul aniversar de 7 ani al lui Johnny Carson. Pentru a-și asigura succesul în anul următor, LaVey a trecut de la statutul de personaj local din San Francisco la statutul de celebritate internațională.

Reacțiile la ceea ce a avut de spus Exarhul Iadului au variat de la ostilitate evidentă la susținere imediată. Printre primele articole scrise despre noul Mare Preot al lui Satan s-a numărat rubrica Shanei Alexander „The Feminine Eye" din februarie 1967, care apărea pe atunci în revista *Life*. Intitulat „The Ping is the Thing,", articolul începe prin a descrie un semnal sonor care se aude adesea atunci când se ascultă în pasajul știrilor de dimineață: „Acest semnal pare să semnaleze că s-ar fi putut întâmpla ceva amuzant, ciudat sau poate chiar profund, deși nu se știe niciodată sigur." Alexander continuă să ofere o relatare minunat de captivantă despre LaVey și activitățile sale din acele zile de început, descriind, așa cum spune ea, „ciocnirea zdruncinată dintre exotic și complet banal".

Pe lângă *„Rosemary's Baby”* , filmul despre care LaVey a spus că „a făcut pentru Biserica lui Satan ceea ce a făcut *„The Birth of a Nation”* pentru Ku Klux Klan, complet cu afișe de recrutare în hol”, au existat și alte câteva filme realizate despre sau care l-au inclus pe LaVey. *„The Brother Buzz Show”,* o serie educațională de tip documentar pentru copii, care prezintă animale și oameni neobișnuiți, a dedicat un episod lui LaVey și leului său, Togare, înainte ca LaVey să înființeze măcar Biserica lui Satan. Acest profil încântător este „narat” de Togare (Pat McCormack), care îl descrie pe LaVey (încă nerăscut) ca hipnotizator și investigator psihic, apoi continuă să ne poarte printr-o zi obișnuită din viața unui bărbat și a leului său. Există câteva imagini minunate din interiorul Casei Negre, precum și cu Diane, Karla și o Zeena micuță. Datorită entuziasmului său inocent, menit să evoce uimirea la copii, episodul se dovedește a fi unul dintre cele mai bune portrete ale lui LaVey de până acum.

„Satanis”, un documentar extins de lung metraj despre Biserica lui Satan, a fost lansat în cinematografele din toată țara la începutul anului 1970, adesea rulând în proiecție dublă cu un alt film în care apărea Anton, *„ Invocation of My Demon Brother”* de Kenneth Anger . Reclamele pentru *„Satanis”* , care prezentau chipul încruntat al lui LaVey, promiteau ritualuri sângeroase, cu conținut sexual explicit. În stilul specific lui William Castle, avertismentele erau formulate în modul cel mai serios: *„ Satanis* este cel mai pertinent și poate cel mai șocant film al timpurilor noastre. Dar cu siguranță nu este un film pentru toată lumea. Dacă alegeți să nu-l vedeți, vă vom înțelege.” Din păcate, alte câteva documentare străine (realizate de germanul Florian Fuetwangler și francezul Victor Vicas), care au fost realizate despre biserica lui LaVey, nu au primit niciodată distribuție americană. Diferite versiuni ale filmului *„Angeli Bianca, Angeli Nera”* de Luigi Scatini au fost lansate în întreaga lume, versiunea americană fiind intitulată *„ Writingcraft* '70”. Segmentul despre LaVey și Biserica lui Satan a fost unul dintre puținele incluse în fiecare versiune. *„Satanis”* al lui Ray Laurent a fost disponibilă o vreme pe casetă video și a fost mult timp singura înregistrare a Bisericii disponibilă producătorilor de televiziune pentru a descrie relele satanismului publicului îngrijorat din studio.

La sfârșitul anului 1970, Anton LaVey și-a promovat recent lansatul roman, *The Complete Witch,* la emisiunea *Donahue* și la alte emisiuni din țară, apărând, în numeroase ocazii, alături de Arthur Lyons, autorul cărții *The Second Coming: Satanism in America* . Lyons, care a scris de atunci o serie de romane polițiste, îl prezintă pe larg pe LaVey în *The Second Coming:*

„Anton Szandor LaVey, în ciuda acuzatorilor săi, este un om sincer și dedicat, care cere sinceritate și dăruire de la membrii săi. El se mobilizează cu un scop: să controleze, să obțină putere prin canalele sociale deja existente. «Îmi imaginez o zi», mi-a spus calm într-o după-amiază, în timp ce vorbeam la el acasă, «când tridente și pentagrame vor fi aruncate spre cer de pe acoperișurile bisericilor în loc de cruci. Am o moștenire de îndeplinit și se va îndeplini». Poate că se va îndeplini, atâta timp cât grupul nu pierde din vedere obiectivele și metodele sale actuale.”

A Doua Venire fusese textul consacrat despre satanism până când Lyons a scris o altă carte în 1988, intitulată *„Satan Wants You”* , care a actualizat prima sa carte, oferind materiale noi

despre Anton LaVey și infirmând multe dintre afirmațiile isterice despre sacrificiile de animale și „abuzul ritualic” asupra copiilor, care au fost puse pe seama sataniștilor de-a lungul anilor.

Revista *Newsweek* a publicat câteva articole despre isprăvile lui LaVey. în numărul din 16 august 1971, intitulat „Evil, Anyone?”, ridica deja semne de întrebare cu privire la presupusele „crime satanice” care l-au afectat pe LaVey încă de la începuturile organizației sale. Răspunsul lui Anton a fost consecvent de-a lungul anilor: „Satanismul, insistă el, înseamnă «dezvoltarea a două cercuri, un grup elitist, așa cum am intenționat întotdeauna ca biserica mea să fie, și adepții modei care devin sataniști pentru că așa e lucrul de făcut».” Descoperind că crima nu se află pe lista sacramentelor obligatorii ale satanismului, reporterii sârguincioși trebuie să găsească altceva pentru a atrage cititorii în căutare de senzații tari. „Într-adevăr, departe de a predica anarhia sexuală sau politică, LaVey își descrie scopul ca fiind crearea unui stat polițienesc în care cei slabi sunt eliminați, iar «conducerea orientată spre realizări» are voie să urmărească misterele magiei negre.”

Datorită altarelor feminine nud ale lui LaVey (mai mulți fetișiști au scris scrisori de intenție adresate „altarului nud cu roșcate”), existau o mulțime de reviste pentru bărbați dispuse să relateze despre Biserica Satanei, având o scuză suculentă, deja făcută, pentru fotografii nud. Deși majoritatea poveștilor care însoțeau fotografiile se limitau la relatarea unor mituri antice despre orgiile diavolului și acoliții nubili goi legați de altarele sacrificiale, câteva au fost scrise de Burton Wolfe, care a scris în cele din urmă o biografie mult necesară a lui LaVey în 1974. Viziunea lui Wolfe despre LaVey este clară și concisă, cuprinzând o bogăție de informații în cartea sa, *The Devil's Avenger.* Scriitor consacrat cu trei cărți anterioare în palmares, Wolfe și-a explicat interesul pentru LaVey astfel:

„Unul dintre motivele pentru care m-am implicat cu LaVey și, în cele din urmă, am scris despre el a fost faptul că avea sens. L-am auzit pentru prima dată vorbind la o întâlnire a Ligii pentru Libertate Sexuală în 1967 și am fost imediat impresionat de cunoștințele și pragmatismul său. Toți ceilalți ocultiști pe care i-am întâlnit, despre care am auzit sau despre care am citit s-au dovedit a fi impostori, șarlatani și nebuni. Dar nu LaVey. El ar putea fi primul ocultist... care a elaborat vreodată o bază rațională și chiar parțial științifică pentru credințele și riturile sale.”

Burton Wolfe s-a alăturat bisericii lui Anton pentru o scurtă perioadă în 1968, când, așa cum scrie el, „LaVey era încă în stadiul lui de farsă. Ritualurile și petrecerile din casa lui de nebuni erau pline de distracție și umor și m-am bucurat din plin de aventuri precum interpretarea rolului directorului azilului de nebuni în ritul Nebunia Logicii”. Wolfe a continuat să stârnească interesul pentru LaVey cu articole până la începutul anilor '80 și, deși a trebuit să renunțe la Biserica lui Satan pentru că simțea că aceasta evoluează într-o „organizație dură, răzbunătoare, în stil cripto-fascist”, Wolfe a scris o introducere cuprinzătoare la *Biblia Satanică* , care a servit drept singura referință biografică despre LaVey de când *The Devil's Avenger* a ieșit din tipar.

„ Cineva mi-a făcut un compliment deosebit cu mult timp în urmă”, își amintește LaVey, „când a spus despre mine: «Nu mai e amuzant». Atunci am știut că progresez. Asta se întâmpla când

Biserica avea doi sau trei ani și mi-am dat seama că oamenii începeau să ne considere mai mult decât niște simple jocuri și distracții."

A fi un Diavol public putea deschide uși în locurile potrivite. LaVey a dezvoltat o prietenie intimă cu David Pleydell-Bouverie, moștenitorul munițiilor Vickers și „finul" lui Sir Basil Zaharoff. Bouverie devenise un legendar *bon vivant* în sine, moșia sa servind drept punct de întâlnire pentru puținii bogați și notorii. Prin intermediul lui, LaVey a întâlnit-o pe Lady Sylvia Ashleigh, văduva lui Clark Gable, pe care Anton o descrie ca o femeie bine educată, plăcută, cu sâni de porumbel, foarte asemănătoare cu mama lui Elwood P. Dowd din *Harvey*. LaVey a întâlnit-o și pe mama lui Abigail Folger. Abigail a fost primul copil născut sub hipnoză și, din moment ce Zeena se născuse și ea în aceleași circumstanțe, Diane și doamna Folger aveau suficiente în comun pentru a lega o prietenie deschisă. Alan Watts a fost odată la tir cu LaVey, iar Anton l-a considerat destul de distrat, dar „un tip destul de drăguț. Era o expresie vagă, ca Leary, pe care l-am întâlnit la o emisiune de *la Donahue* , când încă transmitea din Cleveland. Fiica lui Leary era cu el și părea aproape elocventă. După cum spunea Dr. Nixon, era «un suflet simplu»."

Prin contrast, enclava lui Bouverie a stabilit și locul unde LaVey s-a întâlnit cu Joseph Cotton și soția sa, Pat Medina, care l-au ajutat odată pe LaVey să-l îndese pe Togare încăpățânat înapoi în sacoșă atunci când leul uriaș a decis că ezită să părăsească moșia. Apropo de Cotton: „Este în primul rând un om de circ, un adevărat trupă care are o percepție stranie asupra lumii și a naturii umane. Nu este o coincidență - și nu este doar abilitate actoricească - că a jucat rolurile pe care le-a jucat."

Așa cum era de așteptat, LaVey descoperă că poate comunica cel mai bine cu cele mai înalte straturi sociale, indiferent cât de suportiv ar putea fi o persoană „cu putere mai mică". „Sprijinul singur nu este suficient", mărturisește LaVey, „înțelegerea este primordială. Și nu poți obține asta fără un minimum de inteligență. Nu apreciez să fiu susținut din toate motivele greșite, fără a ține cont de motivațiile subiacente – asta nu este deloc de ajutor. Nu am nevoie de oameni calzi doar pentru a umple băncile, a completa cifrele membrilor sau a face donații caritabile. În majoritatea cazurilor, este o scurgere de energie vitală din partea mea, nu a lor.

„Mi-ar plăcea să cred că președinții și liderii mondiali de orice fel ar avea o apreciere specială pentru cineva care le înțelege cu adevărat rolurile - presiunile, alegătorii pe care trebuie să îi satisfacă... Asta necesită o percepție sau o perspicacitate satanică. Chiar dacă un lider își apreciază întotdeauna susținătorii, care pot fi foarte alături de el și îl pot înțelege, este posibil să nu aibă acel nivel suplimentar de empatie sau raport. Când vine vorba de asta, pe o scară de la unu la zece, am un sentiment intuitiv că aș găsi un raport mai bun, aș împărtăși o înțelegere mai profundă cu Papa decât aș avea pentru cineva ca John Kennedy, de exemplu. Nu percep că John Kennedy avea prea multe cu care m-aș putea identifica. Când este corect, este adesea evident că împărtășim aceleași preferințe și antipatii în muzică, filme, cărți, locuri fascinante - practic putem vorbi stenografic. Nu am putut vedea asta cu Kennedy. Aș putea simpatiza cu presiunile poziției sale, dar nu și cu omul în sine. Este o frecvență."

La începutul și mijlocul anilor '70, LaVey a petrecut o perioadă în Los Angeles, locuind în Pink Palace, proprietatea lui Jayne Mansfield, situată pe Sunset Boulevard nr. 10100, care fusese achiziționată de un alt membru al Bisericii Satanei după moartea lui Jayne. Asocierile lui Anton în industria cinematografică din anii anteriori s-au extins acum pentru a include și mai multe actrițe, actori, scenariști, regizori și producători. Vedetele de film au găsit ușor să se alinieze cu LaVey și filosofia sa - le place întotdeauna să experimenteze puțin mai mult decât oamenii obișnuiți. LaVey a găsit o atmosferă foarte primitoare, de admirație fără rușine, oamenii acceptându-l pentru ceea ce era, în loc să-i conteste „dramaturismul" sau „teatralitatea". Vedetele de la Hollywood puteau simpatiza cu acuzația lui LaVey de aroganță, când, în realitate, el era doar fidel sinelui său arhetipal. Iar LaVey, la rândul său, s-a trezit energizat de peisaje familiare și prieteni din Hollywood.

Doi dintre prietenii lui LaVey de la Hollywood, regizorul Milo Frank și soția sa, actrița Sally Forrest, dețineau faimoasa casă a sinucigașilor Jean Harlow/Paul Bern, în care Jay Sebring locuia întâmplător în momentul crimelor lui Manson. Aceștia l-au abordat pe LaVey cu o înțelegere tentantă de a schimba reședința în casă pentru oportunități de filmare în faimoasa casă victoriană a lui Anton din San Francisco. La momentul respectiv, familia LaVey fusese deja sub control la scurt timp după crime și a considerat că nu ar fi prudent să creeze mai multe conexiuni pe care reporterii să le exploateze decât aveau deja. De atunci, LaVey a simțit un mic regret că nu a profitat de oportunitate. Se presupune că casa are un blestem, cu panouri secrete și o istorie care rivalizează cu faimoasa casă victoriană a lui LaVey. Și alte case din Hollywood îi erau disponibile, și încă îi sunt. LaVey și-a menținut reședința în San Francisco, călătorind cu mașina de-a lungul coastei uneori de două sau trei ori pe săptămână. Karla și Zeena stăteau în San Francisco cea mai mare parte a timpului, de obicei însoțite de unul sau mai mulți dintre membrii lui LaVey. Karla, pe atunci la începutul vârstei de douăzeci de ani, îi călca pe urme tatălui ei - ținea prelegeri despre satanism și obținea o licență în criminologie.

Faptul că era reprezentantul Diavolului pe Pământ nu numai că i-a deschis lui LaVey ușile celebrităților, ci și inimile și mințile lor ascunse. Secrete i-au devenit cunoscute; secrete pe care cineva nu le putea spune decât Diavolului însuși, fără a risca respingerea sau dezaprobarea. Întotdeauna a făcut parte din mitologie faptul că, în calitate de păzitor al porților Iadului, un diavol potrivit și cum se cuvine trebuie să poarte povara răutății oamenilor, ascunsă de alți muritori. LaVey nu ezită la acest aspect al rolului său. Totuși, fidel codului său nescris din lumea interlopă, este reticent în a dezvălui ceea ce, consideră el, este mai bine lăsat ascuns. „Nu mi-aș scoate gâtul și nu aș spune ce știu; sunt deja nepopular. Am vrut să expun mituri la un moment dat, dar partea cu adevărat terifiantă a fost reacția oamenilor la iluminare. Miturile nu au fost nici pe departe la fel de înspăimântătoare ca ceea ce s-a întâmplat când am încercat să le expun."

În 1973, la un an după lansarea cărții *„Ritualurile satanice"*, editorii au decis că publicul auzise destule gânduri satanice. Când agentul lui LaVey a prezentat următoarea sa carte, *„ Jurnalul diavolului",* la târgul internațional anual de carte de la Frankfurt, au fost depuse oferte

entuziaste pentru manuscris. Dar când editorii l-au adus înapoi la New York pentru a-l analiza mai atent, LaVey a fost descurajat în liniște. Porțiuni din lucrarea nepublicată au apărut de-a lungul anilor în buletinul informativ satanic, *„The Cloven Hoof,”,* dar a fost considerată de marile edituri prea incendiară pentru publicul larg. Un editor, după ce a citit un capitol despre transformarea licantropică, a exclamat: „Dacă ar fi publicată asta, străzile s-ar înroși!”

Numărul de membri ai Bisericii Satanei s-a extins constant. LaVey a încercat să includă vizite cu alegătorii săi din întreaga lume, oriunde călătorea, binecuvântându-i cu vizite papale la grotele lor, unde era întâmpinat cu un exces de fast și pelerine negre. „După un timp, a devenit destul de jenant. Coboram din avion și iată-i acolo, toți ghemuiți să mă întâmpine în robele lor negre de catifea și pelerine cu Baphomeți uriași la gât. Mulți dintre oamenii noștri de la bază nu știau cât de mult despre subtilitate sau decență pe atunci. Încercam să prezint un personaj cult, manierat, iar ideea lor de protest sau șoc era să-și poarte «regalia de lojă» în cel mai apropiat Denny's.”

În același timp, Anton începea să experimenteze aspectele negative ale faptului că era în centrul unei publicități de mare profil. LaVey era asediat din ambele părți: de către cei cărora nu le plăcea ce avea de spus și de către „fanii” care creau probleme dorind doar să stea prin preajmă. După ce fotografii și descrieri ale lui Rueben, scheletul malformat al lui LaVey, au apărut în *Paris-Match,* medicul care îl tratase pe bărbatul cu boala Paget înainte de a muri a sunat la Centrul Medical UCSF și a cerut să fie recuperat scheletul. Deși oficialii spitalului ezitau să o facă, doctorul a făcut atâta tam-tam încât au fost forțați să-l ia pe Rueben de lângă LaVey. „A fost o adevărată rușine. Scheletul acela a primit mai multă atenție și apreciere din partea Bisericii Satanei decât ar fi putut altfel. L-am salvat! Probabil ar fi fost distrus printre epave. Chiar și într-un muzeu, ar fi fost doar încă un schelet printre sute. Cu noi, era special.”

LaVey a avut o experiență similară și nefericită cu Togare, leul său nubian. Anton l-a ținut pe Togare alături de el ca tovarăș constant timp de trei ani, spre marea încântare a presei și a școlilor din zona Bay Area, unde Togare venea adesea pentru a promova bunăvoința față de animalele sălbatice. Părinții din cartier și-au adus copiii la casa ciudată a lui LaVey pentru a mângâia leul. Dar odată ce Biserica Satanei a fost fondată, un mic grup de vecini ai lui LaVey au înaintat o petiție către oraș pentru a scăpa de Togare. Plângerile lor: era potențial periculos pentru comunitate, împânzea curtea din spate a lui LaVey cu oase mari și urât mirositoare. Au presat poliția să-l aresteze pe LaVey sub acuzația că i-a permis leului său să scoată „zgomote puternice sau neobișnuite”.

În cele din urmă, familia LaVey a fost forțată să doneze leul Togare, de 225 kg, Grădinii Zoologice din San Francisco, în 1967. Separarea a fost sfâșietoare atât pentru om, cât și pentru leu, iar LaVey i-a blestemat pe cei responsabili. În decurs de un an, mai mulți dintre vecinii care fuseseră cei mai vocali în legătură cu Togare fie s-au mutat, fie au murit, fie au dispărut. Togare a avut mulți pui atât în San Francisco, cât și la ferma actriței Tippi Hedren din Acton, California, unde Togare și-a trăit în cele din urmă ultimii ani. În cartea sa, *The Cats of*

Shambala, Hedren l-a descris pe Togare ca fiind un „tată bun, dar feroce”. Togare a murit în 1981, în Noaptea Walpurgiei.

La începutul activităților bisericii, LaVey și-a tipărit liber adresa și numărul de telefon pe afișe, pe bancnote false împăturite (pentru a fi lăsate pe stradă ca o stratagemă promoțională) și le-a permis reporterilor să-i tipărite adresa după cum doreau. „Nu-mi place să cred că am fost naiv în acea perioadă a vieții mele. Am vrut doar ca Biserica lui Satan să fie onestă, deschisă și transparentă. De asemenea, am visat să pot lucra din propria casă, așa cum făceau majoritatea prietenilor mei care erau scriitori sau artiști. Îmi imaginam plăcerea de a mă da jos din pat și de a avea munca chiar acolo așteptându-te, fără a fi nevoie să urci în mașină și să conduci până la un birou sau în altă locație. Nu credeam că este nerezonabil. Dar nu am înțeles atunci cât de trădători puteau fi oamenii.” Zeena și Karla, care au crescut bucurându-se de tatăl lor și de organizația sa, își amintesc că singura lor teamă de a fi crescuți sataniști venea din exterior, de la oamenii care erau amenințați de ceea ce încerca să facă tatăl lor sau care pur și simplu voiau să-i facă probleme. Zeena își amintește cum venea acasă de la școală cu un nebun așteptând la ușa ei în mână cu un cuțit de măcelar. Părinții o instruiseră, în astfel de situații de urgență, să continue să treacă pe lângă el și să se prefacă că nu locuiește acolo. De atunci, LaVey, ca majoritatea vedetelor, și-a stabilit locuințe în întreaga lume, unde se poate retrage, astfel încât să nu mai fie prins în capcana propriei popularități.

LaVey s-a înfuriat din cauza hărțuirii și amenințărilor la adresa familiei și securității sale. A devenit și mai precaut în fața propriei ostilități care se instalase, recunoscând pericolul de a ucide pe cineva cu pistolul .45 pe care îl purta ca tovarăș constant. După cum relatează Wolfe, „LaVey, ascultând dictonul lui GB Shaw conform căruia Supraomul trebuie să pășească printre masa umanității la fel de atent ca și cum ar avea de-a face cu animale sălbatice, nu a avut nicio speranță pentru bunătate, înțelegere sau sensibilitate. Trăind precum dresorul de lei printre leii săi, avea propria sa credință aparte: o credință în capacitatea magiei negre de a schimba circumstanțele din mediul imediat, făcând evadarea inutilă.”

După câțiva ani, LaVey a început să reducă volumul de muncă administrativă, concentrându-și energiile pe propriile proiecte mai mult decât pe relațiile publice și slujind personal turmei sale din ce în ce mai mari. Urmând planul lui LaVey, era timpul să „înceteze să mai practice satanismul și să înceapă să-l practice”. Biserica lui Satan își avea impactul asupra lumii exterioare, iar LaVey dorea să încurajeze noi direcții în rândul membrilor, în loc să sifoneze cea mai bună energie pentru îndeplinirea obligatorie a ritualurilor. Perioada de activitate efectivă la suprafață, provenită direct din stilul victorian al lui LaVey, a fost relativ scurtă, dar suficient de lungă pentru a avea un efect ireparabil asupra religiei consacrate. „După acea explozie inițială”, își amintește LaVey, „nu a mai fost nevoie de spectacolul public continuu și de indignarea unei Liturghii Catolice inversate. Creștinismul devenea din ce în ce mai slab pe zi ce trece. Asta însemna doar să bată un cal mort. Existau o mulțime de alte vaci sacre de atacat, iar asta menține satanismul vital și înfloritor.”

Toate ceremoniile publice săptămânale din Casa Neagră au încetat în 1972. Responsabilitatea pentru activitățile satanice a fost transferată către zecile de grote satanice înființate în întreaga lume, Grota Centrală (așa cum a fost denumită Casa Neagră originală a lui LaVey) servind doar la selectarea, aprobarea și îndrumarea potențialilor membri activi în Biserica lui Satan.

Până în 1975, a avut loc o reorganizare, iar acei câțiva care erau contraproductivi idealurilor satanice ale lui LaVey, care erau interesați de ceea ce Anton numește „Satanismul de Faza Unu" (adică ritualuri de grup, blasfemiind creștinismul într-un mod rigid structurat și limitat) au fost eliminați treptat. Sistemul grotelor a fost menținut lax, dar nu mai era strict gestionat prin Grota Centrală. LaVey dorea ca Biserica lui Satan să evolueze într-o comunitate subterană cu adevărat cabalistică, mai degrabă decât să degenereze într-un spectacol public de lungă durată sau într-un club de corespondență satanist.

Punerea frână activităților din „sala lojei", LaVey a subliniat că statutul unei persoane în cadrul Bisericii lui Satan ar trebui să reflecte statutul său în afara organizației. Persoanele cu cel mai înalt rang din lumea exterioară ar trebui să dețină o poziție corespunzătoare în cadrul grupului, deoarece aceasta, argumentează LaVey, era cea mai adevărată măsură a cât de capabili erau să aplice teoriile satanice ale Magiei Mici și Mari în propriul beneficiu. Anton a mutat, de asemenea, atenția organizațională către cei care puteau aduce beneficii bisericii într-un mod substanțial și material prin cine și ce erau, nu doar prin petrecerea unor perioade mari de timp cu „vampiri psihici" neproductivi, indiferent cât de dedicați ar fi fost.

„Trebuie să existe întotdeauna un schimb corect", spune LaVey. „Mi-am dat seama că mulți oameni ni se alăturau pur și simplu pentru că era o garanție a prieteniei sau pentru că își doreau gloria de a trece teste pentru a obține diplome, la fel ca „Marii Poobah" din lojă care își scot robele și veșmintele și devin din nou instalatorii locali în fața lojei lor. Obțineau mai multă „atracție înfricoșătoare" din faptul că erau membri ai Bisericii Satanei decât noi primeam stimă din faptul că îi aveam printre membrii noștri. Pe măsură ce o organizație crește, activitățile de grup nu fac decât să provoace dispute, seacă energia vitală care ar putea fi mai bine aplicată în altă parte și, în cele din urmă, devin contraproductive. A-i învăța pe oameni că au dreptate și că societatea greșește, că singurii care îi înțeleg cu adevărat și cu care se pot identifica sunt în cadrul grupului, este dăunător pe termen lung. Nu face decât să le întărească propria incapacitate de a face față lumii în general."

„Acesta este unul dintre motivele pentru care am dizolvat sistemul Grotto. Am vrut să creez un forum, o cabală cu o structură laxă pentru extratereștrii productivi, nu pentru inadaptații care trebuie să depindă de un grup. După reorganizare, am fost liber să fiu mai selectiv. Aș prefera mult mai mult să atrag și să ofer sprijin acelor indivizi care își folosesc alienarea - la fel cum majoritatea liderilor sunt de obicei diferiți sau distinctivi într-un fel. Grupurile încurajează dependența de credințe și iluzii pentru a-și întări omnipotența, decât să aplice magia la nivel individual, așa cum subliniază *Biblia Satanică*. În loc să promoveze autosuficiența și scepticismul sincer, am văzut grupul meu alunecând în credință oarbă și antropomorfism nesănătos. Nu asta intenționam și a trebuit să fac mișcări pentru a readuce Biserica lui Satan pe

drumul cel bun." Prin urmare, LaVey a conceput o modalitate diabolică de a „face curățenie", care în cele din urmă a eliminat o mare parte din mizeria și administrația pe care LaVey simțea că ascund adevăratul destin al organizației.

În același timp, LaVey își reorienta prioritățile în lumea pe care o crease, a devenit mai selectiv în acordarea de interviuri, deoarece ușile sale nu mai erau deschise nimănui de pe stradă care dorea să treacă pe acolo pentru a-i asculta prelegerile. Din cauza acestei încetări destul de bruște a activității, s-au răspândit zvonuri despre sfârșitul Bisericii lui Satan și despre moartea lui LaVey.

Desigur, au existat și cei care au dorit să continue activitățile grupului. În loc să vadă schimbările lui LaVey ca o mișcare a Bisericii Satanei dincolo de sfera „cultului", unde toată activitatea este strict dictată de o figură centrală, unii membri s-au simțit trădați de LaVey pentru că și-au întrerupt calea de a întâlni alții cu aceleași idei. Au existat și cei care pur și simplu au simțit „nemulțumiri" față de LaVey din 1966 încoace, care au simțit că pot face același lucru, doar că mai bine. Grupuri au apărut în întreaga lume odată ce Anton a apărut în ziare, multe dintre ele pretinzând că au un pedigree satanic mai ilustru decât grupul original al lui LaVey, iar multe au fost înființate de foști membri nemulțumiți ai Bisericii Satanei: Biserica Frăției Satanice, Ordo Templi Satanas, Ordinul Berbecului Negru, Templul lui Set, Altarul Mamei Mici, Biserica lui S.A.T.A.N., Biserica lui Satan, Ordinul lui Baal, Biserica Satanică, Biserica Satanică Ortodoxă și Biserica Eliberării Satanice, ca să numim doar câteva dintre cele care s-au prezentat lui LaVey. Majoritatea acestor alte grupuri au dobândit o calitate de „Fii ai Deșertului" asemănătoare cu cea a lui Hardy și nu au părut niciodată capabile să rămână unite mai mult de câțiva ani, luptele interne și gelozia fiind probleme constante. Unii au scris remarci disprețuitoare de-a lungul anilor, pe care LaVey le prezintă drept „absurd de ipocrite", iar unii ar fi aruncat, se pare, blesteme demonice la adresa lui LaVey.

Totuși, așa cum subliniază Arlene Fitzgerald în *Everything You Always Wanted to Know About Sorcery ... But Were Afraid to Ask*, „în ciuda vrăjilor cu moartea, Biserica Satanică a lui Anton LaVey a câștigat o anumită acceptare și chiar respectabilitate în societatea americană, datorită superbului său simț al timpului".

„Cumva, contracultura era pregătită pentru un Preot Satanic, iar Anton era gata să se autoproclame Prinț al Întunericului...", a scris recent jurnalista din San Francisco, Merla Zellerbach, despre această versiune modernă a lui Satan întruchipat în rubrica sa *din Chronicle*. După cum continuă doamna Zellerbach, „Fiecare poveste de succes are imitatorii ei... Dar până acum, niciun entuziast al Liturghiei Negre nu a reușit să reprezinte o amenințare serioasă pentru LaVey în rolul său proeminent de «Diavol al avocatului»."

În ciuda schimbărilor în structura organizației sale, publicitatea pentru LaVey nu a scăzut de la mijlocul anilor '50. În 1975, Dick Russell a scris „Anton LaVey: The Satanist Who Wants to Rule the World", un articol înfiorător de perspicace pentru revista *Argosy*, urmărindu-l pe Anton de la Hollywood la Durango pentru filmările la *„The Devil's Rain,"*, încheind apoi interviul cu LaVey în Mexico City. Deja, LaVey era descris ca fiind „aproape inaccesibil

publicului. Mutându-se între trei case din California și refugii în estul Statelor Unite și Europa, a devenit un pustnic aproape mitic". Russell împletește reacții pur personale la LaVey printre abundența sa de informații, combinând articolul său cu o interpretare aproape fictivă a cât de profund a fost afectat de întâlnirile lor. Rezultatul este un portret fermecător al unui bărbat înfricoșător de atrăgător - bântuit, supranatural de perspicace, posibil instabil.

„În mod incontrolabil, încep să râd. Curând Terrazina râde, și LaVey râde, și se pare că tot restaurantul – întreaga lume – trebuie să râdă."

„Am lacrimi în ochi când mă uit la el. Își duce un pahar de vin la buze, rânjind ca o pisică mare cu mustăți. Rânjetul mă aduce înapoi la realitate. Încerc să-mi formulez următoarea întrebare în minte."

„Crezi că îți vei lăsa amprenta asupra istoriei?" Întrebarea îmi sare atât de repede încât îl ia prin surprindere pe LaVey.

„El meditează o clipă, apoi răspunde: «Aș fi sentimental să spun că nu am făcut-o. Sincer, am simțit că o sută de ani de acum, când majoritatea acestor personaje de la Watergate vor fi de mult uitate, oamenii vor ști cine a fost Anton LaVey. Oricât de egoist ar părea la suprafață, cred sincer că fac ceva care va ridica conștiința de sine a omului. Chiar dacă este vorba de un pas foarte, foarte mic."

Articolul lui Fred Harden din 1979 despre LaVey în revista *„Hustler"* a acționat ca o punte între publicitatea ostentativă a lui LaVey din anii '60 și începutul anilor '70 și ceea ce LaVey numește „al doilea val" al satanismului, care a început, în mod potrivit, în 1984. Articolul detaliat al lui Harden i-a informat pe cititorii revistei *„Hustler"* despre câteva detalii intime ale relațiilor lui LaVey cu Marilyn Monroe și Jayne Mansfield și a discutat despre influența continuă a lui LaVey în industria cinematografică.

„În ciudat de ciudățeniile sale, LaVey rămâne un om strict al legii și ordinii, lucrând cu poliția în ancheta crime, în special omoruri, unde apar semne de vrăjitorie sau demonomanie. Nu fumează. Bea, dar nu în exces. Și continuă să aprecieze femeile, în special blondele bine dezvoltate.

„Departe de farsele scandaloase și farsele din anii '60, LaVey își pune acum la treabă mistificarea satanică vrăjitorie cu un obiectiv cu adevărat malefic în minte - să facă lumea un loc mai potrivit pentru diavoli. „Noi, sataniștii, ne mândrim că suntem doamne și domni - păcătoși, poate - dar totuși, doamne și domni."

Tânărul Anton LaVey a fost văzut cu o eșarfă „furată” ulterior Marilyn Monroe

Playing Hooky; probabil înainte de o sesiune de seară la o sală de biliard.

Lui LaVey îi plăcea să se îmbrace în haine în stil zoot și era etichetat în mod batjocoritor drept hoot sau pachuco.

LaVey în jacheta de vânzător ambulant.

În 1948, când LaVey cânta în culisele teatrelor de burlesc din Los Angeles (cum ar fi Mayan Theater, unde a cunoscut-o pe Marilyn), el stabilise deja acea combinație de imagini satanice și film noir care avea să devină marca sa înregistrată.

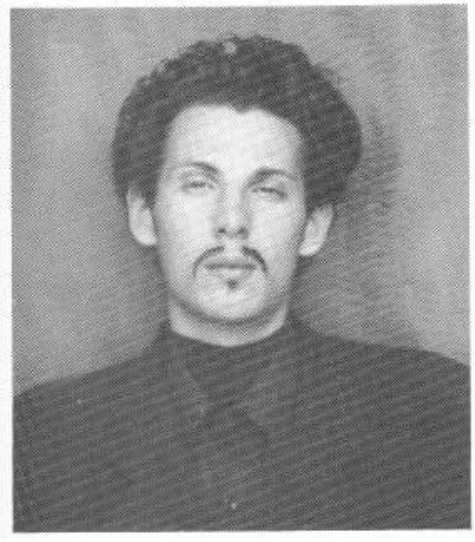

Fotografia de legitimație a lui LaVey de la circ

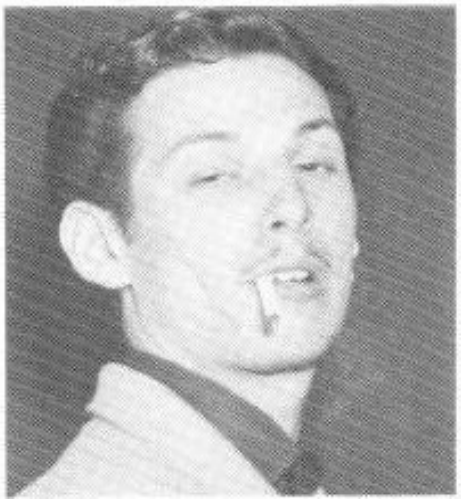

Cicatricea pe care Anton a primit-o într-o luptă cu cuțitul este clar vizibilă pe obrazul lui.

LaVey a fost încurajat în interesul său pentru arme de foc în perioada petrecută în Las Vegas, orașul recent dezvoltat, alături de „asociații de afaceri” ai unchiului său, Bugsie Siegel și Meyer Lansky.

LaVey la începutul anilor '20 la orga teatrului Mighty Wurlitzer.

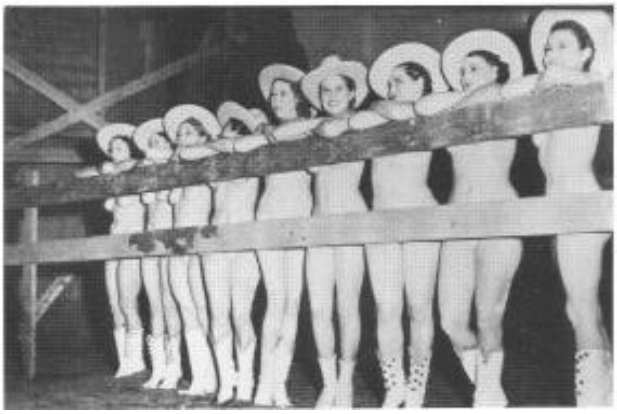

Scena uneia dintre primele amprente erotice ale Sally Rand Live Nude Ranch la Expoziția Mondială din 1939 de pe Treasure Island.

În circul Clyde Beatty, Anton a avansat de la îngrijitor de cuști la dresor de lei. La vârsta de 17 ani, LaVey se ocupa de opt lei nubieni și patru tigri bengalezi în cușca mare. În perioada în care a lucrat la circ și la carnaval, s-a împrietenit cu multe personaje neobișnuite, precum Lou Jacobs și ajutorul său pitic, Jimmy Armstrong.

LaVey și prietenul

Anton cântă la una dintre petrecerile sale de vineri seara, cu un an înainte de s se rade în cap și de a înființa Biserica lui Satan în noaptea de Walpurgisnacht, în 1966.

LaVey și prietenul său care locuia cu el

LaVey cu acoliții literari din Weird Tales (de la stânga la dreapta) George Haas, Robert Barbour Johnson și Clark Ashton Smith.

Regretatul Dr. Cecil Nixon, cu automatul său sculptat, Isis, care a interpretat un repertoriu de 3000 de melodii la comandă. Doar Dr. Nixon știa ajustările precise necesare pentru a o activa și i-a transmis secretele sale lui Anton.

Prima nuntă satanică mediatizată la nivel internațional.
LaVey se alătură cu socialita Judith Case și jurnalistul radical John Raymond
într-o uniune necuviincioasă. Fotografie realizată de Joe Rosenthal, care a fotografiat
ridicarea steagului pe Iwo Jima.

Prima înmormântare satanică publică, organizată pentru Edward D. Olsen.
Kenneth Anger este vrăjitorul îmbrăcat în negru din centrul fotografiei.

Ucigașa Susan Atkins iese dintr-un sicriu în rolul ei vampiric dinainte de a juca în serialul „The Topless Witches' Review” al lui LaVey.

Purtătorul de cuvânt principal al Diavolului.

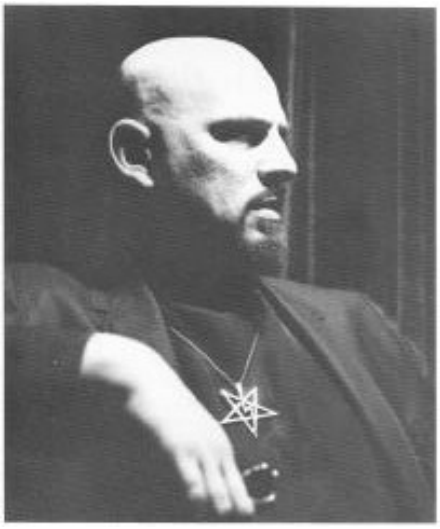

LaVey cu simbolul său magic personal, o pentagramă inversată străpunsă de un fulger.

LaVey stă pe treptele din față ale Casei sale Negre cu Togare, leul nubian al lui Anton, un companion constant în primele zile ale Bisericii lui Satan.

Anton și discipola sa devotată, Jayne Mansfie Mansfield. Inserție: LaVey, Jayne, și familia.

Papa Negru încurajează o acolită nubilă să se dedice plăcerilor pământești.

Un loc bantuit cunoscut de LaVey, lângă Calais.

Androizii lui LaVey

Anton cu una dintre picturile sale timpurii, 1955

O fotografie din scurta carieră a lui LaVey ca fotograf al poliției din San Francisco

LaVey coboară dintr-una dintre mașinile sale, ajutat de șoferul său de lungă durată.
și majordom, Tony.

Cordul fantomatic al lui Anton, din 1937, cu capota în formă de sicriu.

Acest faimos sketch de pe patul de moarte al lui John Barrymore a fost desenat de John Dekker pe o bucată de hârtie maro de ambalat. Dekker și Barrymore făceau parte dintr-o cabală de scriitori, actori și bon vivants de la Hollywood, din care făceau parte și W.C. Fields, Ben Hecht și Gene Fowler, care scriau ode în omagiul forțelor satanice și își luaseră numele unor diavoli diferiți.

Deși numele său real era Boehm, oficialii de la Ellis Island i-au schimbat numele bunicului lui Anton, după ultimul său său loc de reședință LeVey (Franța). El și-apăstrat noul nume de familie, schimbând prima literă „e” cu „a” .

LaVey pe platoul 20th Century Fox împreună cu scriitorul Will Fowler pe care îl vedem aici practicând frenologia.

Anton cu celebrul Monster-man și potentatul SF, Forrest J. (Forry) Ackerman, stânga, și istoricul de la Hollywood, regizorul și membrul Magic Circle, Kenneth Anger.

LaVey primind viziuni mitice de la creatorul Dr. Phibes, Bob Fuest.

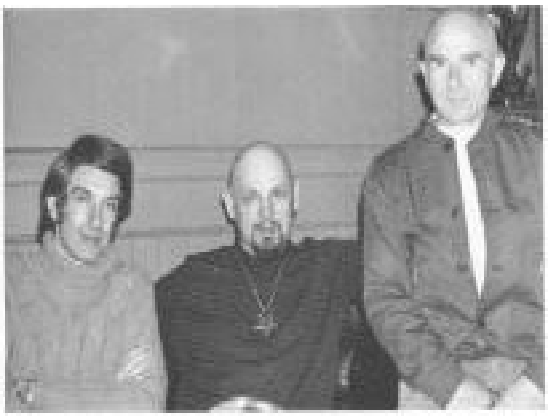

Marele Preot așezat între ufologul,
informaticianul și iconoclastul Jacques Vallee
(stânga) și editorul francez (Morning of the Magicians),
speologul și Regele Gnomilor, Aime Michel.

Prima soție a lui Anton, Carole.

Diane, tovarășa lui LaVey
timp de 24 de ani.

Zeena Galatea LaVey

Karla Maritza pe coperta celei mai populare reviste din Brazilia

În acest portret recent, LaVey contracarează forțele Războiului Invizibil.

Stanton Zaharoff LaVey nepotul lui Anton, născut în 1978

Capitolul zece

Viața la marginea lumii

LaVey trăiește cu adevărat în tărâmul Diavolului - în acea graniță încețoșată dintre sănătate mintală și nebunie, acceptabilitate și indignare, dintre știință și supranatural - și totuși rămâne mereu (așa cum spune un asociat) „dincolo de limite". LaVey susține că numai în această Graniță a tuturor timpurilor și a niciunui timp, cu puncte de referință spațiale și cronologice suspendate, se inițiază magia, iar voința magicianului poate fi proiectată în exterior pentru a-și suprapune dorințele asupra Aceea ce Va Fi.

„Toată lumea caută independența acum. Identitățile sunt la un preț redus, o marfă prețioasă. Omului de rând i se vinde individualitate cu fiecare reclamă la bere sau la pantofi. Numai izolându-te cât mai complet posibil de curentul principal poți realiza adevărata magie", spune LaVey. „Există o mare putere în a face ceva ce, în acel moment, probabil că nimeni altcineva în lume nu face. Dacă asculți o piesă muzicală pe care toată lumea o fredona odată, dar care a fost neglijată de-a lungul anilor, faci ceva unic, câștigi energie din acea melodie «pierdută». Aceasta este puterea *exclusivității.* Când faci ceva ce puțini alții se gândesc să facă, strălucești ca un far. Dacă există forțe care îți pot îndeplini porunca, le-ai atrage atenția și simpatia prin unicitatea ta."

LaVey însuși trăiește o viață inversată. Fidel naturii sale vampirice, se strecoară la culcare aproape de zori, făcând tot ce poate în orele dinaintea răsăritului. S-a izolat de evenimentele media și de personalitățile tabloidelor, bazându-se pe un sistem satelitar de asociați din întreaga lume pentru a-i oferi o schiță filtrată a informațiilor pertinente. În ultimii ani, LaVey a inițiat o campanie împotriva efectelor amețitoare ale televiziunii, argumentând că, dacă exclusivitatea este un instrument magic puternic, nimic nu se poate realiza uitându-se într-un tub care își măsoară audiența în milioane. El a etichetat televiziunea drept „Marele Stratificator", asemănând-o cu „Dumnezeu" în omniprezența și standardizarea sa universală.

„În secolele anterioare", scrie LaVey, „Biserica era marele controlor, dictând moralitatea, înăbușind libera exprimare și dându-se drept conservator al întregii mari arte și muzici. În schimb, avem televiziunea, care face o treabă la fel de bună în a dicta mode, gânduri, atitudini, obiective, precum a făcut-o Biserica, folosind multe dintre aceleași tehnici, dar făcând-o atât de ușor încât nimeni nu observă. În loc de „păcate" pentru a ține oamenii în frâu, avem teama de a fi judecați inacceptabili de semenii noștri (pentru că nu purtăm pantofii potriviți, nu bem berea potrivită sau purtăm deodorantul greșit). Împreună cu această teamă se impune nesiguranța cu privire la propriile noastre identități. Toate răspunsurile și soluțiile la aceste temeri vin prin intermediul televizorului și *numai* prin intermediul televizorului. Numai prin expunerea la televizor pot fi absolvite noile păcate ale alienării și ostracismului."

Sataniștii, conform definiției lui LaVey, sunt acei indivizi rari care (printre altele) evită în mod natural contactul cu masele de oameni, fie prin gândire, îmbrăcăminte, gusturi muzicale, divertisment sau automobile. Atunci când analizează dosarul unui candidat pentru o posibilă implicare ulterioară în Biserica Satanei, LaVey analizează cu atenție alinierea inconștientă a persoanei cu problemele și personalitățile din mass-media. El face o distincție între iconoclaștii înnăscuți și rebelii saturați de mass-media care se îmbracă sau manifestă un comportament „șocant" doar pentru că vor să fie acceptați de un alt grup de colegi. LaVey folosește factori precum disprețul față de televizor și filmele, cărțile și glumele preferate ca indicator pentru a determina profunzimea alinierilor satanice ale unei persoane.

„Un factor determinant major prin care un om superior poate fi izolat de omologii săi obișnuiți este însăși izolarea sa - gradul în care se retrage în mod natural de inputul și stimulii mass-media. Nu poți fi elitist, magician și totodată să fii conectat la sistem."

Un număr din revista *Cloven Hoof* conținea o instigator bombat și disprețuitor, scrisă cu precizie, intitulată „Mizantropia". Într-un limbaj comparabil cu cel folosit în *Biblia Satanică* , deși matur, LaVey începe prin a spune: „Cu mult timp în urmă am încercat să fiu un tip drag și dulce cu normă întreagă. Ar fi trebuit să știu mai bine." De acolo continuă: „Sunt nenumărate cărți pe care aș vrea să le citesc, compoziții muzicale pe care aș vrea să le cânt și să le ascult, obiecte pe care aș vrea să le creez, picturi și desene pe care aș vrea să le realizez. Bărbații și femeile indezirabile mă privează de aceste oportunități."

LaVey nu prea dă dovadă de milă când vine vorba de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși ai lumii. „Oamenii nu-și dau seama că își pun viața în propriile mâini când îmi vorbesc despre «a-i ajuta» pe cei înfometați, asupriți și fără adăpost - aproapele meu!", spune LaVey. „Consider că este o inițiativă extrem de josnică. Singura modalitate prin care aș dori să «ajut» marea majoritate a oamenilor este în același mod în care Carl Panzram i-a «reformat» pe cei care au încercat să-l reformeze pe el. Ar fi extrem de milostiv să-i ajut eliberându-i de viața pe care par să o urască atât de mult. Oamenii ar trebui să fie fericiți că nu sunt un umanitar - altfel aș fi probabil cel mai diabolic criminal în masă pe care l-a cunoscut lumea vreodată."

Poate că tocmai această lipsă de insensibilitate față de ființele umane îi permite lui LaVey să se alinieze mai mult cu animalele și să prețuiască obiectele neînsuflețite mult mai mult decât oamenii. Pe ultima pagină a cărții lui Arthur Lyons, *Satana te vrea,* LaVey descrie adevărata amenințare a satanismului: „Așa cum un bătrân Duesenberg stând la bordură este mai viu decât oamenii care se înghesuie în jurul lui, trăgând energie din frumoasele sale țevi cromate, obiectele vor deveni mai valoroase decât oamenii care le privesc. Când lucrurile devin prețioase, iar oamenii de cheltuit, aceasta este oroarea adevăratei societăți satanice. Atunci începe coșmarul."

LaVey prețuiește și conservă obiectele orfane - cărți, partituri, haine, filme, obiecte de colecție. O mare parte din vasta sa colecție se află într-o „depozitare" mult sub una dintre casele sale, un loc care este cel mai bine lăsat imaginației, monstruos nu prin dimensiuni, ci prin conținut. Scopul său nu este doar indulgența, ci și salvarea unor fragmente obscure de istorie

care altfel s-ar putea pierde pentru totdeauna: „Pentru conservatori! Ei oferă lumii o amintire." Printre icoanele liniștite ale lui LaVey ale epocilor trecute se numără cântece pierdute sau interzise, cum ar fi o colecție de înregistrări „Gloomy Sunday" pe care a moștenit-o de la un membru timpuriu al Bisericii. Din cauza respectului pervers al lui LaVey pentru obiectele neînsuflețite, el pare mai influențat de cuvântul scris și de filme decât de oamenii reali. Așa cum a adoptat întotdeauna idei de care alții se feresc, LaVey recunoaște că este fascinat de casele periculos de apropiate de autostrăzile supraterane, dincolo de capătul trotuarului, cocoțate precar pe piloni; case la marginea orașului, în care alții nu s-ar simți confortabil locuind. Mașini antice sau neobișnuite, cărți de buzunar sordide, reviste de tipar... LaVey este un colecționar de „bizaruri" pe care alții le trec cu vederea, le aruncă deoparte sau le resping ca fiind tulburătoare sau dezgustătoare. Oamenii sunt invidioși doar atunci când obiectele (sau ideile) sale orfane devin valoroase din punct de vedere financiar, apoi cei câțiva fără scrupule, dar omniprezenti, vor încerca să se sustragă cu ceea ce a păstrat, chiar dacă acest lucru necesită acțiuni în instanță.

Poate că tocmai din cauza adorării lui LaVey pentru obiectele unice, lucrurile luate sau pierdute se întorc adesea după mulți ani. El pare a fi un vârtej al cărților rare, pe care le consideră entități fizice care păstrează și comunică trecutul nostru. Toate cărțile sunt tratate cu extremă grijă, până în punctul în care chiar și mulți prieteni vechi sunt descurajați să le atingă. Un afiș afișat într-o secțiune a bibliotecii sale extinse declară: „Oricine este prins scoțând cărți de pe aceste rafturi va avea mâinile amputate." „Se întâmplă întotdeauna ceva când oamenii maltratează aceste cărți", avertizează LaVey, arătând spre rafturile pline din spatele lui. „Aproape ca și cum ar fi entități vii. Dacă cineva le rănește, aflu că persoana respectivă a avut mai târziu o tragedie." Tastaturile lui LaVey par să aibă același efect asupra oamenilor. LaVey este un om rezervat. Are puțini oameni pe care îi implică îndeaproape în viața sa. Dacă cineva intră neinvitat în domeniul privat al lui LaVey sau pângărește atmosfera atunci când i se permite accesul, intrusul nu poate învinovăți pe nimeni altcineva decât pe sine pentru răul care i se întâmplă.

Totuși, în felul său pervers, Anton LaVey ne păstrează amintirile, le prețuiește și le menține vii și proaspete. Toată lumea ne spune că trecutul este imposibil, chiar lipsit de valoare, de retrăit. LaVey, în schimb, își încurajează adepții să trăiască într-o lume pe care și-o aleg singuri, pe care și-au creat-o singuri. Întoarcerea în timp pentru a experimenta lumi pe care le-ați ratat sau întoarcerea într-un timp care ți-a dat cândva vitalitate nu este o opțiune în gândirea lui LaVey, ci o necesitate. „Nu este o crimă să-ți dorești alte lumi. Vei fi taxat pentru asta, dar nu te pot arunca la închisoare pentru că ți-ai creat propria lume privată... încă. Dramatizarea este distractivă, o răsfățare. «Nu te poți întoarce», «Nu poți trăi în trecut», îți spun ei. De ce nu? «Trebuie să lași toate astea în urmă și să treci la alte lucruri», spun ei. Prostii! Toate acestea sunt expresii ale disponibilității moderne. Este o tehnică de mediocrizare - încercarea de a scăpa de ceea ce eu numesc «ortodoxii ale trecutului»." „Trecutul nostru este cel care ne face unici, prin urmare, trecutul nostru este cel pe care interesele economice vor să ni-l fure, pentru

a ne putea vinde un viitor nou, îmbunătățit. Societatea depinde acum de o lume de unică folosință – afară cu vechiul, înăuntru cu noul, inclusiv relațiile. Dar cât de mult plângem și ne dorim să putem păstra acele momente prețuite pentru totdeauna, acele vise șoptite îndelung, acele nopți chinuite – cât de mult vrem să le cucerim și să le împiedicăm să ni se scurgă printre degete. Eu spun: «Nu lăsa să se întâmple. Păstrează lucrurile așa cum le vrei și lasă restul lumii să fie păcălit.»"

Însă susținerea lui LaVey pentru medii totale alese depășește simpla distracție. Evocarea anumitor perioade cu muzică, stiluri vestimentare, maniere și modele de vorbire adecvate, care au fost abandonate, poate oferi unui aspirant la magician o putere de neegalat. LaVey are o teorie conform căreia poate crește chiar și longevitatea dacă unei persoane i se permite să rămână exact în epoca care îi este cea mai plăcută. Poate că timpul poate fi suspendat. LaVey însuși nu pare să fi îmbătrânit în ultimii 20 de ani. De fapt, ideile sale rămân ceea ce erau când avea zece ani - găsise doar căi pentru a le dezvolta mai complet. Și rămâne în lumea care îl face fericit.

Mediile totale pot fi o expresie a unor cunoștințe unice, secrete de care ai putea fi familiarizat, ceea ce face mediul cu atât mai magic. Satana a fost întotdeauna un păstrător al secretelor, iar LaVey a descris secretul ca pe un proces de împuternicire în sine. „O organizație secretă este secretă nu pentru a păstra un anumit corp de informații în sine, ci pentru a câștiga putere prin deținerea și transmiterea secretelor către membrii săi. Procesul de învățare și, mai important, de păstrare a informațiilor ascunse, îți oferă putere. Dacă îi spui cuiva un secret, nu va învăța nimic. Un magician de scenă poate arăta cum se face un truc, dar nu poate preda toți anii de îndemânare și practică necesari pentru a învăța cum să faci acel truc anume în câteva minute."

A păstra secrete despre alți oameni, uneori pe care nici măcar nu le pot spune lor înșiși, este ca și cum ai fi păzitorul Porților Iadului. LaVey îl simpatizează pe ghicitorul „Apollonius" dintr-un roman de Charles Finney, *Circul Dr. Lao* . Când o femeie singură și mai în vârstă intră în cortul său, dornică să audă că va întâlni în curând un bărbat chipeș sau va începe o aventură, Apollonius este obligat să-i spună:

„Mâine va fi ca azi, și poimâine va fi ca alaltăieri. Văd zilele care-ți mai rămân ca niște colecții liniștite și plictisitoare de ore. Nu vei călători nicăieri. Nu vei avea gânduri noi. Nu vei experimenta pasiuni noi... Când vei muri, vei fi îngropat și uitat, și asta e tot... Și, indiferent de binele sau răul, creația sau distrugerea pe care le-ar fi putut realiza viața ta, la fel de bine ai fi putut să nu trăiești niciodată."

„Nu le pot spune oamenilor ce gândesc cu adevărat. La fel ca Apollonius, am o armă încărcată. Ceea ce văd la oameni este adevărat, dar este o cruzime concertată să țin o oglindă mare în fața oamenilor. Nu am puterea să o folosesc într-un mod nepăsător. Nu le pot spune oamenilor ce i-ar devasta. Ar fi poate mai bine, mai puțin stresant pentru mine dacă aș putea, dar mă abțin. E diferit când vine de la mine. Eu și numai eu le pot permite să se simtă mulțumiți, chiar mulțumiți chiar de imperfecțiunile pe care alții le-ar stigmatiza - la fel, eu și

numai eu pot face oamenii să se simtă devastați dacă le subliniez aceleași imperfecțiuni pe care alții le-ar putea sublinia. Dacă ai această abilitate, nu-ți exprimi percepțiile des. Știi ce ar putea face un singur cuvânt. Este un instrument pe care nu îl folosești decât dacă intenționezi să-l distrugi - ca un blestem. Nici măcar nu-mi place să am astfel de gânduri despre anumiți oameni. E periculos venind de la mine. A blestema oamenii cu ei înșiși este cel mai rău blestem dintre toate."

După cum spune LaVey, el admiră adesea la oameni ceea ce alții ar considera stigmatizant. Unul dintre punctele forte ale filosofiei satanice este de a lua în tine ceea ce ar fi considerat de majoritatea o povară și de a-l inversa. Fă-l să funcționeze în favoarea ta, mai degrabă decât împotriva ta. Poate că aici este valabilă imaginea inversiunii satanice. Un satanist desăvârșit ia ceea ce este considerat „rău" de către societatea iudeo-creștină mainstream, îl întoarce cu susul în jos în moduri neașteptate și îl dă înapoi cu stropi. Aplicând regula lui LaVey de „nouă părți respectabilitate socială la o parte indignare", Satan, biserica, religia, Biblia, toate trebuie redefinite în era post-1966. LaVey sfătuiește: „Pentru a fi cu adevărat scandalos, fă-ți alienarea să funcționeze în favoarea ta. Folosește-le propriile temeri împotriva lor. Acceptă faptele și aruncă-le înapoi acuzatorilor tăi, astfel încât să primească mai mult decât s-au așteptat."

„Diferența dintre mine și cineva ca Manson este că el joacă poker și ei joacă poker, dar eu joc Blackjack. Poate că el nu vrea să joace asta, dar așa funcționează. Eu joc un joc total diferit față de ei, cu mâna pe care mi-au împărțit-o. Folosesc ceea ce îmi dau, implementându-le într-un mod la care nu se așteaptă și pe care nu le place - imagini, muzică, arhetipuri - ei provoacă eu-stress, iar eu le provoc o adevărată suferință. Totul stă în aplicație."

„A înzestra stereotipuri, a susține ceea ce spun oamenii că fac sataniștii conform definițiilor creștine – sacrificarea animalelor, uciderea oamenilor, furtul, distrugerea proprietății, comportamentul criminal – înseamnă a înzestra și a împuternici sistemul. Joci jocul corect. De fapt, aceasta este o opțiune acceptabilă în cadrul iudeo-creștin – să fii un criminal. Nu ești o amenințare după gratii. Poți fi închis în siguranță, astfel încât să te poată înțepa cu bețe. Ei primesc eustress, iar tu primești suferință. Asta nu e satanism."

În schimb, LaVey își instruiește vrăjitoarele și vrăjitorii să dezvolte competență și abilități unice într-un singur lucru; să dezvolte ceva la care sunt foarte buni, astfel încât să poată transcende conștiința acelui lucru. Învață să cânți la oboi, construiește o machetă de oraș de la zero sau învață să desenezi un cal care arată ca un cal. Când înveți o abilitate și o revendici ca fiind unic în propriul tău tărâm, cu o practică nesfârșită vei putea să o faci atât de bine încât nici măcar nu va trebui să te gândești la ea. Aceasta este meditație magică, transe, experiențe extracorporale, magicianul care stă în mijlocul Cercului și pronunță cuvintele pe care numai el le știe, utilizarea instrumentelor magiciene - toate metaforele sunt acolo. „Acest lucru este aplicabil muzicii sau magiei", spune LaVey. „Când devine o formă de exprimare, atunci pilotul automat preia controlul și mediul devine incidental - pierd conștiința metodei sau a instrumentelor."

„Odată ce te familiarizezi cu instrumentele tale, ar trebui să uiți de ele. Nu vei face decât să te dezechilibreze. Toți acești oameni care „fac minciuni în bile mici", care petrec ore întregi și teancuri de hârtii fără să spună nimic, masturbatori literari, se concentrează mai mult pe vehicul decât pe ceea ce vor să producă. Asta împiedică rezultatul final și anulează scopul. Trebuie să pierzi conștiința mediului sau a mecanicii pentru a face imposibilul. La fel ca Nijinsky, care a explicat cum dădea impresia că plutește în aer - „Mă opresc pur și simplu când ajung acolo". Într-un mod copilăresc, adevărații magicieni fac inocent cel mai simplu lucru. Obiectivul este tot la care se gândesc. Eu vreau doar să fac muzică așa cum o aud. Scopurile justifică mijloacele, iar mijloacele devin nesemnificative."

LaVey folosește diverse forme de expresie artistică pentru a-și evoca demonii creativi. Deși a scris câteva melodii antrenante și a realizat câteva coloane sonore, pasiunea sa de până acum a fost interpretarea dinamică a muzicii deja scrise, dar neglijate de mult timp. Abia recent, LaVey a fost de acord să lanseze unele dintre compozițiile și interpretările sale muzicale către un public mai larg. De-a lungul anilor, LaVey a reușit, de asemenea, să producă niște picturi și fotografii destul de uimitoare. Într-o perioadă în care doar Charles Addams și artiștii de la *Weird Tales* își făceau munca întunecată și perversă, LaVey a pictat și a expus niște picturi încântător de stranii. Opera sa artistică este sumbră, cu figuri care bântuie și sunt bântuite. Aproape primitive în concentrarea lor puternică de focalizare atemporală, suspendată, câteva au trebuit să fie îndepărtate din locurile lor de expoziție pentru că erau „prea tulburătoare". Aceeași calitate poate fi găsită și în fotografia sa - scene singuratice, sumbre, care ar atrage doar pofte macabre și perverse.

LaVey explică puterea alienării, găsind interes pentru lucrurile pe care majoritatea le resping ca fiind vechi sau nesemnificative: „Ceva ce a avut odată importanță ar putea fi uitat de majoritatea oamenilor, dar pentru că milioane de oameni au știut odată acest lucru, există o forță care poate fi valorificată. Ar putea exista atât de multă semnificație atașată unui cântec, de exemplu, sau unui fapt, încât acesta nu poate muri, ci doar zace latent, ca un vampir în sicriul său, așteptând să fie chemat din nou din mormânt. Există mai multă magie în faptul că prima fotografie în masă la nivel mondial a Bisericii Satanei a fost făcută de Joe Rosenthal - același om care a făcut cea mai faimoasă fotografie de știri din istorie - ridicarea steagului la Iwo Jima. Există o semnificație ocultă reală în asta - mult mai mult decât în memorarea grimoarelor și a alfabetelor vrăjitoarelor. Oamenii mă întreabă ce muzică să folosesc în ritualuri - care este cea mai bună muzică ocultă. I-am instruit pe oameni să meargă în secțiunea cea mai puțin aglomerată a magazinului de muzică și este o garanție că ceea ce veți găsi acolo va fi muzică ocultă. Aceasta este puterea lucrurilor de mult pierdute. Mă irită." de oameni care strâmbă din nas și se vaită „De ce ar vrea cineva să știe asta?" Pentru că odată ca niciodată, toată lumea din America știa asta.

„Să presupunem că există un depozit de energie neglijată, care a fost generată și uitată. Poate că e ca o oală sub presiune tot timpul, așteptând doar ca cineva să-i declanșeze eliberarea. «Iată-mă», mă cheamă, «am toată această energie stocată așteptându-te doar pe tine – tot ce

trebuie să faci este să descui ușa. Din cauza prostiei omului, m-a neglijat până la această stare de somnambulism – visând vise străvechi – chiar dacă am fost odată atât de importantă pentru el.» Gândește-te la asta. Un cântec care a fost odată pe milioane de buze acum este doar pe buzele tale. Acum ce conține acesta? Acele vibrații ale acelei melodii anume, ce evocă, ce cheamă? Ce descuie? Vechii zei zac latenți, așteptând."

Ca metaforă pentru utilizarea alienării în avantajul său maxim, LaVey folosește imaginea vampirului. El a început investigații asupra vampirilor în anii '40 și '50 și a inclus subiectul în prelegerile sale săptămânale. Florescu și McNally (*În căutarea lui Dracula)* și Leonard Wolf (*Dracula adnotat, Visul lui Dracula*) l-au contactat pe LaVey când au început proiectele lor, deoarece el era singurul care făcea cercetări asupra vampirilor la acea vreme. În 1988, LaVey a fost numit „Ideologul șef al vampirismului modern" de revista germană *Tempo*. După ce Biserica lui Satan a luat ființă, a fost invitat să găzduiască „Turneile Dracula" în Transilvania, dar a ezitat. Ei voiau ca el să meargă ca „omul diavol". A folosit plăcuțe de înmatriculare „VAMPYR" în 1969 (un asociat are „NOS4A2") și, bineînțeles, a inventat termenul „vampir psihic" în *Biblia Satanică,* o expresie care și-a găsit de atunci drumul în limbajul comun.

Când își scria rubrica „Scrisori către diavol" într-un tabloid național la sfârșitul anilor '60, LaVey a avut de mai multe ori ocazia să explice tradițiile din jurul vampirilor și semnificația mai profundă din spatele lor. Consumul de sânge își are rădăcinile în devorarea obiectului iubirii. Sângele sau „sărurile esențiale" erau modalități frumoase de a denumi secrețiile sexuale (sperma sau sucuri vaginale) în secolul al XVII-lea și al XVIII-lea. Setea noastră de sânge, metaforic, reprezintă și sinele interzis, secret, ascuns și șochează *pentru că* este interzis. O fascinație secretă pentru vampiri devine mai intensă odată cu creșterea tehnologiei societății. Sângerătorii și măcelarii nu erau întotdeauna priviți cu repulsie, la fel ca profesioniștii. Toată lumea vedea sânge mai mult - ne sacrificam propriile animale, purtam războaie cu săbii, vedeam ospătare. Orice este atât de departe de experiența noastră de zi cu zi devine acum mai șocant, mai convingător. Suntem protejați, izolați. Nu vedem niciodată sânge în mediul nostru curat, de piatră și oțel, crom și sticlă. Dar, pe măsură ce ne-am îndepărtat de confruntarea constantă cu sângele, tradiția vampirilor s-a rafinat. Ceea ce cunoaștem acum drept caracteristici specifice vampirilor este un fenomen relativ recent - în mare parte de la Bram Stoker și apoi de la Hollywood.

În articolele sale, LaVey a explicat motivele pentru care vampirii nu se privesc (sau nu se reflectă) în oglinzi; de ce solul natal, patria, este atât de important (el indică un echivalent modern în rulote, unde oamenii vor să-și ia casele cu ei); ce ar putea cauza aversiunea față de usturoi și lumina soarelui; și efectele benefice ale formei sicrielor (apropierea și tăcerea contribuie la „călătoria în afara casei" noaptea). Cercetări ulterioare au fost efectuate în aceste direcții, ceea ce a confirmat o mare parte din ceea ce a scris LaVey. Posibilitatea ca oamenii care au fost odată etichetați drept „vampiri" să fi suferit de fapt de o boală rară a sângelui a primit multă credibilitate.

„Oamenii ar vrea să se gândească la vampiri ca la niște paraziți – nu sunt. Vampirii adevărați (spre deosebire de vampirii psihici) au întotdeauna ceva de oferit – *nemurirea* . Prin urmare, un vampir modern adevărat trebuie să aibă un loc în societate sau trebuie să fi făcut ceva care i-a conferit nemurirea, astfel încât să o poată transmite victimei. Nemurirea este o metaforă pentru putere. Dar o relație vampirică adevărată nu este niciodată cu sens unic. Pasiunea, vitalitatea sunt conferite și gazdei vampirului."

„Un vampir nu caută o victimă nedorită; poate obține semnificativ mai multă energie de la victimele dispuse. Vampirii au nevoie de sânge proaspăt, dar de un anumit fel. Este un schimb bun atunci când îi oferă victimei o senzație de emoție, în timp ce vampirul primește energie de la cineva care este deja 1) entuziast și 2) stimulant fetișist pentru vampir. Victima, la rândul ei, se bucură de strânsoarea Svengali, de compulsia de nepotolit, de invocarea pe distanțe lungi, de dependența obsesivă de vampir."

„Un vampir ar alege doar o victimă merituoasă, dar nedoritoare, pentru a-și exersa tendințele sadice. Apoi ar alege pe cineva care caută adesea distracție - frică - și l-ar batjocori pentru asta. Victima merituoasă ar dori să obțină energie de la vampir făcându-l să o rănească sau să o pedepsească. Nu poți trage energie de la oameni fără valoare - eliberarea de ostilitate împotriva lor poate transforma un aspect negativ într-unul pozitiv, oferindu-i vampirului o senzație de bunăstare și calm. Când ajunge momentul în care lucrurile depășesc distracția pentru cel care batjocorește, se transformă în suferință, atunci devin distractive pentru vampir. Altfel, sunt enervante. Vampirii sunt de fapt epuizați de majoritatea interacțiunilor umane."

„Acum, că Porțile sunt practic deschise, a spune că ești vampir sau că ești interesat de vampiri este o modalitate de a-i face pe oameni să se uite în direcția ta. Dar, așa cum se întâmplă întotdeauna, oamenii care lucrează cel mai mult la ceva sunt cel puțin ceea ce ar trebui să fie. E ca sataniștii care vor să se adune pentru o mulțime de activități de grup. Vor doar să tragă energie de la alții (adevărați vampiri psihici!). Oamenii care vorbesc despre asta nu fac asta cu adevărat. Uneori, oamenii care sunt adevărați vampiri, care sunt implicați în schimburi vampirice pentru beneficii reciproce, nici măcar nu își dau seama ei înșiși."

La sfârșitul anilor '50 și începutul anilor '60, LaVey a dezvoltat mai multe dosare despre un vampir modern real - un tânăr pe nume Robert Hammersly - despre care a făcut doar vag aluzie. Vorbește atât de elocvent pe această temă, încât te întrebi dacă toate speculațiile sale provin doar din cercetările sale obiective sau dacă LaVey observă vreo tendință vampirică în sine. Nu este surprinzător că există câteva comparații notabile. LaVey este diagnosticat cu fotofobie, are o reacție alergică puternică la usturoi și a menținut întotdeauna o productivitate maximă într-un tipar de somn nocturn. Dormea într-un sicriu cu mult înainte ca altcineva să se gândească la el, descoperind că avea cam aceleași beneficii ca un rezervor de privare senzorială. Persoanele care lucrează îndeaproape cu LaVey pot atesta că îi place aerul insuportabil de rece, găsește plăcere în medii liniștite și întunecate și, așa cum ar face orice vampir care se respectă, evită cultura mainstream pentru a-și crea o lume proprie. Deși LaVey nu bea sânge, are nevoie de carne rară, grea - nicio altă proteină nu este potrivită. Când este întrebat, LaVey recunoaște

deschis asemănările. „Da, în a trage viață din oameni energici; în a evita lumina și a reacționa la anumite alimente, cum ar fi usturoiul, care conțin radiații mitogene... Există anumite elemente comune ale unei personalități vampirice. În imaginea cutiei de pământ, ca reprezentare a patriei din care am izvorât. Casa mea este foarte importantă – prețuiesc priveliștile, sunetele, mirosurile familiare – ceea ce este, din nou, opusul unei societăți de unică folosință."

„Vampirul este un suflet condamnat să umble prin eternitate în căutarea unei iubiri pierdute, a unui trecut pierdut, a unui loc unde să se lumineze în pace, departe de cei care l-ar vâna și l-ar ucide pentru încercările sale romantice de a recuceri trecutul și de a trăi în splendoarea unei ere demult decăzute."

„Sunt tot ce este josnic, reprobabil și rău în lume", pufnește LaVey. După cum a scris în „Mizantropia", „Nu voi muri niciodată, pentru că moartea mea îi îmbogățește pe cei nepotriviți. Nu aș putea fi niciodată atât de caritabil."

Capitolul unsprezece

Muzica ca necromanție

Asemenea unui om de știință nebun care amestecă nerăbdător substanțe chimice în laboratorul său pentru a obține filtrul potrivit, LaVey stă în fața tastaturii sale, ajustând comenzile pentru a obține o combinație precisă de tonuri. Anvelopele de atac, susținere și decădere sunt modificate cu grijă în moduri în care știe că vor evoca cele mai eficiente sunete pentru scopurile sale. Ceea ce începe ca un fel de șuierat își schimbă încet tonul, urcând și coborând pe gamă în timp ce apasă clapele. O altă rotire a unui buton și un cursor împins în sus ascut armonicele până la un sunet mai metalic. După aproximativ o jumătate de oră de încercări și ajustări, sunetul șuierat a devenit o reproducere tulburător de precisă a unui cinel sizzle în stil burlesc. LaVey zâmbește, testând noul său sunet cu o versiune obscenă a piesei „Night Train".

După ce a petrecut ani cântând la caliope șovăitoare, încercând să mențină presiunea aburului constantă pentru a nu-i exploda în față, sau la orgi vechi de teatru care aveau doar una sau două presetări funcționale, cu un sfert din note fie nefuncționale, fie cifrate (o notă care continuă să se audă după ce degetul muzicianului părăsește claviatura), LaVey este consternat de cât de departe am avansat tehnologic, în timp ce am rămas în urmă muzical. „Totuși, vechile Hammond-uri erau foarte distractive de cântat. Sunt construite ca niște mașini de pinball - puteai pur și simplu să cânți la ele la maximum. Nu trebuia să-ți faci griji pentru înregistrări complexe - doar să cânți muzica. Dar pur și simplu nu puteai obține niciunul din gama de sunete pe care o poți obține pe cele mai simple sintetizatoare de astăzi."

Majoritatea oamenilor nu au răbdarea și îndemânarea necesare pentru a reproduce în mod adecvat sunetele complexe pe care le folosește. „Am petrecut ore întregi creând un kazoo pe un sintetizator care costa mii de dolari – un Prophet 5 – când aș fi putut avea unul real pentru 25 de cenți." I s-a spus în repetate rânduri că anumite lucruri sunt „imposibile" sau „nenaturale" pentru posibilitățile de programare ale sintetizatorului. Fără a ține cont de aceste limitări larg acceptate, LaVey dezvoltă aproximări autentice ale instrumentelor reale. „*Pot cânta Zborul Albinei cu picioarele, pot cânta Valsul Minutului în 45 de secunde și pot cânta* Faust *lent.* "

„Probabil că am avut cea mai bună pregătire posibilă la claviatură cântând pe parcursurile circului și de-a lungul carnavalului", spune LaVey. „Ceea ce le lipsea claviaturii în realism, trebuia să compensezi prin tehnică. Nu poți cânta un sunet de trompetă, de exemplu, așa cum ai cânta un sunet de coarde ample. Un trompetist live ar rămâne fără suflare! Tuba este un instrument ușor de suflat, dar până când notele ies la iveală, sunt în râgâieli mari și groase. Când cânți la un acordeon, miști burduful tot timpul, așa că atunci când îl cânți pe un

sintetizator, simpla utilizare a pedalei de amplificare pentru a-l face mai tare și mai încet face iluzia mai credibilă."

LaVey cântă abia dacă în top 40 și nici nu cântă „muzică de lift". Singura sa calificare pentru muzică bună este strictă: trebuie să fie evocatoare. „*Refuz să fiu un «muzician pentru muzicieni».*" Melodiile lirice, romantice din anii '30 și '40 predomină, deși folosește și muzică eficientă din anii '20 sau '60, atâta timp cât se încadrează în criteriile sale. Muzica a fost un element constant în viața lui LaVey și a interpretat întotdeauna melodii în mare parte neglijate, adevărata muzică „ocultă".

„Dacă nu aș avea aceste claviaturi, nu știu ce aș face. Este singurul lucru care acționează ca un fel de ancoră. Ori de câte ori cineva începe să mă minimizeze și aud asta atât de des încât încep să cred și eu, pot sta la aceste claviaturi și pot face lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate face - pot să-mi amintesc melodii pe care nimeni altcineva nu le mai amintește, să cânt melodii într-un mod în care nu se mai cântă."

LaVey a admirat tehnica aproape exagerată a organistului Paul Carson în cadrul programului său de radio „Bridge to Dreamland" în anii '30 și '40. Carson a compus muzica și pentru alte emisiuni, precum „One Man's Family" și „I Love A Mystery". Muzicienii profesioniști obișnuiau să glumească despre cum LaVey reușea să extragă emoție dintr-o melodie. „Îmi place muzica «No Bullshit»", spune LaVey. „Interpretările directe, nu jazzizate sau be-boppate; ci *augmentate, supraalimentate,* pentru a scoate la iveală adevăratele puncte forte ale piesei. Totul stă în aranjament și orchestrație. Oamenii nu mai cântă așa, cu excepția cluburilor de cină din Las Vegas, a picnicurilor italiene, a nunților evreiești – Klezmorim – și a formațiilor de gimnaziu."

Gândește-te că atunci când asculți o piesă muzicală în mare parte uitată de restul lumii, șansa ca altcineva să asculte aceeași muzică în același timp cu tine nu este foarte mare. Dacă este muzică evocatoare, este cu atât mai bine, deoarece, dacă există într-adevăr o putere inedită pe care o putem accesa, experiența ta intensă a acelei muzici în acel moment va străluci ca un far. LaVey consideră că această unicitate este esențială pentru o ritualizare reușită. „Tiny Tim a fost un mediu minunat pentru acele cântece vechi, cântate direct - le-a învățat ascultând discuri vechi și nefinisate. Era mult înaintea timpului *său* ."

Având în vedere concentrarea mai diabolică a lui Anton LaVey, s-ar putea suspecta că inevitabil ar combina aceste două obsesii în experimente. De fapt, face exact asta de foarte mult timp - și consideră muzica drept catalizatorul unora dintre cele mai reușite lucrări magice ale sale.

Explorările sale asupra efectelor fizice ale muzicii l-au condus la munca lui Tesla cu „cutia sa neagră". Era un dispozitiv mic care producea „sunet negru", vibrații la o frecvență atât de joasă încât erau abia auzibile pentru urechea umană, dar care aveau un efect dezastruos asupra oricărei structuri pe care se concentra sunetul, făcând-o să vibreze împotriva ei înșiși și, în cele din urmă, să se destrame. Este sunetul cutremurelor și al unui răget de leu, o pulsație surdă care se simte mai mult decât se aude. Pentru a-și testa cutia neagră, Tesla a atașat-o la o clădire

în construcție, nu departe de atelierul său. La întoarcere, a descoperit că clădirea suferise daune structurale grave.

LaVey experimentează cu zgomot „alb" și „roz", precum și cu „sunet negru". El încorporează teoriile pitagoreice și avantajele intonației juste pentru scoaterea în evidență a texturilor sunetelor prin amplificarea fiecărui ton separat. Combinând aceste cunoștințe cu reacțiile emoționale pe care le-a observat la oameni, dezvoltă metode de creare a efectelor muzicale care merg mult dincolo de simpla interpretare a melodiilor. „Muzica este o evocare completă - ca un miros. Îți poate aduce înapoi o amintire și un sentiment întreg într-o grabă. Mult mai completă decât o fotografie. Îți permiți o anumită distanță vizuală cu fotografiile - nu cu muzica. Te învăluie - nu există nicio modalitate de a scăpa de ea. Este un test excelent de sensibilitate - gradul de reacție la muzică. Îl folosesc tot timpul. Îl numesc «Testul meu muzical»."

Oamenii din ziua de azi nu vor să audă adevărul. Le este cu adevărat frică de liniște și tăcere – se tem că ar putea începe să-și înțeleagă prea bine propriile motivații. Mențin un flux constant de zgomot pentru a se proteja, pentru a construi un zid împotriva adevărului. Ca nativii africani, bătând în tobe, zdrăngănind din dovlecei, scuturând clopotele pentru a speria spiritele rele. Atâta timp cât este suficient zgomot, nu este nimic de temut – sau de auzit. Dar vor asculta. Vremurile se schimbă."

Există, potrivit lui LaVey, anumite reacții irezistibile de genul „cântecului Ur", universale pentru toate ființele la un nivel foarte primitiv. Acest răspuns se regăsește și la animale, chiar și la plante. „Progresiile de acorduri de un anumit tip ne vor face să râdem, în timp ce altele ne vor întuneca. Hitler a folosit acest tip de universalitate în avantajul său cu marșurile sale impulsive ale celui de-al Treilea Reich. Muzica lui Herbert Windt și a altora din timpul celui de-al Doilea Război Mondial în Germania va trebui în cele din urmă să fie recunoscută ca muzică de mare importanță."

Aplicații neobișnuite pentru lucruri banale – mii de oameni au sintetizatoare, dar câți le folosesc așa cum o fac eu? În prezent este practic ilegal să folosesc claviaturi în scopurile mele; ar putea la fel de bine să fie scris în manuale. A evoca emoții și energie cu melodii precum „I Remember You" ar putea la fel de bine să fie împotriva legii. Cât de des auziți acest tip de muzică la radio?" Întrucât LaVey a învățat majoritatea melodiilor pe care le cântă după ureche și nu este limitat la un repertoriu mic de melodii, nu se bazează pe secvențe. Îi place libertatea de a accesa orice melodie s-ar putea simți obligat să cânte în acel moment. Când își înregistrează muzica, o face de obicei dintr-o singură încercare, permițându-i intuiției să-l ghideze, pentru a folosi spontaneitatea unei reprezentații live.

„ Probabil că nu voi mai cânta un song la fel mâine cum îl cânt astăzi. Doar un vânzător ambulant spune același lucru în același fel de două ori, fără a schimba un cuvânt. Dacă muzica este o limbă, de ce nu o folosesc oamenii cu aceeași subtilitate, nuanță și ușurință ca limba vorbită? Probabil pentru că nu verbalizează cu același vocabular și ton ca odinioară. Se spune că caracterul unui popor se reflectă în muzica sa. Cultura noastră este un exemplu perfect. Dacă

oamenii de aici umblă folosind cuvinte monosilabe, fără culoare, fără varietate, fără nuanțe, cum ne putem aștepta ca limbajul nostru muzical să fie diferit?"

LaVey disprețuiește muzica pentru claviatură compusă și interpretată astăzi. „E ca hainele noi ale împăratului – sigur, pot sta și scoate sunete sălbatice pe sintetizatoarele lor și pot numi asta muzică – cine se întreabă? Dar cere-le să tragă un scaun și să cânte «Gal in Calico» sau «Temptation» sau chiar o versiune dramatică a «The Star-Spangled Banner» și nu pot face asta. Sunt prea pretențioși. Nu pot pur și simplu să cânte cântece."

Muzica rock nu este mai bună în opinia lui LaVey. El vede rock-ul modern ca parte a curentului actual de desensibilizare și de-emoționalizare al țării. LaVey are într-adevăr cuvinte frumoase pentru versiunea lui Sid Vicious a piesei „My Way". „Era atât de exagerată încât suna cu adevărat inspirată. Se potrivea. Piesa este plăcută de ascultat din nou." Cât despre legăturile dintre muzica rock și satanism sub forma „Black Metal" - dacă muzica pe care o cântă și o iubește Anton LaVey este un indiciu, nu există nicio asociere între cele două. Așa cum este subliniat în *Biblia Satanică,* principiile satanice pun accentul pe o creștere a conștientizării fizice, nu pe amorțirea simțurilor pe care o provoacă muzica tare. Despre mitul influenței satanice în muzica rock, LaVey spune: „Aveau nevoie de un adversar. Ce s-ar face fără noi?"

„De fapt, simbologia satanică este singurul lucru care a menținut muzica rock în viață în ultimii ani. De la MTV încoace, trupele se bazează în întregime pe elemente vizuale. Ce altceva pot vinde? Cu siguranță nu se pot baza pe niciun merit muzical. Copiii cumpără discuri ca semne de afiliere acum. Își spun că nu ascultă versurile, pur și simplu le place ceea ce comunică elementele vizuale - iar imaginile satanice sunt cele mai dramatice. În plus, simt sentimentul de rebeliune de care majoritatea copiilor par să aibă nevoie. Industria muzicală nu avea nimic altceva de vândut, așa că a apelat la cele mai puternice icoane la care s-au putut gândi - satanismul. David Lee Roth a inclus chiar și o mică glumă internă în titlul unuia dintre hiturile sale din 1987, folosind ultimele cuvinte din *Biblia Satanică,* «Yankee Rose»." Însă toate aceste formații, cu singura excepție a lui King Diamond, care are curajul să susțină deschis satanismul și nu-și ascunde dedicarea, neagă vehement acuzațiile că ar susține venerarea reală a Diavolului – totul este în glumă. Este vechea poveste despre folosirea numelui Diavolului pentru a face milioane, dar fără să vrei să joci jocul Diavolului."

Tinerii de astăzi au fost expuși simbolurilor satanice toată viața. Se numesc sataniști pentru că e cool, e rebel și toți prietenii lor fac asta. Dau semnul coarnelor ca un semn înalt, un salut, precum semnul păcii din anii '60. LaVey a scris în *Biblia Satanică:* „Semnul coarnelor se va arăta multora acum, mai degrabă decât puținilor", dar nu avea nicio idee cât de profetice vor deveni acele cuvinte. Dar pentru fiecare tânăr pe care îl vezi ținând semnul coarnelor la concertele rock, ignorant în ceea ce privește gândirea satanică din spatele lui, există alții care comunică cu adevăratele principii satanice în privat, între cursuri la Harvard sau înainte de o ședință importantă la birou.

Muzica satanică nu este heavy metal, rock and roll. Adevărata influență satanică se observă în renașterea muzicii lirice și evocatoare pe care LaVey a cântat-o toată viața. „Industria

muzicală a mers cât de departe a putut într-o singură direcție – tot ce face este să creeze un climat pentru o reacție adversă, în acest caz o revenire la muzica lirică. Când oamenii gustă muzica evocatoare, o beau așa cum un om însetat înghite apă. Este atât de satisfăcătoare în comparație cu zgomotul care ne-a fost impus în ultimii 30 de ani."

„Renașterea a început deja. Tot ce-i trebuie este un nume. Nu poți comercializa nimic fără o casă de discuri atrăgătoare. Cineva inteligent va veni și îi va da un nume, astfel încât magazinele de discuri să poată lansa noi secțiuni de discuri. Muzica pe care o susțin nu este big band, nici jazz, nici soul, nici swing. Acestea sunt interpretări directe ale unor melodii populare care probabil au avut o scurtă perioadă de atenție la radio când au fost lansate pentru prima dată, dar apoi au fost uitate pentru că poate nu au ajuns să se vândă milioane de exemplare sau nu au fost prezentate în filmul potrivit, chiar dacă ar fi putut fi folosite ca muzică de fundal. Sunt deja înregistrate de cântăreți precum Linda Ronstadt și Pia Zadora - iar numărul de melodii relansate de Rudy Vallee, Buddy Clark, Al Jolson și Nat King Cole crește tot mai mult. Este inevitabil."

Desigur, când toată lumea va cânta această muzică „nouă", un aspect al magiei va dispărea: exclusivitatea. Cu această muzică cântând peste tot, puterea unicității sale va fi mai mică. „E în regulă", răspunde LaVey. „Puterea emoțională a muzicii în sine nu va fi niciodată diluată, atâta timp cât este cântată direct. Toată lumea va face marea descoperire și va încerca să mi-o vândă înapoi într-un ambalaj nou. Este întotdeauna un compromis. Dar lumea va fi un loc mult mai plăcut de trăit."

Capitolul doisprezece

Iadul pe role

„ ...niciun ocultist nu a avut un impact atât de direct asupra prezentărilor cinematografice stereotipe ale satanismului precum a avut Anton Szandor LaVey. Simbolismul ritualic și ezoteric sunt elemente centrale în biserica lui LaVey, iar filmele la care a participat conțin portretizări detaliate ale riturilor satanice și sunt pline de simboluri oculte tradiționale. Accentul pus pe ritual în Biserica lui Satan este «destinat să concentreze puterile emoționale din fiecare individ». În mod similar, ritualismul ornamentat care este esențial pentru filmele lui LaVey poate fi considerat în mod rezonabil un mecanism de implicare și concentrare a experienței emoționale a publicului de cinema."

-- Sociologul Clinton R. Sanders, citat de Burton Wolfe în introducerea sa la *Biblia satanică.*

LaVey atribuie filmelor *Schauerfilmen* confiscate pe care le-a văzut în Europa în 1945 meritul de a fi pus pe urmele unui Ordin Negru al Sataniștilor, existent nu în mintea vreunui vânător de vrăjitoare medieval, ci în Germania dintre cele două războaie mondiale. Ritualurile pe care LaVey le-a dezvoltat în cele din urmă în Biserica lui Satan au folosit unghiurile surprinzătoare, frecvențele sonore conflictuale și planurile reflectorizante tulburătoare introduse în acele rituri cinematografice. Istoricii filmului au urmărit, de asemenea, rădăcinile *filmului noir în aceleași surse, așa că nu este surprinzător faptul că* genul filmelor *noir* americane este elementul specific lui LaVey.

Cu o acțiune cuprinsă aproximativ între 1940 și începutul anilor '50, *filmul noir* este cel mai bine reprezentat de filme precum Scarface original , *M, Scarlet Street, The Harder They Fall, The Asphalt Jungle* și altele, cu antieroi tâlhari sinceri care cutreieră străzile alunecate de ploaie spre circumstanțe din ce în ce mai periculoase. Charles Higham și Joel Greenberg au evocat intriga prevestitoare a *filmului noir* în cartea lor din 1968, *Hollywood in the Forties:*

„O stradă întunecată în primele ore ale dimineții, stropită de o ploaie torențială bruscă. Felinarele formează halouri în întuneric. Într-o cameră walk-up, umplută de licărirea intermitentă a unui semn neon de peste drum, un bărbat așteaptă să ucidă sau să fie ucis... atmosfera specifică filmului noir, o lume a întunericului și violenței, cu o figură centrală ale cărei motive sunt de obicei lăcomia, pofta și ambiția, a cărei lume este plină de frică, a atins cea mai mare realizare în anii '40..."

„Pentru mine", afirmă LaVey, „ *filmul noir* este întruchipat în filme precum *The Gangster* . Este aproape ca o scenă suprarealistă; unghiurile sunt atât de tulburătoare, iar întreaga senzație este atât de apăsătoare și claustrofobă." În *Cartea Listelor de Filme* din 1981 , LaVey

numără rolul principal al lui Barry Sullivan printre zece interpretări de ecran extrem de satanice și descrie *The Gangster* astfel:

„Acesta este un film mic și neglijat. Este aproape unul pierdut. Se deschide și se termină cu o declarație satanică, și știi că bărbatul, interpretat de Barry Sullivan, este condamnat. Nu este o poveste cu Diamantul Picioarelor sau cu Al Capone; este o poveste psihologică despre un gangster care este poate prea cult, prea sensibil și prea bun pentru a fi un gangster nemilos. El s-a ridicat din mahalale în singurul rol pe care îl putea avea, în destinul său. La fel ca Lucifer, îngerul căzut, se trezește victimă a circumstanțelor sale. La sfârșit, chiar înainte de a fi doborât în ploaie, ceea ce este tipic filmului noir, este pedepsit de această tânără fată al cărei tată vrea să-l ascundă învățată. Ea îi refuză refugiul și, chiar înainte de a se arunca în ploaie spre moarte, el rostește o diatribă amară... Este un solilocviu pur satanic, al unei victime într-un rol în care nu ar fi trebuit niciodată să fie împins.."

Printre celelalte interpretări satanice de pe lista sa, LaVey selectează rolurile lui Edward G. Robinson din *Lupul de Mare* și *Key Largo* ca reflectând atitudinea satanică esențială, așa cum o interpretează LaVey. „Wolf Larson [în *Lupul de Mare*]... îi degradează doar pe cei care s-au degradat deja; îi brutalizează doar pe cei care cunosc doar brutalitatea; îi hrănește pe cei care merită să fie hrăniți. Robinson, în acest caz, este o figură pur satanică." LaVey adaugă: „Robinson a vrut dintotdeauna să-l joace pe Wolf Larson, încă din momentul în care a citit prima dată cartea lui Jack London. A fost încântat să fie ales pentru acest rol; dar a pierdut o serie de prieteni liberali odată ce a făcut-o. Reacția mea la film a fost similară cu disprețul meu crescând pentru rasa umană de-a lungul anilor. Când l-am văzut prima dată, m-am gândit: «Personajul Larsen este prea brutal»." Data viitoare când am văzut filmul, câțiva ani mai târziu, am putut înțelege brutalitatea puțin mai bine – nu părea atât de extremă. În cele din urmă, la următoarea vizionare, am dezvoltat o adevărată empatie pentru Wolf Larsen!

În ceea ce-l privește pe Johnny Rocco, personajul interpretat de Robinson în *Key Largo*, LaVey îl descrie ca fiind „un tâlhar foarte egocentric, care refuză să se dea bătut și total hedonist... sadic, brutal și, în același timp, foarte satanic și, în final, patetic". LaVey este atât de captivat de caracterizarea lui Robinson din *Key Largo* încât împrumută câteva replici din film în timp ce poartă conversație. „Pe tot parcursul filmului, singurele personaje interesante sunt ticăloșii! Bogart și Bacall sunt folosiți doar ca niște tipi buni unidimensionali, de carton, jucând rolul de «oameni heterosexuali» pentru replicile satanice ale gangsterilor. Rolul lui Barrymore este scris ca un bătrân morocănos, dar onorabil, imobilizat într-un scaun cu rotile. Rocco cel rău nu arată niciun respect pentru handicapul bărbatului. Când Barrymore îl ironizează pe Robinson și îl amenință: «Dacă aș putea să mă dau jos din scaunul ăsta cu rotile...», ridicându-se amenințător, Rocco râde și răspunde: «Dacă te-ai putea da jos de pe scaunul ăla, bătrâne, n-ai mai vorbi așa!»"

„Robinson a jucat într-o serie de filme satanice – *Iadul din Golful Frisco, Micul Cezar, Noaptea are o mie de ochi* – majoritatea rolurilor sale aveau accente satanice. În viața personală, a fost un colecționar de artă pasionat și a deținut una dintre cele mai frumoase colecții private din

lume până când a pierdut-o într-un proces de divorț. Cernobog – diavolul din Fantasia lui Walt Disney , cel care apare de pe vârful muntelui în timpul secvenței «Noaptea pe Muntele Pleșuv» a fost de fapt inspirat de trăsăturile lui Edward G. Robinson, nu de cele ale lui Lugosi, așa cum se crede de obicei. El a emanat diabolicul poate mai bine decât orice alt actor – cu posibilitatea extinderii acestei afirmații pentru a-l include pe Erich Von Stroheim. A fost actor și regizor, care s-a distribuit în unele dintre cele mai bune roluri satanice filmate până acum – *Marele Flammarion, Marele Gabbo* și *Bulevardul Apusului de Soare,* printre altele. Aroganța și aroganța sa nu i-au adus prieteni, dar a permis, de asemenea, ca tristețea sa satanică și romantismul sortit să iasă la iveală."

Un alt actor pe care LaVey îl menționează ca fiind deosebit de atent la melodie este Walter Huston: „... cel mai satanic rol al său a fost în *Comoara din Sierra Madre,* unde a fost singurul care a ieșit nevătămat. Era bătrânul care știa partitura, care nu era prost pentru nimeni când venea vorba de supraviețuire... Walter Huston avea cu siguranță o sensibilitate satanică fin perfecționată, demonstrată nu numai în actorie, ci și în această înregistrare minunată pe care a făcut-o odată a unei melodii triste numite «Cântecul de septembrie», o temă de dragoste despre un bărbat care îmbătrânește și dezvoltă o relație cu o tânără fată. A fost scrisă pentru ca el să cânte pe scenă în *Knickerbocker Holiday* . Toată lumea a fost foarte entuziasmată să-l aibă pe Huston în piesă. Când compozitorul Kurt Weill i-a telegrafiat lui Huston întrebându-l în ce gamă cântă cel mai bine și ce calitate a vocii are, Huston a răspuns: «Fără gamă. Fără voce»." Piesa a fost scrisă, iar Huston o recită mai mult decât o cântă – ceea ce este cel mai bun mod în care se poate face. Sună ca un romantic încețoșat, întristat că i-a mai rămas atât de puțin timp cu fata pe care o iubește atât de profund.

„Fiul lui Walter Huston, regizorul John Huston, a dat cu siguranță dovadă de o viziune satanică într-un jurnal al filmelor sale. Unul dintre lucrurile care mi-au rămas în minte, evident un fel de diatribă la adresa lui, este *Wise Blood* . Este bazat pe povestea lui Flannery O'Connor despre aventurile acestui băiat când se întoarce de la slujbă în casa sa din sud și, în cele din urmă, înființează ceea ce el numește «Biserica lui Isus Hristos fără Hristos»." „Simpla relatare a poveștii nu-i face dreptate filmului – personajele teribil de detaliate sunt cele care îl fac chinuitor. Sunt dureros de realiste! Atât de stupide, intense și tragice. Nu există nimeni în tot filmul cu care să vrei să te identifici. Harry Dean Stanton face o treabă fabuloasă în rolul unui predicator orb fals, cu o fiică foarte nesuferită, la limita retardului – dar la fel sunt și majoritatea celorlalte personaje. Partea cea mai rea este că unii oameni îl urmăresc și nu înțeleg gluma – cred că toată lumea ar trebui să fie așa! Este un film fin realizat și cu siguranță satanic prin faptul că Huston a reușit să-i portretizeze pe toți acești oameni triști și proști exact așa cum sunt ei în realitate! – un adevărat exercițiu misantrop. Este atât de realist încât se apropie de suprarealism."

Pentru a ne asigura pe toți că anumiți actori „înfricoșători" consacrați sunt într-adevăr ceea ce el ar considera satanici, LaVey îl indică pe Vincent Price, care, în opinia sa, este satanist atât pe ecran, cât și în afara lui. În rolurile sale din *Abominabilul Dr. Phibes* și *Dr. Phibes renaște*

(1971 și 1972), Price a jucat rolul principal al Dr. *Anton* Phibes - mai mult decât o simplă coincidență, Anton din film joacă un rol dramatic în rolul organului și pune la cale un plan diabolic pentru a răzbuna moartea iubitei sale soții, comisă de medici incompetenți. În *Listele de filme* , Anton complimentează interpretarea lui Vincent Price în care „a dat tot ce a putut și a creat o esență exagerată a caracterizării satanice". Anton continuă să menționeze un alt film al lui Price pe care îl admiră: *Masca morții roșii* . „Acesta este un film evocator, cu un dialog minunat satanic pe care Vincent Price îl oferă așa cum numai el poate. În afara ecranului, Price este un diavol elegant, cu unele aspecte cu adevărat întunecate și obsesive în viața sa."

Peter O'Toole din *The Ruling Class* este o altă interpretare diabolică preferată a lui LaVey: „Acesta este un film ciudat pe care au încercat să-l vândă drept comedie, dar este de fapt o tragedie cu accente comice. Tranziția lui O'Toole în film începe cu el fiind destul de naiv, un inocent total, și îl duce la cinicul total brutalizant la final, când, în mod diabolic, își asumă rolul diavolului întrupat. Începe filmul crezând că este Iisus Hristos, dar este foarte anticrist pentru că este blasfem în ciuda lui însuși. Și, bineînțeles, toată lumea îl crede nebun. Apoi, pe măsură ce transcende, sau coboară, de la identificarea cu Hristos la a crede că este Jack Spintecătorul, descoperă că oamenii îl acceptă mai ușor și se bucură că acum s-a vindecat de nebunia sa. Este normal acum că este un adevărat fiu de cățea putred care se îmbracă în negru, susține tortura și ucide oameni. La final există acea scenă blasfemă în care este..." „conducând cadavrele în descompunere cântând „Onward Christian Soldiers"." LaVey adaugă: „ *Clasa conducătoare* este unul dintre cele mai mari filme satanice din toate timpurile. Și se întâmplă, de asemenea, să aibă una dintre cele mai bune scene autentice de mers pe jos pe care le-am văzut pe celuloid, pe care Peter O'Toole o conduce pe melodia piesei „Dry Bones". Singurul alt film care are la fel de mult din acel amestec derutant de comedie, musical și tragedie a fost *„Pennies from Heaven"* , cu Steve Martin. Acesta a fost un adevărat succes la box office, pentru că fanii lui Steve Martin s-au așteptat să-l vadă amuzant. Nu este - este mai degrabă trist și sincer. Acțiunea se petrece în anii '30 și se încadrează surprinzător de bine în epocă. La fel ca în „ *The Ruling Class"* , muzica selectată pentru *„Pennies From Heaven"* este extraordinară. Au folosit înregistrări de epocă, inclusiv melodia principală înregistrată de Arthur Tracy, care se întâmplă să fie unul dintre preferații mei. Decorurile și personajele au fost 100% autentice. A fost filmat aproape într-o nuanță sepia pentru a accentua atmosfera perioadei. Din nou, este un film minunat de trist și tulburător.

LaVey poate și va vorbi ore întregi despre filme – despre meritele lor relative, despre anecdote despre diverși actori și actrițe, comparând regizori și directori de imagine – și a construit probabil una dintre cele mai bune colecții de filme obscure din țară. LaVey își propune să spună că, dacă un film este ușor de obținut de la magazinul video de la colț, nu are rost să păstrezi o copie – dar are literalmente sute de casete pline de filme rare sau „dispărute", pe bandă magnetică și celuloid, care nu se găsesc în niciun alt depozit de filme.

Așa cum era de așteptat, principalele interese ale lui LaVey au fost întotdeauna filmele întunecate, tulburătoare și uitate. El este responsabil pentru renașterea unui număr de filme

care ar fi lâncezit pentru totdeauna pe rafturile prăfuite din depozitele distribuitorilor. „*Freaks*”, unul dintre aceste filme pe care Anton le-a resuscitat, „a trebuit să fie difuzat în clandestinitate timp de mulți ani, chiar dacă a fost produs la MGM ca un fel de film competitiv pentru *Frankenstein de la Universal.* [Tod] Browning a folosit ciudați adevărați și oameni malformați, ceea ce a dezgustat nu numai o mare parte din MGM, ci și publicul. Este pur satanic prin faptul că simpatia publicului se îndreaptă către ciudați înșiși, iar ticăloșii sunt oamenii heterosexuali, care sunt exploatatorii cruzi ai mizeriei umane. La final aclami când ciudații se ridică și îl transformă [pe chinul lor] într-unul de-al lor.” „*Terror of Tiny Town*”, o altă descoperire a lui LaVey, a folosit, de asemenea, actori și actrițe neobișnuite, cu o distribuție formată exclusiv din pitici. Nu este doar o poveste western arhetipală, ci conține și câteva melodii bune, inclusiv una pe care Anton o admiră în mod deosebit - „Domnul Jack și doamna Jill”.

Când LaVey a început să promoveze filme mai unice – ceea ce mulți ar numi acum „schlock” sau clasice „cu buget redus/fără buget” – nu exista o apreciere underground a genului așa cum există acum. „Îmi amintesc când, la insistențele mele, Herschell Gordon Lewis a fost abordat cu privire la relansarea unora dintre filmele sale, precum *2000 Maniacs* și *Color Me Blood Red* , nu-și putea imagina pe cineva interesat de acele filme. A crezut că îl punem în joc.” Într-o recenzie a filmului *2000 Maniacs* pentru catalogul de filme *Audio Brandon* din 1978-79*,* LaVey a descris filmul lui Lewis ca fiind „O versiune horror a filmului *Brigadoon...* (o) poveste a unui oraș din Sud care a fost distrus sălbatic de trupele Uniunii și se ridică din locul său mlăștinos la fiecare o sută de ani... Pentru că, mai degrabă decât în ciuda bugetului său redus și a actorilor necunoscuți, amatorismul transcende într-un super-realism înfiorător.” Descriindu-l pe Lewis pentru catalog, LaVey a descris atitudinile sale față de întregul gen de „shlock” – „Spectatorul perspicace va considera că filmele lui Lewis sunt mult mai mult decât sânge superficial, ci mai degrabă o reflectare stranie a sado-masochismului reprimat din noi toți, pe care chiar și cea mai mică voce interioară îl recunoaște rareori. De la *Bonnie și Clyde* la *Exorcistul* , de la *Grupul sălbatic* la *Fălci,* fragmente din caleidoscopul lui Lewis radiază.”

„Există un întreg gen de filme care sunt doar niște bijuterii evocatoare cu buget redus, pe care cu siguranță nu le-aș numi proaste, dar care sunt, de asemenea, reînviate ca o consecință a atenției sporite în aceste direcții. Primul film al regizorului Curtis Harrington, *Night Tide,* filmat în jurul debarcaderului Santa Monica și al Veneției, California, la sfârșitul anilor '50, este o poveste complexă din punct de vedere psihologic despre un tânăr marinar (Dennis Hopper) care se îndrăgostește de o sirenă. *Carnival of Souls* este un alt film extrem de evocator, care a fost complet pierdut până de curând. Producătorul/regizorul Herk Harvey a realizat filme industriale, iar aceasta a fost excursia sa strălucită într-o lume a coșmarurilor. Este pur și simplu minunat să vezi că acestor prețioase opere de artă li se acordă în sfârșit atenția pe care o merită.”

Odată cu fondarea Bisericii Satanei în 1966, a apărut o nouă scuză pentru a filma „rituri de nedescris” și „orgii sălbatice de Sabat dedicate lui Satan”. Personajele malefice au devenit

populare de când LaVey a fost adus în atenția publicului, exact când el însuși a actualizat anumite personaje fictive anterioare în ceea ce privește stilul de viață și aspectul, precum „Ming cel Nemilos" din seria de filme Flash Gordon și Contele Zaroff în *Cel mai periculos joc.* Dintre toate aceste prostii, LaVey indică o mână de filme care conțin imagini satanice mai bune decât media sau care îi portretizează pe sataniști într-un mod mai apropiat de adevăr. „ *Pisica neagră* și *A șaptea victimă* sunt cu siguranță două filme pre-Biserica lui Satan pe care le-aș considera exemple valoroase ale modului în care se comportă adevărații sataniști. *Omul leopard* al lui Val Lewton, bazat pe o povestire de campionul susținător al întunericului, Cornell Woolrich, are cu siguranță câteva momente extrem de satanice. *Bell, Book and Candle* cel puțin le-a portretizat pe vrăjitoare ca pe altceva decât niște babe urâte. Îmi place ideea ca copiii să fie locuiți de sataniștii pe moarte din *Frăția lui Satan* , un film pentru care, din păcate, am fost chemat prea târziu să schimb altarul extravagant pe care cheltuiseră deja prea mulți bani ca să-l distrugă de dragul autenticității. Dar aș clasifica majoritatea filmelor de după 1966, cu John Fritscher (autorul cărții *Vrăjitorie populară)* ca ceea ce el numește „Pop-Ugh" („...comercializarea deliberată a muzicii pop pe care oamenii o plac spontan.") Același lucru este valabil și pentru nenumăratele filme TV oculte și serialele TV spin-off orientate spre magie pe care le enumeră Fritscher - *Vrăjită, Dădaca și profesorul, Visez la Jeannie, Marțianul meu preferat, Fantoma și..." Doamna Muir, Familia Munster, Familia Addams, Călugărița Zburătoare, Topper, Un pas dincolo, Limitele exterioare* – oricare dintre ele pe care le vedeți listate în *Ghidul TV* și reacția dumneavoastră imediată este „Ugh! Încă una!"

„Totuși, știu că o întreagă generație de sataniști a crescut urmărind astfel de lucruri, așa că nu ar trebui să mă plâng. De aceea, *Dark Shadows* și *The Twilight Zone* sunt două seriale de televiziune pe care aleg să nu le includ în lista mea «complet lipsită de valoare». Recunosc că *Dark Shadows* , cu caracterizările sale pozitive ale vampirilor și vârcolacilor, a servit drept o experiență BCI incredibil de influentă pentru sute de mii de copii de vârstă școlară de atunci, care cresc pentru a se alinia 100% la filosofia mea! Este probabil cel mai universal fir firesc printre sataniștii din acea grupă de vârstă - o identificare cu personajele din acel serial. *The Twilight Zone* și *Night Gallery* s-ar putea să nu m-au încântat pentru că am avut norocul să fiu prin preajmă când a fost publicat *Weird Tales* - am văzut majoritatea acelor povești în forma lor originală. Dar oamenii care aveau 10, 13, 15 ani când acele seriale au fost difuzate pentru prima dată au fost la fel de fascinați și obligați să le urmărească ca pe o expresie personală a propriilor obsesii secrete, așa cum am fost *eu* când eram tânăr. Aș fi nebun să trec cu vederea influența pe care astfel de seriale au avut-o asupra prezentului și viitorului...Satanism."

Când LaVey descrie cele mai bune filme recente care comunică atitudini satanice, sunt șanse mari să nu conțină cuvintele „diavol" sau „Satan" în titlu și probabil nici măcar scene cu ritualuri propriu-zise, în definiția acceptată a cuvântului. „Filmul original *Masacrul cu drujba din Texas* , în care toate victimele merită, este mai degrabă satanic. Un alt film autentic diabolic în care am primit oarecare credit a fost *Mașina.* Automobilul din acel film a fost modelat după unul de-al meu, până la sistemul de evacuare care huruie și aripile ca despicătorul de carne.

Este un film foarte satisfăcător de urmărit pentru că, din nou, comparând valoarea relativă a victimelor cu calitatea sinistră și dramatică a acestei mașini misterioase, publicul susține mașina. *Death Wish* a fost un catalizator pentru o mulțime de sentimente satanice - unde vânatul devine vânător. Dar fiecare vrăjitor din domeniu știe că aceasta este singura modalitate de a supraviețui magic. A existat un film despre un tânăr, *Evilspeak* , care folosește un computer la școala militară și un Grimoire asemănător *Necronomiconului* pentru a invoca demoni care să-i îndeplinească dorințele. Este practic un copil inteligent și manierat. Dar după ce colegii de școală geloși îi ucid cățelușul, care este singura creatură din lume care îl înțelege, el își dezlănțuie demonii în direcția lor pentru a-i obține..." răzbunare."

Hollywood-ul va fi, fără îndoială, dezamăgit să afle că Marele Preot al Bisericii lui Satan nu a văzut niciodată *Exorcistul* până la capăt. „Nici eu nu vreau. Totuși, am văzut *The Omen* până la capăt. Au negociat cu mine să pot filma o scenă în camera ritualică originală a Bisericii lui Satan, lângă șemineul de piatră, unde personajul principal, Damien, urma să fie botezat oficial în turma Diavolului. Au vrut să-l aducă pe băiat din Anglia; au spus chiar că pot aduce o decupare din carton cu el stând acolo, dacă nu voiam ca locul să fie dezordonat. Am spus că nu am șanse. Locul a avut destui curioși – tot ce aveau nevoie ocupanții era o nouă serie de turiști care „îl căutau pe Damien".

Există, așadar, o definiție concisă a „filmului satanic"? „Acesta poate fi mult mai mult", potrivit lui LaVey. „De la un film încântător cu Bobby Breen la un film chinuitor cu Wheeler și Woolsey, până la un film obscur și de prost gust, precum *Ziua Mamei* sau *Capcană pentru turiști* . Este blasfemiu în sine - spunând ceva ce nimeni altcineva nu a avut curajul să spună? Merită „băieții buni" cu adevărat idioții care își primesc pedeapsa, în timp ce „băieții răi" - sataniști sau nu - sunt de fapt mai morali înnăscuți decât cei acceptați de societate ca fiind în regulă? Este filmul practic ilegal de vizionat acum din cauza conținutului „inacceptabil" - nu doar pornografic, ci și ofensator la adresa status quo-ului? Este aproape imposibil de găsit acum? Acestea sunt câteva dintre elementele care pot face un film satanic. Marile filme satanice încă nu au fost realizate. Ca în cazul atâtor căi privind *adevăratul* diabolism acum - străzile sunt pavate cu aur."

Se pare, însă, că LaVey este constant dezamăgit de filmele moderne. „Am încercat să le văd, Dumnezeu știe că am încercat. Dar de fiecare dată când mă uit la un film nou, mă deprimă, indiferent cât de satanică ar trebui să fie tema. Trebuie întotdeauna să iau un antidot imediat după aceea - un film bun cu Frații Marx sau ceva pentru a clăti palatul. Filmele horror moderne nu sunt altceva decât versiuni video stropite ale unor atracții întunecate din parcuri de distracții, completate cu pânze de păianjen care îți cad pe față. Scopul nu este de a comunica nimic sau chiar de a distra; este de a provoca nervii și stomacul publicului - să vedeți cât timp pot suporta."

„În fiecare zi moare un mare actor, o actriță, un regizor sau un scenarist", comentează LaVey, „pentru totdeauna. *Nu există nimeni* care să-i înlocuiască. Hollywood-ul a devenit un loc foarte steril din punct de vedere creativ. Ce lucru teribil de tragic și trist este să fii dintr-o epocă

anterioară, prins în momentul nepotrivit și să fii nevoit să-i privești pe toți acești oameni murind înaintea ta. Toate aceste vestigii, legături cu trecutul, pe care i-ai văzut, i-ai atins, i-ai experimentat – care în cele din urmă vor dispărea complet de pe Pământ. Lăsând în urmă doar lumea rece, moartă, lipsită de sentimente, falsă."

> *„ Păcatele mele? Păcatele mele sunt că nu am fost suficient de dur. Nu am fost suficient de josnic sau murdar, n-ar fi trebuit să am încredere în nimeni;"*
> *„N-am iubit niciodată o fată. Ar fi trebuit să mă descurc eu primul. Așa e lumea."*
> – Shubunka (Barry Sullivan) în *Gangsterul*

Capitolul treisprezece

Unghiuri ale nebuniei

„ Din prisme făurite în grota crepusculară, vorbesc prin unghiuri oglindite de gânduri senescente și supreme. O, învățați Legea, frații mei ai noptii – Marea Lege și Legea Mică. Marea Lege aduce echilibrul și persistă fără milă. Legea Mică rămâne ca cheia, iar Trapezul strălucitor este ușa!"
– Anton Szandor LaVey, *The Satanic Rituals*

Înainte de înființarea Bisericii lui Satan, grupul de savanți al lui LaVey, pe care el îl numea „Cercul Magic", a experimentat ritualuri care explorau tărâmurile unghiurilor ca pasaje către a patra dimensiune. Acei primi membri purtau un trapez înconjurat de un demon cu aripi de liliac, care putea fi îndepărtat pentru a dezvălui designul pentagramei inversate/666 de dedesubt. (În 1966, după formarea Bisericii lui Satan, acest simbol a fost înlocuit de acum familiarul Baphomet). Cercul Magic a apărut ca organism de conducere al Bisericii lui Satan, cunoscută sub numele de „Ordinul Trapezului" (vezi A Șasea Cheie Enohiană, *Biblia Satanică*). Ordinul Trapezului continuă să fie cercul interior din cadrul Bisericii lui Satan astăzi (cardurile de membru trapezoidale roșii au fost emise la început, dar s-au dovedit prea greoaie pentru portofele și au fost reproiectate fără trapez). În descrierea cerințelor pentru un altar satanic, LaVey specifică o formă trapezoidală, de un metru sau patru picioare înălțime și de cinci până la șase picioare lungime. Cel puțin două ritualuri satanice aduc un omagiu unghiurilor („Legea trapezului – *Die elektrischen Vorspiele*" și „Ceremonia celor nouă unghiuri"), în timp ce multe altele includ și referințe trecătoare la geometria bântuită.

În *Biblia Satanică* , LaVey dezvăluie că John Dee a dezvăluit Cheile Enochiene la începutul anilor 1600 folosind un trapezoedru de cristal cu multe fațete, nu o sferă de cristal, așa cum se crede în general. Prin intermediul acestui cristal unghiular, Dee a perceput cele 19 Chei (sau „Chemări"), despre care LaVey susține că au fost traduse greșit în mod deliberat de-a lungul anilor din cauza „constipației metafizice". Prima traducere „blasfemă" în engleză a Chemărilor, precum și versiunea enochiană originală, sunt prezentate în secțiunea finală a *Bibliei Satanice* . „Acum cristalul se limpedește, iar «îngerii» sunt văzuți ca «unghiuri», iar ferestrele către a patra dimensiune se deschid larg – iar pentru cei înspăimântați, Porțile Iadului."

Pentru cei dintre noi care poate nu înțeleg imediat o semnificație magică profundă a unei forme geometrice comune, LaVey a publicat mai multe articole pentru iluminarea noastră. Pentru a începe cu începutul: un trapez poate fi descris ca un triunghi cu vârful tăiat. Scoateți o bancnotă de un dolar din buzunar și priviți partea din spate. Edificiul de piatră cu ochiul din triunghi plutind deasupra lui este un trapez.

Forma transmite o magie specială oriunde este văzută. Deși egiptenii s-au înmormântat în piramide, aztecii și mayașii făceau sacrificii zeilor lor în vârful grandioaselor temple trapezoidale din piatră. Fiecare casă bântuită în stil Charles Addams este acoperită cu un acoperiș mansardat - un trapez perfect. În timp ce castelele de basm sunt de obicei imaginate ca fiind încoronate cu turle conice, reginele rele au trăit întotdeauna în monoliți austeri, unghiulari și bine fortificați. Alte clădiri care amintesc de forma trapezoidală includ clădirea neagră John Hancock din Chicago (care se află acum deasupra locului de naștere al lui LaVey) și impozanta Casă Ennis din Los Angeles, proiectată de Frank Lloyd Wright pentru a semăna cu un templu mayaș impunător. Sicriele în stil vechi erau trapezoidale (două așezate jos în jos), ca în Podul Golden Gate, privit din lateral. Cercetările din copilărie i-au dezvăluit lui LaVey că forma trapezoidală era folosită continuu în arhitectura războiului.

În vârstă de 14 ani, LaVey și-a extins teoriile despre modelele vizuale când a descoperit cartea *„The Command to Look”* de William Mortensen. Aparent un ghid pentru realizarea de fotografii, mica carte a schimbat pentru totdeauna modul în care LaVey percepea lumea din jurul său. În ea, Mortensen explică compoziția și ce face o fotografie sau o scenă convingătoare. El prezintă anumite legi vizuale pe care LaVey le-a aplicat imediat în domenii dincolo de fotografie. Ceea ce Mortensen a numit „masa dominantă” a coincis exact cu ceea ce formula LaVey despre puterea vizuală masivă (și, prin urmare, magică) a trapezului. Dincolo de asta, LaVey a învățat și alte aspecte ale comenzii de a privi - necesitatea temelor arhetipale, cum ar fi Sexul, Sentimentul sau Minunea; și principiul „Este, nu face” al lui Mortensen, care explică faptul că adevărata putere vizuală este atinsă prin compoziția atemporală a elementelor, nu prin simpla mișcare. LaVey a fost atât de intrigat de posibilități încât a început să aplice ideile lui Mortensen în propriile desene și picturi. Un tablou, de exemplu, intitulat „Santinela”, prezintă o clădire trapezoidală întunecată, îndepărtată în fundal, cu silueta unui vrăjitor în pragul ei. Turnul deschis al casei emite o explozie de lumină nepământeană în noapte, în timp ce un demon înaripat, asemănător unei drone, umple cea mai mare parte a prim-planului, trimis să îndeplinească porunca vrăjitorului.

Punerea în practică a teoriilor lui Mortensen l-a pregătit bine pe LaVey pentru postul pe care urma să-l ocupe în cadrul Departamentului de Poliție din San Francisco. Nu numai că era instruit în fotografie eficientă, dar, până când LaVey a început să gestioneze apelurile „800”, formulase deja posibile explicații pentru locuri fascinante, case „bântuite”, zone blestemate și locuri misterioase. Probabil primul „vânător de fantome” din țară, LaVey era încântat să-și testeze teoriile pe locuri bântuite reale.

Încă din zilele sale de carnaval, LaVey știa cum erau construite puzzle-uri vizuale inventate, precum locuri misterioase, pentru a folosi unghiuri și perspective false pentru a păcăli ochiul și a perturba echilibrul oamenilor. Poate că casele degradate, specula LaVey, sunt cauzate de constructori sau arhitecți neglijenți care nu și-au dat seama de efectul unghiurilor ciudate asupra ocupanților clădirii. După ce a investigat și fotografiat locuri de crime și sinucideri, LaVey a presupus că anumite configurații anormale pot determina oamenii deja predispuși la

nebunie să comită acte aberante. „Unghiurile sunt planuri spațiale care provoacă anxietate - adică cele care nu sunt în armonie cu orientarea vizuală - vor genera un comportament aberant, adică schimbare. Excepții apar acolo unde există un fel de polaritate inversă la o creatură - dezechilibru mental extrem sau perversitate, sau poate chiar rațională și conștientizare extreme."

LaVey a extins ideile pentru a le aplica și în afaceri, unde ceva este „în neregulă" suficient cât să-i îndepărteze pe oameni. „Uneori intri într-o cameră și există ceva într-un unghi ciudat, deranjant cumva, într-o poziție ofensivă care trebuie schimbată. Acel lucru deranjează totul atât de mult încât trebuie să faci ceva drastic în privința lui. Este povestea clădirilor dărăpănate. Au nevoie doar de o schimbare drastică. Am văzut clădiri, adesea la colțuri, unde se mută afaceri poate de două ori pe an. Vor încerca totul. Nimic nu pare să reușească acolo. Oamenii ar spune că clădirea este blestemată. Chiar este. De obicei, unghiurile sunt toate greșite, împingându-se spre exterior când ar trebui să vină spre interior pentru a atrage oamenii... De multe ori nu pot face nimic în privința asta. Ar trebui să demoleze clădirea și să o ia de la capăt."

Până în 1962, LaVey formulase „Legea trapezului" și a explicat-o într-un număr din 1976 al revistei *The Cloven Hoof* . „Am avut dovezi ample că conceptele spațiale nu erau capabile doar să-i afecteze pe cei implicați în confruntări vizuale, ci, mult mai insidios, și pe alte părți cu care un privitor intra în contact. Ca în orice altă formă de contagiune, familia, prietenii și colegii sunt afectați de semnalele de anxietate proiectate de o altă persoană. Cea mai liniștită și stoică persoană poate fi atrasă într-o situație haotică dacă împrejurimile sale sunt suficient de tulburătoare. Adesea am descoperit că aberațiile subtile aveau un efect mai profund decât distorsiunile spațiale ușor de recunoscut și evidente." Se întâmplă adesea ca o anumită cameră a unei case dărăpănate să poată fi identificată drept camera „nebună". Doar un perete ar putea fi „dezechilibrat" pe verticală, dar acest lucru ar fi suficient pentru a crea o tulburare inconștientă la ocupanții săi. Clădiri întregi identificate drept „bântuite" s-ar putea dovedi a fi infestate cu îngeri obtuzi, falși, colțuri inutile sau un exterior erratic, asimetric – poate unul care avea un aspect ghemuit sau părea că ar putea avea o față. Anumite obiecte pot declanșa, de asemenea, perturbări intense într-o gospodărie dacă au o formă ciudată. Mobilierul, ramele de tablouri, picturile murale, electrocasnicele, automobilele „blestemate" pot fi catalizatorul unor acte îngrozitoare. Încă de la sfârșitul anilor '50, LaVey a fost rugat de un asociat să proiecteze un proiect de dezvoltare rezidențială. Nu putem decât să ghicim ce fel de orori a evocat LaVey pentru oamenii care au locuit în casele pe care le-a proiectat.

Același lucru se poate întâmpla în mod natural, a descoperit LaVey, în cazul unei formațiuni stâncoase particulare, al unui versant cu o pantă ciudată sau al unui peisaj aberant în mod accidental. Un anumit cadru, unde unghiurile sunt strâmbe și echilibrul cuiva este perturbat, poate fi amplificat de fenomene neobișnuite până la punctul în care legendele despre bântuiri devin inevitabile. Gazele de mlaștină, de exemplu, ar putea produce „ignis Fatui", „focuri de nevoie" sau „flăcări de vampir" - mici flăcări albastre formate de lemnul putrezit din mlaștini.

Se spune că arată unde doarme un vampir, unde este îngropat un sinucigaș sau unde este ascunsă o comoară, în funcție de ce basme bătrâne credeți. Astfel de formațiuni naturale pot duce la convingeri că un anumit loc este magic, bântuit sau malefic. Inele de zâne, movile de pietre verticale, așa cum se văd în unele părți ale Marii Britanii; păduri neobișnuit de adânci și întunecate; poiană în pădure; margini de stâncilor; vârfuri de munți; golfuri; peșteri... toate acestea sunt decoruri obișnuite pentru povești de groază.

La prelegerile lui LaVey despre „Distorsiunile temporale și zonele particulare", acesta a discutat despre cercetările sale personale în zone precum Devil's Slide, un vârtej de coastă la sud de San Francisco, unde au avut loc o serie de decese neobișnuite. LaVey deține manuscrisul unei cărți nepublicabile scrise de un prieten, care documentează pe deplin istoria inexplicabil de sângeroasă a zonei. LaVey însuși recunoaște că a căzut sub vraja drumului șerpuitor cel puțin o dată, când el și Diane călătoreau pe coastă. Tot ce a putut face a fost să-și oprească mașina de-a lungul acostamentului îngust. În Noaptea Walpurgis, cu un an înainte de formarea Bisericii, câteva vrăjitoare ale lui LaVey i-au ignorat avertismentele, iar mașina lor s-a prăbușit. Au aterizat pe o cornișă la câteva sute de metri adâncime și abia au supraviețuit.

Un alt vârtej natural despre care a vorbit LaVey este zona White's Hill din comitatul Marin, la nord de San Francisco, pe care o descrie ca fiind a doua după Devil's Slide. Pe o porțiune de trei sau patru mile în jurul dealului - în special pe o „Curbă a Morții" - au avut loc o serie de accidente auto inexplicabile. Șoferii supraviețuitori au descris senzația că sunt trași de pe șosea de o forță nevăzută. LaVey explică faptul că acest lucru este cauzat de o platformă de drum neplanificată. Călătorii obișnuiți pe șosea susțin, de asemenea, că durează neobișnuit de mult să ajungi la destinație. Este o regulă general acceptată că pierzi aproximativ o oră, indiferent cât de repede încerci să conduci.

Anumite locuri atrag oameni și creaturi ieșite din comun, ca să spunem așa. LaVey susține că a văzut el însuși niște creaturi ciudate în zona White's Hill. Odată, trecând prin zonă cu Robert Barbour Johnson (scriitorul romanului polițist *Weird Tales*), au văzut un vultur înalt de 1,20 metri mâncând carne pe marginea drumului. Când s-au repezit spre el, s-a înălțat în aer ca o mică câmpie, atât de mare era anvergura aripilor sale. Altă dată, LaVey a văzut o creatură alergând pe drum. A descris-o ca fiind cam de mărimea unei tarantule mari, dar spinoasă, cu ochi negri și mici, mișcându-se lateral ca un crab - posibil un crab terestru. Și acolo era creatura uriașă și ondulată, asemănătoare unei omizi, de aproximativ 1,20 metri lungime, care a apărut brusc din tufișurile de lângă drum, a mers câțiva metri, apoi a dispărut înapoi în frunziș. Ceea ce este remarcabil, își imaginează LaVey, nu este identitatea misterioasă a acestor „creaturi", ci faptul că au un mod de a apărea în mod deranjant la începutul critic al „curbei morții".

Secțiunea Land's End din San Francisco, pe care LaVey a avut ocazia să o viziteze destul de des când făcea fotografii de crimă, este formată dintr-un teren periculos de instabil, „topit". Un băiat se plimba cu prietena lui când panta dealului s-a prăbușit și l-a înghițit viu. Fata a susținut că s-a întâmplat atât de repede încât abia a avut timp să sară din cale. Pământul tremura în timp ce salvatorii căutau cadavrul. LaVey a văzut secțiuni din tunelurile nesfârșite

de mărimea unui om care șerpuiesc prin tufișuri. Labirinturile organice sunt locuri preferate pentru activități ilicite și ilegale, inclusiv aruncarea cadavrelor. Acest lucru pare cel mai potrivit, deoarece întreaga zonă a fost inițial un cimitir. Carnea umană este un îngrășământ bun și pare să creeze viață reală chiar în pământ. Chiar și astăzi, pământul continuă să se agită și să se zvârcolească, deși cauza nu este nimic ce oamenii de știință par capabili să analizeze. De fapt, spune LaVey, tot solul este mult mai activ decât ne dăm seama. Ca în cazul multor procese din natură, nu observăm activitatea. Dar fermierii o folosesc în avantajul lor, lăsând anumite câmpuri în pârloage pentru un sezon, pentru a permite terenului să se întinerească. Au mai rămas doar două pietre funerare care marchează locul unde se aflau odinioară cimitirele, una construită într-un arc. Cineva s-a spânzurat în arcul pietrei funerare acum câțiva ani.

Cu un amestec disciplinat de scepticism nemilos și intrigi magice, LaVey infirmă majoritatea afirmațiilor pentru a scoate la iveală fenomene anormale care ar putea exista de fapt. Puținele cu adevărat inexplicabile au implicat aceste vârtejuri ciudate. Teoriile sale pentru a explica puținele dematerializări aparente pe care le-a văzut implică tendința tuturor structurilor moleculare de a se roti într-o singură direcție. Când obiectele dispar, sunt dispărute pentru câteva zile sau luni, apoi reapar într-o poziție opusă exact la 180°, este posibil ca acestea să treacă temporar într-o altă dimensiune și apoi să se rotească din nou?

Groaza Dunwich din povestea lui H.P. Lovecraft se desfășoară prin unghiurile unui trapezoedru. „Pânditorul de pe prag", „Bântuitorul din întuneric" – întregul mit Cthulhu și o mare parte din poezia lui Lovecraft fac referire la bestiile sclavagiste care găsesc trecerea în lumea noastră prin unghiuri. Multe dintre poeziile și poveștile de groază ale lui Robert E. Howard, *Casa de la graniță* de Willaim Hope Hodgeson, presupusa apocrifă *Tablă de Smarald a lui Thoth* (din care LaVey a derivat textul pentru *Die elektrischen Vorspiele)* și, una dintre cele mai terifiante povești scrise vreodată, *Hounds of Tindalos* de Frank Belknap Long , toate se referă la fluxul pe care îl induc unghiurile.

Anton LaVey recunoaște că a întâlnit o entitate lovecraftiană odată, în timpul unei incursiuni pe care a făcut-o adânc în cavernele de sub Băile Sutro. Băile erau cele mai mari piscine interioare din lume – proiectate de excentricul primar al orașului San Francisco, Adolph Sutro, pentru a imita băile romane, cu mai multe bazine diferite umplute cu diverse substanțe benefice pentru sănătate. Bazinele de colectare trăgeau apă din mare pentru a introduce apele terapeutice în cele șapte bazine mari. „Urcând printr-o secțiune de lambriuri dislocată a unui vestiar abandonat, am explorat mult dincolo de fundațiile clădirii, atât de departe încât mă îndoiesc că cineva fusese acolo de zeci de ani. Lanterna mea a dezvăluit o întindere de pământ noroios care se întindea dincolo de raza de lumină, în întunericul complet. Era ca și cum aș fi intrat într-un amfiteatru fără lumină. Am auzit niște gemete guturale în fața mea și am simțit un miros îngrozitor. Privind în întuneric, abia am putut distinge o umbră diformă mișcându-se în întunericul din fața mea. Apoi, fosnetul sau fâlfâitul a ceea ce suna ca niște aripi uriașe. Am avut acest sentiment copleșitor că ar fi bine să plec dracului de acolo. Nu am rămas prin preajmă să văd ce era."

Dacă există ființe elementale pe care le-am putea numi demoni, care există independent în alte dimensiuni, ar putea fi acestea atrase de forme precum trapezul? Ar putea trapezele să acționeze ca un catalizator pentru a evoca sau facilita spirite sau demoni neliniștiți pe alte planuri, creând o fereastră în continuumul spațiu/timp al lui Einstein? Ar putea acești demoni, odată invocați, să se simtă cel mai confortabil ascunși într-o zonă pustie - golfuri greu accesibile sau caverne fără fund? Ar putea fi oare ca Lovecraft, Long și cei de aceeași rasă să fi scris fictiv despre monștri doar pentru că astfel de concepte ar fi altfel considerate incredibile?

„ Să știți, toți cei care locuiți în lumina dreptății declarate, că alții care cunosc cheile și îngerii au deschis poarta, și pentru întoarcere nu este timp. Ți s-a dat cheia, dar mințile tale sunt mici și nu înțeleg cuvântul. De aceea, ascultați sunetele, o, voi de acolo, sunetele mari de clopot ale lătratului câinilor. Sunt slabi și nestingători, și prin marele Trapez arzător vin, ochii lor strălucind de focurile Iadului”

– Ritualurile satanice.

Capitolul paisprezece

Sabatul vrăjitoarelor

„ Nu poți șterge milioane de ani de reacții umane, pur și simplu știind de ce faci lucrurile pe care le faci... Religiile și ideologiile vor veni și vor dispărea, iar Jocurile vor începe și se vor termina, dar natura fundamentală a omului va rămâne aceeași. Totuși, numai prin înțelegerea de sine va putea îmbrățișa și prețui demonul din el. Atunci se poate bucura de natura sa și, simțindu-se bucuros, va trece la Soluția Finală..”

– ultimul paragraf din *Vrăjitoarea satanică.*

Undeva în relatările antice despre diavolerie, există o expresie despre o vrăjitoare care iese din coliba ei cu părul liber și picioarele goale. Nimic nu ar putea fi mai diferit de tipul contemporan de vrăjitorie al lui LaVey. LaVey afirmă că femeile sunt incontestabil diferite de bărbați și că puterea unei femei constă în exploatarea atributelor ei unice. *Vrăjitoarea Satanică* este ghidul lui LaVey pentru vrăji, cu sfaturi pentru femei despre cum să folosească fără rușine trucul, viclenia și șiretenia pentru a obține tot ce își doresc.

LaVey a preferat întotdeauna imaginea vrăjitoarei ca fiind o fermecătoare, o persoană care fascinează, mai degrabă decât versiunea feministă/wiccană a termenului „vrăjitoare” ca vindecătoare și moașă, derivată din termenul anglo-saxon „ *wica* ” („cea înțeleaptă”). Lăsând la o parte stridența feministă, majoritatea dicționarelor încă definesc o vrăjitoare fie ca o babă, fie ca o tânără femeie neobișnuit de atrăgătoare. Timp de mulți ani, chiar și după ce a fondat Biserica lui Satan, LaVey a ținut săptămânal „Ateliere ale vrăjitoarelor”. *Vrăjitoarea satanică* compilează majoritatea tehnicilor testate pe teren pe care le-a prezentat în cursurile sale.

Însă *Vrăjitoarea Satanică* nu este doar pentru femei. Bibliografia *Vrăjitoarei Satanice* , împreună cu pagina originală de dedicație din *Biblia Satanică* , sunt considerate foi de bază pentru autoritățile arcane ale lui LaVey, iar cei curioși sunt cunoscuți pentru că au cutreierat țara în căutarea cărților rare enumerate acolo. De asemenea, pentru cei care nu sunt vrăjitoare este „Ceasul Sintetizator” al lui LaVey reprodus pe foile de gardă *ale Vrăjitoarei Satanice* , un sistem de dactilografiere bazat pe fiziognomia umană. Primul sfert din *Vrăjitoarea Satanică* explică cum să identifici tipurile și să le afli ce le place, ce nu și ce motivații au – informații vitale culese din propria experiență a lui LaVey în circuri, carnavaluri și case de burlesque. Este o perspectivă a unui carnaval asupra slăbiciunilor umane, „secrete comerciale” rezervate de obicei celor inițiați în misterele din spatele filmelor.

Ceasul Sintetizator al lui LaVey are ca fundament sistemul de tipizare corporală al lui Sheldon, Kretschmer și alții și îl combină cu elementele magice tradiționale ale Focului, Aerului, Apei și Pământului. „Ofer generalități generale. Ideea din spatele tastării este să înveți

să vezi o pânză de dimensiunea unui panou publicitar, astfel încât să poți recunoaște aceleași aspecte într-un timbru poștal. Dacă te antrenezi să vezi cele mai exagerate exemple, atunci poți recunoaște anumite indicii de recuperare pentru tipurile de personalitate atunci când le vezi într-o măsură mai mică la alte persoane. Dacă îți perfecționezi abilitățile de observare, totul îți poate spune despre o persoană. Asta se numește «citire la rece» în carnaval. De exemplu, dacă vezi pantofi de tenis negri la o tânără fată, indică faptul că ar fi înclinată să poarte ținute complet negre și, prin urmare, probabil are un interes pentru Latura Întunecată, vrăjitorie, satanism. Tatuajele de pe mâna unei femei pot indica implicarea anterioară într-un motociclist sau o bandă, prin urmare, o natură rebelă. Acordă atenție indiciilor minuscule. Asta îmi antrenez vrăjitoarele să facă."

LaVey creează un continuum format în jurul unui ceas, astfel încât fiecare individ poate fi descris ca fiind de tipul „ora nouă" sau de tipul „ora patru" etc. Începând de sus, un tip pur de ora doisprezece este descris ca arhetipul masculin - umeri lați, șolduri înguste, picioare scurte, carne fermă, dominator, agresiv, mereu pe scenă, impulsiv și autoritar. Un tip pur de Foc - extravagant în cel mai adevărat sens al cuvântului. Un tip pur de Aer, la ora trei, are o constituție îngustă, asemănătoare unui băț, cu piele translucidă și forță viguroasă. Este intelectual, mai degrabă un gânditor decât un făcător, cu o minte tehnică, un tip care se desparte de păr și un critic social. Albastrul i se potrivește cel mai bine. Tipul de Apă de la ora șase este elementul Feminin pur. Exact opusul tipului de la ora doisprezece, ea are umeri înguști și șolduri late, o talie strâmtă care creează curbe bine definite, picioare lungi, carne ca de bezea, tinzând spre mișcări mai fluide. Are o fire constantă, de încredere, generoasă, dedicată, ducând la îndeplinire ceea ce promite. La fel ca oceanul, poate avea dispoziții turbulente și poate fi imprevizibilă din punct de vedere emoțional. Culoarea ei este albastru-verzui marin. La ora nouă este tipul pur de Pământ, cu o constituție groasă, ca un cârnat, și o carne cauciucată. Este un tip sociabil, agreabil, practic, ingenios, mai degrabă o persoană care făcea decât care gândea - exact opusul intelectualei de la ora trei. Pronumele masculine sau feminine sunt folosite aici doar ca o comoditate - bărbații sau femeile pot participa într-o măsură mai mică sau mai mare la oricare dintre aceste tipuri de bază. O femeie de tip dominatrix poate avea caracteristici masculine puternice și poate fi o femeie masivă, de la ora doisprezece; un bărbat cu multe caracteristici feminine se poate încadra în mod natural în intervalul orei șase sau șapte.

După cum subliniază LaVey rapid, „Tastarea oamenilor nu este permisă în societatea noastră de astăzi. Se presupune că toți suntem egali; nu ar trebui să-i judecăm pe ceilalți după aspectul lor. Dar eu spun că aspectul, estetica, este totul. În anii '30 și '40 s-au făcut mari progrese în citirea personajelor. Dar odată cu apariția Marii Integrări, ar trebui să privim dincolo de atributele fizice ale unei persoane, către o asemănare mai profundă pe care o împărtășim cu toții. Asta e o prostie. A ști ce caracteristici se potrivesc cu ce aspect este vital pentru magie. Odată ce înveți să tastezi oamenii, poți vedea în sufletele lor - și, indiferent de situație, vor rămâne fideli predispozițiilor lor de bază. Nu dă niciodată greș."

După ce se identifică pe Ceasul Sintetizator al lui LaVey, potențialele vrăjitoare sunt sfătuite să privească peste cerc pentru a găsi tipul de bărbat pe care au tendința să-l atragă. Expresia învechită „contrasele se atrag" este încorporată aici cu explicația suplimentară a motivului pentru care se atrag. Dacă un bărbat este slab ca o șină la ora trei, în funcție de intelectul și abilitățile sale verbale de a interacționa cu oamenii, sunt șanse mari să fie cu o femeie extrovertită, plăcută, mai grasă, căreia îi place să gătească, să petreacă și sărbătorile. Suntem atrași de contrariile noastre - ele ne fascinează cu diferența lor. Prin implicarea noastră, accesăm un sine secret pe care să-l arătăm lumii. Partenerul nostru oferă o altă dimensiune și suntem atrași de el, fie că ne place, fie că nu. De asemenea, dacă vedeți o relație înfloritoare în care părțile implicate sunt prea asemănătoare, prea apropiate la ceas, pariați că nu vor fi împreună mult timp și oamenii vor fi surprinși de previziunea dumneavoastră. Multe tipuri de persoane preferă să aibă relații - din motive sexuale, de tovărășie - cu oameni apropiați la ceas. Dar ideea este că nu sunt *obligați* unul față de celălalt, așa că trebuie să muncească mult mai mult pentru a rămâne împreună.

LaVey definește un concept unic pe care îl numește ECI (Inerția de Cristalizare Erotică). Acestea sunt însemne vestimentare feminine care, bazate pe experiența sexuală inițială a unui bărbat sau pe momentul în care s-a născut, devin excitante pentru fetișism. ECI-ul bărbaților care au trăit tinerețea în timpul celui de-al Doilea Război Mondial ar fi reprezentat de ciorapi, rochii și fuste croite, machiaj intens - pentru că asta purtau femeile disponibile sexual în 1942. Pentru bărbații care au crescut în anii '60, ECI-ul lor ar putea fi ceva cu totul diferit - blugi; păr lung și drept; femei conștiente politic și active ar avea probabil o fascinație specială pentru ele.

În cartea sa, LaVey oferă o scurtă listă de comentarii despre găsirea de fetișuri, pe care le poți integra în conversația cu victima ta și poți evalua reacția. Cum să nu „accept nicio prostie de la un bărbat", discuții despre „meciul agresiv pe care l-ai avut cu o altă femeie", rușinea că ești certat de șeful tău sau că te-ai expus accidental. Menționarea unui articol de lenjerie intimă pe care l-ai putea purta este un detector evident de fetișuri. Unul sau mai multe dintre aceste tipuri de comentarii vor primi cu siguranță un răspuns. „Fiecare bărbat este un fetișist", scrie LaVey. „Pur și simplu trebuie să-*i descoperi* fetișul."

Revistele pentru bărbați înțeleg fetișurile și se adresează publicului țintă. LaVey a acordat odată un interviu revistei pentru bărbați *Hustler* (decembrie 1979), concentrându-se pe aventurile sale sexuale. Articolul era fixat pe pârțurile lui Marilyn Monroe. Deși LaVey nu a adus niciodată în discuție subiectul, a fost presat să recunoască faptul că, da, la fel ca toți ceilalți oameni, Marilyn trebuie să se fi pârțit. „ *Hustler* practic a înfrumusețat-o într-o *cauză celebră* ". După apariția acelui articol, și exact așa cum se temea LaVey, aproximativ șase persoane singuratice și flatulente l-au căutat. Inutil să spun că LaVey nu a fost impresionat. Dar această poveste apocrifă despre Marilyn a intrat în literatura de specialitate. Ulterior, alte „memorii" la persoana întâi și biografi au făcut referire la instinctele ei erotice.

Vrăjitoarele care au succes nu ar trebui să uite niciodată Legea Interzisă. LaVey explică: „Motivul pentru care a existat întotdeauna o fascinație pentru vrăjitorie și farmece este acela că

au fost în mod constant considerate tabu. Prima ta datorie ca vrăjitoare este față de aspectul tău fizic. Bărbații sunt cu toții voyeuri și cea mai mare parte a lucrurilor de care sunt atașați se bazează pe ceea ce văd. Ceea ce văd la tine, ca vrăjitoare, trebuie să fie fascinant și *nimic nu* este atât de fascinant ca ceea ce nu este menit să fie văzut... Când vine vorba de a le vrăji, toți bărbații sunt niște băieței răi în suflet... Oamenii au negat complet valoarea lascivei în zilele noastre. Nu există nicio oportunitate ca cea pe care o aveau femeile care purtau pantaloni și care aveau imagini provocatoare sexual, limitându-se la expunerea frontală." LaVey avertizează femeile să nu-și proiecteze propriile standarde pentru o altă femeie asupra atractivității lor sexuale pentru bărbați. „Ceea ce o femeie urăște cel mai mult la ea însăși - mirosul ei feminin, celulita, mișcările ei, petele - acestea sunt doar lucrurile pe care le găsesc cel mai atrăgătoare la o femeie frumoasă, deoarece acestea sunt lucrurile care o fac vulnerabilă, lucrurile care o fac o femeie adevărată."

Contrar a ceea ce ar putea spune vrăjitoarele albe despre cum își folosesc magia „învești mântate în cer", vrăjitoarea satanică înțelege puterea hainelor. Cum pot bărbații să se simtă ca niște băieței murdari dacă nu văd ceva ce nu ar *trebui* să fie văzut, ceva ce ar trebui să fie acoperit de haine? Adevărata vrăjitoare se îmbracă de obicei în mai multe haine decât majoritatea femeilor, dar asta doar pentru a putea expune mai mult. LaVey citează exemplul provocator al unei dansatoare topless care își scutură apatic echipamentul în fața unui grup de bărbați la fel de lipsiți de entuziasm. O spectatoare intră în imagine îmbrăcată destul de conservator, cu pantofi clasici de trei inci, o rochie strâmtă, dar banală. Este cu un bărbat și poartă o verighetă modestă. Când se așază la bar, rochia ei se agață accidental de spătarul scaunului și ajunge să dezvăluie mult mai mult decât își dă seama. Bărbații prezenți își pot încorda privirea dincolo de ciorapii tradiționali bej cu cusături ai femeii căsătorite pentru a se confrunta cu pielea palidă a coapsei ei. Pot chiar să urmărească o bretea albă ușor murdară de la portjartier pe spatele piciorului ei și să zărească niște chiloți alb-gălbui. Lenjeria ei intimă nu este „lenjerie intimă de scenă" neagră sau roșie afișată de fată pe scenă, ci ceva mult mai neplăcut – Interzisul. Ochii tuturor bărbaților se uită pe furiș la rochia doamnei, indiferent de ce se întâmplă pe scenă!

În cartea satanică *„Vrăjitoarea satanică",* LaVey sugerează genul de haine care să scoată în evidență poziția unei femei față de ceas. „La femei arată grozav să expui gâtul, spatele sau picioarele, este foarte atractiv pentru că sugerează vulnerabilitate și, la propriu, te dezgolești în fața voluptății. Vulnerabilitatea nu funcționează la bărbați. Tricourile fără guler care să-ți protejeze gâtul și pantalonii scurți care acoperă doar o mică parte a corpului tău îl fac pe bărbat să se simtă inconfortabil - se simte ca o rață gata să stea pe scaun. Asta numesc eu «haine pentru copii mici». Prea expus." Pe lângă expunere, portjartierele, tocurile înalte și rochiile sau fustele drepte, LaVey recomandă lenjerie intimă completă în locul bikinilor (mai multe de arătat), culori strălucitoare în machiaj, fără bijuterii excesive și fără parfumuri sau deodorante puternice pentru a masca mirosurile naturale seducătoare.

LaVey a lansat *„Vrăjitoarea satanică”* în apogeul fervorii feministe. Cartea a fost concepută ca un antidot la ceea ce LaVey a numit cea mai sterilă perioadă din punct de vedere estetic din istorie. Reacțiile, așa cum se întâmplă de obicei în cazul operelor lui LaVey, au fost puternic polarizate. Helen Gurley Brown a publicat un condens în *Cosmopolitan* . Cel mai bun DJ din New York, Barry Farber, a exclamat: „Dumnezeule, omule, îți dai seama ce ai făcut? Asta e cu douăzeci și cinci de ani înaintea timpului său – un progres în înțelegerea motivației umane.” „Dimpotrivă”, spune LaVey, „reacția feministelor când a apărut cartea mea a fost incredibilă – incendii publice de cărți, pichetări în magazine. În timpul turneului promoțional, când am făcut greșeala de a anunța în direct că voi fi la cutare librărie semnând exemplare, apar în masă, cu cizmele și fustele lor lungi.”

Având în vedere atitudinile sale față de adevărata putere a femeilor, nu este surprinzător faptul că LaVey are puține lucruri bune de spus despre efectele feminismului. „Feminismul neagă și inversează schimbul natural dintre bărbați și femei. Există o interacțiune magnetică între bărbați și femei care poate fi exploatată pentru rezultate magice, ca o mașinărie în mișcare perpetuă. A fost descrisă ca yin/yang, activ/pasiv... În ceremoniile satanice, este vorba de interacțiunea dintre Preotul dominant și altarul feminin receptiv. Dar feministele, în presupusa lor căutare a egalității, au aruncat copilul odată cu apa din cadă. Este o adevărată rușine, deoarece femeile sunt în mod natural dominante în relații, cu excepția cazului în care există un tip masculin extrem cu un tip feminin extrem. Feministele au eliminat căile de putere asupra bărbaților pe care femeile le-au avut timp de secole. Dar acel sistem a fost dăunător pentru consumism. Femeile sunt cele mai bune consumatoare și nu pot cheltui favoruri. În aceste post-feministe, „eliberate” în funcție de cum Dumnezeu (adică televizorul) le spune să le cheltuiască. Nu există loc pentru un sistem de troc, deoarece femeile sunt mai presus de acceptarea favorurilor de la bărbați. Au propriii bani acum, se descurcă conectându-se ferm la sistemul economic. Chiar și prostituatele sunt antrenate să obțină bani și să cheltuiască...” așa cum ar trebui.

„Majoritatea bărbaților sunt atât de amenințați și sătui să aibă de-a face cu femei cu pretenții mari, încât le impun cerințe *mai mari* în încercarea de a-și afirma puterea. Sunt atât de obișnuiți ca femeile să le amenințe masculinitatea, încât profită de fiecare ocazie pentru a-și exprima influența, chiar și în fața unei femei din fire pasive. Aceasta este adevărata crimă a feminismului - a creat o situație în care femeile receptive, „de la coada ceasului”, trebuie să sufere din cauza a ceea ce femeile „de la coada ceasului” le-au impus. Au fost jefuite de fiorul exhibiționismului subtil, de lascivă. Acele femei erau perfect fericite și aveau cel mai mare succes în lumea pre-feministă. Acum trebuie să iasă și să completeze cu femeile „de la coada ceasului” pentru locuri de muncă la birou, în industrie și să sufere din cauza resentimentelor bărbaților.”

Când este contestat, LaVey recunoaște că opiniile sale sună mai mult decât șovine. „Sunt un misogin convins”, declară Anton, „dar numai pentru că sunt atât de indulgent față de femeile feminine. Disprețul unui misogin se bazează pe gelozie. Văzând puterea pe care o exercită

agresiv și pasiv prin intermediul vicleniilor lor feminine, își dorește să aibă și el puțin din ea, o admiră în secret și caută să o captureze înainte ca ea să-l captureze pe el. Dar femeile evident masculine sau dominante nu creează dorințe dualiste - așa cum am scris, sunt niște creaturi inutile, prea mândre pentru a fi poveri și nu suficient de atractive pentru a fi exploatate. Noi, misoginii, avem nevoie de femei lascive, sordide, supuse, blânde pentru a ne spori masculinitatea. Consider un misogin heterosexual și bine adaptat un bastion împotriva celei mai devastatoare forme de defeminizare."

Un alt efect secundar dăunător al feminismului, așa cum îl vede LaVey, este inversarea rolurilor sexuale. „A existat o inversare completă", spune LaVey. „Uită-te în jur. Există o diferență între metabolismul masculin și cel feminin – femeile au tendința să fie tot timpul mai reci. Au metabolisme mai lente. Mie mi-e mereu foarte cald și mă întreb de ce. De ce este prea cald pentru mine peste tot unde merg? Apoi mi-am dat seama în sfârșit ce se întâmplase. Poate pentru că sunt un bărbat care trăiește într-o lume a femeilor. Dacă bărbații devin femei și femeile au nevoie de căldură și kinezism – bărbații sunt acum la fel de reci ca femeile odinioară. Și bărbații au preluat metabolismul femeilor. Sunt femei mai bune decât femeile în zilele noastre – niciodată nu este suficient de cald pentru ei. Când ai de-a face cu o națiune de femei, nimeni nu se va încălzi pentru că nu există bărbați puri. Vei fi înăbușit dacă ești, pentru că totul este adaptat pentru metabolisme mai scăzute. Lișenko, Lamarck și alții au urmărit schimbările pe care mediul le poate produce de-a lungul uneia sau două generații. Astfel de schimbări nu trebuie să dureze 50.000 de ani de evoluție."

„Bărbații intră acum pe piață", remarcă LaVey, „așa cum făceau femeile odinioară. «Munca unei femei nu se termină niciodată» este acum și povara bărbaților. Elvis Pelvis a schimbat felul în care bărbații se mișcă. Acum bărbații fac loviturile și halterele, iar femeile apasă fierul. Înainte, toată puterea unei femei era în picioare și pelvis, iar puterea bărbatului era în brațe și partea superioară a corpului. Femeile își purtau greutatea jos, bărbații sus. Uită-te în jur acum.

„Bărbații nu se mai «încing» așa cum se întâmpla înainte. Impulsul sexual masculin, creativ, este sublimat, lipsit de emoție acum. Femeile își exprimă în mod convențional sexualitatea prin reținere, conservare. Sexul le este transmis. Asta au nevoie bărbații noi – transmiterea de sex, căldură, potență de la femei. Este noua plângere a femeilor: «Unde sunt bărbații adevărați?» Avem o întreagă națiune de femei sterile și reci, înghesuite laolaltă cu omologii lor bărbați pentru a se încălzi. Dar femeile nu generează prin natura lor. Ele conduc. Ele primesc. Nimic nu s-a schimbat la ele – caracteristicile feminine sunt încă acolo, exploatate mai eficient ca niciodată."

LaVey are totuși speranță. El vede că ideile satanice au un efect asupra modului în care bărbații și femeile interacționează, ceea ce va crea un forum pentru o revenire la schimbul complementar dintre caracteristicile pur masculine și cele pur feminine, încă o dată. *Vrăjitoarea Satanică* a fost o lovitură puternică pentru restabilirea diferențierii sexuale în timpul celei mai androgine perioade din istorie. Acum, după aproape 20 de ani de infiltrații secrete în mainstream, lascivia devine din nou distractivă. „Fantezia (împreună cu androizii)

devine din ce în ce mai importantă în scena sexuală în schimbare (SIDA). Oamenii sunt mai circumspecți în ceea ce privește legăturile lor sexuale - revenind la singurele modalități sigure de a ieși la iveală, lascivitatea și voyeurismul. Femeile reînvață arta flirtului și a exhibiționismului subtil. Trebuie să avem o revenire la strălucire și lascivism, indiferent dacă feministele strigă despre femeile care își „exploatează corpurile" sau nu.

„Femeile pot reînvăța să-și exercite diferențele pentru a câștiga mai multă putere. Dar trebuie să fie femei extrem de evoluate. Majoritatea femeilor vor continua să fie niște oi și să cumpere ceea ce sunt programate, emoțional și economic. Femeile avansate, cu orientare satanică, își pot alege propriul stil de viață, în loc să li se impună acesta. Pot participa la tot felul de exerciții, ritualuri, dacă vreți, pentru a demonta spălarea creierului pe care feminismul a făcut-o asupra tinerelor femei contemporane. Petreceri sado-masochiste și diavolerii; exerciții de schimbare a formei; jocuri de disciplină - femeile caută mai mult de acest gen de lucruri în viața lor privată, deoarece este terapia ideală. Dar, din nou, trebuie să fie extrem de conștiente de sine pentru a fi dispuse să inițieze astfel de desfrâuri satanice. Dacă ești la doar un pas de jgheab, ți-e prea frică să te retragi pentru a participa la activități josnice și degradante. Dar femeile avansate își dau seama că vor trebui să se întoarcă la mai multă fantezie, formalitate, metafore, imaginație, magie în relațiile lor."

A fost odată ca niciodată, anumite femei – pentru că erau excesiv de atrăgătoare, promiscue, neobișnuite într-un fel – erau acuzate că sunt vrăjitoare și că merg pe mături în zilele de sabat, unde se asociau cu Satana. Înainte de a pleca, femeile mai în vârstă le ungeau cu un unguent puternic pentru zburători, amestecat cu belladonna, pentru a le pregăti pentru călătorie. Apoi, fetelor li se spunea să se întindă pe spate, să-și pună mătura între coapse și să-l lase pe Satana să le ia.

În filmul *Svengali* , Barrymore o obligă pe Trilby să aibă gânduri febrile despre el, mintea lui întinzându-se spre ea peste acoperișurile Londrei. Vampiri, Svengali, Satana – oricare ar fi metaforele folosite, toate au o anumită putere. Pentru femei, fantezia este la fel de validă ca și contactul fizic. Acestea sunt reprezentările, singurele interpretări pe care le avem asupra forței înspăimântătoare, ademenitoare, romantice întunecate care contactează anumite fete. O anumită forță vine la ele, le vorbește, le copleșește. Sunt destule lucruri pe care încă nu le înțelegem despre ferestrele spațiu-timp și despre cum pot fi manipulate prin forța voinței. Ce modalitate mai bună de a servi multe femei decât prin contact la distanță, fantezie și artificiu?

Obsesiile încep la o vârstă foarte fragedă, apoi se reaprind la pubertate, provocând o dorință insuportabilă și un extaz indescriptibil atunci când sunt „atinse". Există o urgență și o durere pulsantă, intensă. Fetele caută cărți ascunse și idei malefice, interzise, pentru a explora aceste dorințe și a încerca să descopere ce se întâmplă cu ele. Multe dintre ele, după multe căutări, ajung să creadă că au fost atinse de Satana.

În spatele tuturor trucurilor urâte ale tocurilor înalte, ciorapilor cusături, fanteziilor, fetișurilor și mirosurilor se ascundea însă conținutul real și periculos al cărții *„Vrăjitoarea satanică"* de Anton LaVey . Este un subiect care nu putea fi abordat direct în 1970 și este încă

tabu astăzi. Sub pretextul practic al vrăjitoriei, LaVey a scris un manual de eugenie, propunând insidios un sistem de selecție naturală aplicată, care poate fi implementat de orice femeie care citește și ține cont de ceea ce a scris LaVey. „Din cauza egalitarismului forțat", spune LaVey, „știința pierdută a eugeniei, arta de a tipiza oamenii, a fost aproape scoasă în afara legii, iar procesul darwinian al selecției naturale a fost practic inversat."

Capitolul cincisprezece

America masochistă

O temă recurentă în scrierile și reflecțiile lui LaVey din ultimii doisprezece ani este că singurele motivații pentru majoritatea oamenilor sunt durerea și frica. „Cu cât ceva le provoacă mai multă durere, cu atât le place mai mult", spune LaVey. Masochiștii au fost în ascensiune în ultimii 40 de ani, în special din anii 1960. Pentru a explica de ce, LaVey leagă durerea, suprapopularea, atracțiile de carnaval, pantofii de jogging, creștinismul și capitalismul, în moduri în care numai el ar putea, pentru a arăta exact ce se întâmplă cu psihicul american. Ca toate viziunile laVeyene asupra lumii, aceasta are un ton tulburător de machiavelic.

LaVey s-a descris ca fiind un „om foarte fericit într-o lume obsesiv nefericită". Odată cu creșterea societății noastre de consum postbelice, LaVey consideră că americanii trebuie să rămână nemulțumiți, needucați și nesiguri pentru a-și menține stabilitatea economică. Trebuie să fim menținuți într-o poziție vulnerabilă, o pradă ușoară pentru reclamele de televiziune și politicieni. Oamenii conștienți de sine și siguri pe ei înșiși nu trebuie să cumpere spray-ul potrivit pentru axile sau să alerge un anumit număr de kilometri pe zi pentru a câștiga acceptare socială.

Evoluția dronei (adică a consumatorului ideal, maleabil) a început în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când situațiile de urgență au făcut necesară ca femeile să lucreze la locuri de muncă pentru bărbați și să preia roluri masculine, în fabrici și ferme, în timp ce soții și iubiții lor se luptau în Europa și Pacific. Cu economia în mâinile femeilor, marketingul a fost modificat pentru a profita de capriciile feminine și de insecuritățile inerente.

„Femeile sunt consumatoare mai bune decât bărbații", spune LaVey, „din cauza masochismului lor inerent. Freud a spus-o cu mult timp în urmă – acesta este unul dintre motivele pentru care a privit cu atâta dezaprobare în epoca noastră post-feministă. Femeile au nevoie de agitație sporită, activitate fizică și un debit ridicat de energie. Vorbesc despre femeile de la ultimul ceas și, de altfel, despre bărbații de la ultimul ceas. Aceste tipuri fizice, ceea ce eu numesc tipul feminin pur, sunt în mod inerent mai nesigure, iar publicitatea se joacă cu această nesiguranță. Sunt mai maleabile, sunt mai vulnerabile. Toate aceste lucruri sunt folosite în vânzarea de produse. Și începe să se hrănească singură." Când bărbații s-au întors acasă, metodele de vânzare nu s-au schimbat. Inversiunea sexuală a înflorit în 1955, când a apărut primul număr al revistei *Playboy* la chioșcuri. Ceea ce LaVey numește femei „de la ultimul ceas" – femei înalte, cu sâni mari, umeri lați și șolduri subțiri – au fost glorificate, în timp ce fetițele rotunde, drăguțe, ca niște păpuși Cupie, au fost aspru criticate ca fiind „grase". Bărbații au fost încurajați atunci să joace rolul femeilor admirând femeile de top (pur masculine).

Idealismul romantic și distracția lascivei au fost spulberate odată cu predominanța perspectivei clinice, ginecologice asupra femeilor. Perioada *filmului noir* , cu corurile sale loiale și antieroii gangsteri, s-a încheiat. Filmele strălucitoare, pline de culoare, cu femei curate și sănătoase în rochii cu volănașe, au devenit la modă. Au dispărut chelneriţele ieftine și seducătoare care obțineau tot ce își doreau prin intermediul exhibiționismului subtil. Femeile au devenit desexualizate, iar bărbații demasculinizați, bărbații cu umerii rotunzi, de pe Madison Avenue, în costume gri de flanel, fiind considerați ideal.

Și apoi a venit înflorirea finală a Dronelor: Hipioții – de-evoluția finală a omului, în mintea lui LaVey – complet androgini, convinși că sunt rebeli împotriva societății (toți cei 50.000.000 de oameni) și atât de dependenți de droguri încât nu mai puteau gândi singuri sau pune la îndoială nimic din ceea ce li se oferea (în timp ce cu toții erau convinși de individualitatea și unicitatea lor). Ce modalitate mai bună de a face oamenii vulnerabili la atacuri decât să le injectezi droguri uluitoare? „Oamenii din anii '30 și '40, în general, nu erau la fel de creduli. Nu erau foarte sofisticați – nu fuseseră expuși la multe lucruri. Acum toată lumea este sofisticată și inteligentă – dar mult mai credulă și naivă decât era acum 40 de ani."

LaVey vede că creștinismul a contribuit nu în mică măsură la dependența actuală de consum. Dacă o religie învață credința oarbă, încrederea oarbă în autoritate și ignoranța, nimeni nu poate gândi singur. Așa cum preoții s-au biciuit singuri pentru Domnul lor, suntem acum învățați „Fără durere, fără câștig" de către cei care vând echipamente sportive. Același scop, discurs de vânzare diferit. Există doar trei caracteristici recompensate în omul modern: prostia, iraționalitatea și iresponsabilitatea.

„Sunt masochiști", declară LaVey, „masochiști nerealizați, nerecunoscuți. Trăiesc într-un sistem binar – ar putea la fel de bine să fie mașini reale. Iubesc/moarte, urăsc/moarte, fug/moarte. Fără nuanțe de gri, fără nuanțe, fără subtilitate. Nimic altceva decât pornit/oprit, alb/negru, bine/rău, acționează/moarte. Fie trebuie să lovească, să zgârie, să hărțuiască, să provoace, fie să moară. Nimic între acestea. Face parte din dorința de moarte, din etica calvinistă a reținerii. Majoritatea oamenilor au nevoie să fie pedepsiți. Atunci câștigă în orice fel. Dacă sunt asertivi, așa cum le spun toate aceste cărți să fie, și obțin ceea ce își doresc – atenție personală, durere, sentimentul că sunt în viață. Joacă șanse. Să presupunem că insistă cu zece persoane și una dintre ele le dă ceea ce cer, sunt în avantaj. E ca în cazul agenților de vânzări – vânzările încep la primul „Nu".

„Sunt pur și simplu prea mulți oameni pentru ca sistemul nostru să-i poată susține. Este o lege la fel de mare ca gravitația sau termodinamica – cu cât sunt mai mulți oameni, cu atât vor fi mai proști. Pentru un om. Cel mai important lucru pe care o societate supraaglomerată trebuie să-l încurajeze și să-l ofere este un drept inalienabil la prostie – ca în «libertatea vieții și urmărirea prostiei». Este imposibil din punct de vedere economic să fie altfel. La urma urmei, nu despre asta este vorba în fericire? Se spunea că singurii oameni complet fericiți erau în casa de nebuni."

„Oamenii pe care îi numim sinucigași nu sunt chiar aberanți – ei doar exprimă ceea ce simte majoritatea societății. Nu vor cu adevărat să trăiască, vor cu adevărat să moară. E prea mult de muncă să trăiești, să simți emoțiile pe deplin, să fii dedicat, să fii loial, să respiri, să ajungi mai departe, să-ți împlinești potențialul – e pur și simplu prea mult de muncă. Ceea ce vor cu adevărat să facă este să se descurce puțin și apoi să se dea la o parte."

„Majoritatea oamenilor trebuie să-și fabrice haosul în viața lor sau să-l lase fabricat pentru ei. Ei trec prin viață căutând distrageri, evadări, care să-i împiedice să se gândească la viață. Și un călău care să-i omoare. Cei slabi văd pe cineva care pare puternic, de succes, superior și continuă să-l împungă până când se întoarce și îi zdrobește. Apoi, la fel ca orgasmul în punctul morții, scopul lor final este extazul în care le rup gâtul."

„De aceea trebuie să-i faci pe paraziți să piară în ignominie, fără să poată arăta cu degetul și să spună «Uite, îmi face asta». Acesta este visul oricărui masochist. Vor *să* fie victimizați pentru a putea avea identitatea (singura identitate a existenței lor) de a-l putea distruge pe cel puternic cu acuzațiile lor. Nu sunt chiar atât de caritabil."

Mizantropia nestăpânită a lui LaVey devine uneori înspăimântătoare. „Mă descurc cu un pas dincolo de afirmația lui Carl Panzram despre «i-am scos din suferință» și ajung la «îi fac să simtă ceva ce altfel nu ar fi simțit niciodată. Îi stimulez – pentru prima dată în viața lor». Chiar și murind, ei trăiesc.

„ *Ar trebui* să sufere – eu trebuie să sufăr pentru conștiința mea în fiecare zi. Se trezesc într-o lume nouă în fiecare dimineață. Nu au demoni sau atacatori care să-i înfrunte. Ar trebui să fie un factor de echilibru. Am filosofia că «Trebuie să o fac – de ce sunt ei scutiți? Nu aș putea scăpa nepedepsiți! Sataniștii se confruntă în fiecare zi cu o lume în care toată lumea le spune că greșesc, că sunt amăgiți. De ce nu ar trebui și oamenii proști să fie forțați să adopte puțină perspectivă?»"

Cât despre mașinăria politică din America, LaVey nu are prea multe de spus, considerând că nu este nimic mai mult decât un sport pentru spectatori, prezentat pentru a-i ține pe oameni ocupați în timp ce adevărata agitație are loc în alte părți. „Majoritatea oamenilor nu vor să aleagă un lider - vor să aleagă un călău. Așa că atunci când «aleg un lider», ei spun de fapt: «Vreau să tragi de întrerupător, nu de celălalt»."

Acum, spune LaVey, sunt prea mulți zombi *Gauleiter* – zombi șefi de paie aflați la conducere, care sunt ei înșiși sclavi ai presei și mai mult decât dispuși să ia de la non-zombii merituoși care au mai rămas.

Problema unei societăți care vizează doar creșterea numărului de consumatori este evidentă - îi trage în jos pe cei puternici și oprește, chiar inversează, evoluția. Supraviețuirea celui mai adaptat este inversată, deoarece cei slabi sunt consumatori mai buni. Prin urmare, toate elementele cele mai rele sunt păstrate și protejate, toate elementele cele mai bune sunt descurajate. Inteligența, ingeniozitatea, originalitatea, curiozitatea - toate elementele creierului uman care ne-au făcut animale de succes pe această planetă au fost eliminate din noi.

Există modalități prin care omul superior se poate proteja de consumismul masochist invadator și de prostia pe care o generează? LaVey are câteva sugestii, de la cele efemere la soluții destul de practice. „Pe vremuri, o poartă, bare de oțel, paznici erau suficiente pentru a te proteja de invadatori. Acum trebuie să existe mijloace de protecție dezvoltate din furtul legalist, acreditat, care distruge cele mai bune elemente individualiste. Trebuie să existe un plan, un format, un ghid pentru protecție. Acum, atacatorii fură drepturile oricui are o minte, o forță de voință, un simț al individualității, așa cum odinioară furau sisteme stereo din mașini.

„Marile companii au dezvoltat adăposturi fiscale pentru orice. Trebuie să facem același lucru, chiar și întinzându-ne la valori abstracte. Nimeni nu ar ghici că oamenii ar vrea să ia ceea ce este în mintea noastră - amintirile, sentimentele, percepțiile - dar o fac. Vor să ne jefuiască de cele mai prețioase lucruri pe care le avem. Sataniștii trebuie să folosească colorații protectoare și camuflaj, mai mult decât am făcut-o vreodată. Orice râvnit, real sau abstract, trebuie probabil protejat în corporații fictive - un lucru la care oamenii din poduri ar putea fi buni fără să știe. Trebuie să dezvoltăm un sistem de șefi de paie, format din oameni competenți și perspicace, astfel încât liderii adevărați să nu fie forțați să-și piardă timpul. Aceasta este o altă marfă destul de abstractă de care zombii ar dori să-i priveze pe cei care au succes."

Pe lângă aceste precauții și protecții pentru omul superior, LaVey propune mai multe mijloace de canalizare eficientă a masochismului oamenilor. Ca exemplu, el relatează o ceremonie timpurie pe care Biserica lui Satan a săvârșit-o, numită Ritual de Întărire. LaVey a ales un individ care reprezenta acea parte a lumii care trebuie rănită pentru a fi fericită; cineva a cărui personalitate conținea un pic din masochismul din inima complexelor de vinovăție și păcat ale creștinilor devotați, dar care se răzvrătea împotriva criticilor pe care le primea din cauza atitudinilor sale neobișnuite. Membrii îl biciuiau pe cel numit „Vasul Durerii Sfinte", care astfel își absorbea fărădelegile în loc să scape de păcate prin autoflagelare, așa cum se întâmplă în religia creștină. LaVey propune o variantă a acestei idei pentru societate în general. Potrivit lui LaVey, putem fi liberi de discordie dacă avem curajul să ne descoperim propriile predispoziții naturale fără a cumpăra orbește (în mai multe feluri) tot ce ni se spune.

În primul rând, trebuie să eliminăm capcanele semantice – șef și secretară; sadist și masochist; stăpân și sclav. „Oamenii nu ar trebui să se teamă să folosească cuvinte care ar trebui să conoteze slăbiciune sau subordonare", explică LaVey. „Dacă adevărul ar fi cunoscut, stăpânul este adesea mult mai dependent de sclav decât invers. Și cum s-ar putea descurca un șef fără o secretară eficientă? Ea este singura care știe unde este totul. Nu trebuie să dezvoltăm un limbaj nou (așa cum au încercat să facă feministele); oamenii doar îl resping și se opun. Cea mai ușoară și mai eficientă cale este să luăm ceea ce ni se dă și să-l redefinim. Când cineva aude cuvântul «sclav», scopul este să se gândească la aspectele mai adevărate ale «facilitatorului, susținătorului». Stăpânul este un «motivator», un «furnizor». Foarte asemănător cu a lua termenul «satanist» și a-l vedea într-o lumină pozitivă. Este întreaga filozofie a satanismului – a lua un cuvânt sau un concept tabu și a-l folosi în avantajul său."

Există avantaje în a te putea bucura de durere. Cei mai buni oameni de afaceri trebuie să fie puțin masochiști , deoarece trebuie să își asume riscuri incredibile și să nu-și facă griji în privința lor. O personalitate indulgentă s-ar autodepăși de la început, deoarece s-ar teme prea mult de durerea pierderii întregii investiții. Mulți bărbați masochiști au cel mai mare succes, deoarece au învățat să-și exercite predilecțiile într-un mediu controlat și restrâns, care nu va fi dăunător succesului lor. Masochiștii sunt mai dispuși să-și asume riscuri și să piardă - nu le deranjează să fie răniți. Dacă un masochist câștigă, câștigă. Dacă pierde, tot câștigă.

Totuși, LaVey definește o diferență importantă între masochismul autodistructiv și masochismul autodotator. Acestea sunt două aspecte distincte ale unei persoane care fac diferența dintre eșec și succes. Există masochiști autoafirmativi care vor să-și exercite/exorcize predispozițiile pentru a câștiga în lume și masochiști autodistructivi hotărâți să se autoînfrângă. În cosmologia lui LaVey, diferența dintre o femeie inferioară și una superioară constă în faptul dacă aceasta se poate privi clar și îndrăznește și poate folosi ceea ce are în avantajul ei. Un masochist conștient de sine poate fi un individ extrem de puternic și un aliat puternic.

Pentru a ajuta în acest proces de descoperire și utilizare onestă a durerii, LaVey propune înființarea de clinici cu atitudini de genul Bisericii lui Satan, menite să elimine vinovăția de a se bucura de durere, mai degrabă decât să încerce să „vindece” pe cineva de tendințe masochiste. El are chiar idei pentru mașini concepute pentru a ajuta terapia. Le numește „Rotule de Agitație Auto-Erotice” - cilindri mari care vibrează și sar cu femeia aruncată înăuntru. Mașinile ar fi echivalentul feminin al tovarășelor umane artificiale anatomic complete. Ar fi dispozitive ideale de masturbare feminină pentru femei care ar putea în sfârșit să se scuture pentru a-și elibera excesul de energie oricând doresc. „Dacă ar exista un forum, prezentat corespunzător, femeile ar prelua controlul asupra propriilor vieți și nu ar mai fi pradă modei. Ar prelua controlul asupra masochismului lor și l-ar folosi.”

LaVey sugerează, de asemenea, că publicul american exercită masochismul atât la nivel privat, cât și public. Interesele de masă (creștinismul, televiziunea, societatea de consum) exploatează nevoia/instinctul individual de iubire, plasându-le la un nivel de masă. LaVey propune un pact privat între femei și bărbați pentru a se concentra pe componenta stăpân/sclav a unei relații de succes. Problemele apar adesea între cupluri deoarece o persoană nu este suficient de dominantă, îndeplinind rolul de stăpân. LaVey întreabă: „Nu este mai bine să-ți poți alege stăpânul decât să fii obligat să servești unul impersonal? Există prea mulți oameni fără minte și inutili, creați de societatea noastră de consum. Având la dispoziție alegerea, nu este mai bine să fii folosit decât inutil?”

LaVey vede că suntem în prezent prinși într-un „Război Invizibil” orientat spre consumism, complet cu arme chimice și electromagnetice avansate din punct de vedere tehnologic, controlul mulțimilor, controlul vremii și dezinformare pentru a masca întreaga operațiune. El susține că nu este nevoie de teorii ale conspirației - că interesele private fac ca astfel de teoretizări să fie inutile. Dar rezultatele depășesc cu mult cele mai grave coșmaruri ale oricăror

conspiraționiști despre agenții guvernamentale secrete, comploturi CIA, OZN-uri sau MIB-uri. „Oamenii nu înțeleg că există diferite forme de armament", spune LaVey, care a scris pe larg despre acest subiect în recenta lucrare *Cloven Hoofs* . „Pot exista arme alimentare, arme sonice sau subsonice, la fel cum există tunuri, grenade de mână și submarine. Cum pot oamenii să fie atât de naivi încât să creadă că dezvoltarea războiului s-ar fi oprit odată cu armele nucleare?"

Măsurile/metodele războiului invizibil aplicate acum – controlul gândirii, bolile, pseudo-boala, demoralizarea etc. – au o dublă funcție: forțarea stratificării și menținerea subțierii populației ca o soluție temporară până când coloniile spațiale pot fi perfecționate.

În cele din urmă, spune LaVey, dronele umane vor fi trimise în spațiu. După ce va avea loc stratificarea și se va stabili un subsol de oameni sensibilizați care vor supraviețui, coloniile spațiale se vor dezvolta într-un ritm alarmant, astfel încât consumatorii buni vor fi trimiși în lagăre penale, unde vor putea cheltui mulți bani fără a distruge ceea ce a mai rămas dintr-o planetă frumoasă. Coloniile spațiale sunt medii perfecte închise și controlabile - toate alimentele trebuie transportate și procesate, tot aerul și apa pot fi tratate cu substanțele adecvate și dispersate, fără a fi nevoie să vă faceți griji cu privire la vânt sau curenți naturali.

Oamenii s-au îmblânzit de ani de zile pentru Revoluția Spațială care urmează. Filmele (în stilul *Star Wars*), emisiunile TV (*Star Trek*), cărțile despre cyberpunk-iști și rebeli spațiali, desenele animate, jucăriile, politica dintre Rusia și SUA care se stabilizează în sfârșit, toate indică același scop - *spațiul* . Cei care vor merge de bunăvoie în spațiu vor fi aventuroșii, rebelii, cei oprimați care nu pot obține dreptate pe Pământ, dar care pot fi în sfârșit în fruntea noilor dezvoltări din fabuloasele regiuni neexplorate de deasupra. Pot exista o mulțime de locuri de muncă pentru toată lumea, în construcții, întreținere, service - tot confortul de acasă, fără haos și bătaie de cap. Doar acei ciudați atașați de trecut (de exemplu, sataniștii, liber-cugetătorii) vor dori să rămână în urmă. Fără industrii majore rămase pe Pământ, cei rămași vor trebui să se adapteze la viața cu o populație minimă.

Între timp, vom proiecta centre de terapie asistată de anxietate (TEA) și ne vom mulțumi cu clinici de masochism. Poate că se vor numi „Centre de kinetoterapie" sau clinici de agitație erotică. În loc să ne suprimăm nevoile sau să forțăm frenetic pe altcineva să ne distrugă, putem merge la o clinică, să ne potolim „mâncărimea", apoi să ne canalizăm energia creativă către alte căi, mult mai productive. Aplicând perspectiva satanică, masochiștii pot fi sclavii propriilor stăpâni, aleși cu înțelepciune, mai degrabă decât sclavii unui sistem desensibilizant.

Capitolul șaisprezece

Vin umanoizii!

„ Când mă voi întoarce acasă seara, ea mă va aștepta, va fi cea mai adevărată păpușă din lumea asta. Aș prefera să am o păpușă de hârtie pe care să o numesc a mea, decât să am o fetiță adevărată, cu mintea capricioasă. ”

-- „Păpușa de hârtie”, versuri și muzică de Johnny S. Black, 1942

În numărul din martie-aprilie 1979 al revistei *The Cloven Hoof* , buletinul informativ al Bisericii lui Satan, Anton LaVey a anunțat o nouă fază pentru organizația sa: „Dezvoltarea, promovarea și fabricarea de tovarăși umani artificiali”. Pentru cei care lucrau îndeaproape cu LaVey, acest lucru nu a fost o surpriză. Mulți din cercul său apropiat ajutaseră la fabricarea „oamenilor” săi de ani de zile. Dar un număr mare de membri erau nedumeriți, ca să spunem așa. Ce legătură ar putea avea fabricarea de roboți cu practicarea satanismului? În următoarele câteva luni, LaVey a explicat într-o serie de articole ulterioare exact ce avea în minte, inclusiv metodele de construcție și cum această nouă fază se lega direct de viziunea sa asupra mișcării satanice în creștere din întreaga lume.

„ Omul poate fi ușor păcălit. De fapt, a arătat toate indiciile că trebuie să fie păcălit. Dacă nu este, cere să fie păcălit. Se plânge: «E o lume de tip Barnum și Bailey, la fel de falsă pe cât se poate», totuși nu vrea să fie altfel și pare să supraviețuiască cel mai bine în cele mai artificiale condiții. Numai atunci când cineva poate accepta pe deplin artificialitatea ca o dezvoltare naturală și adesea superioară a vieții inteligente, poate avea și deține o puternică abilitate magică. ”

Anton LaVey consideră că fabricarea umanoizilor va fi următoarea industrie majoră de consum și un răspuns de neegalat la o serie de probleme umane, de la incompatibilitate sexuală la recesiunea economică și infracțiunile violente.

LaVey explică: „... ne trezim călcând pe o gheață teologic subțire atunci când susținem umanoizii. Dacă omul creează imagini cioplite în loturi mari, care vor produce extaze neegalate de toate religiile trecutului - iar acele imagini cioplite sunt sub forma celui mai perfect specimen fizic la care fiecare om s-ar putea ruga - și «Dumnezeu» ar trebui să îndeplinească contractul asupra creației pe baza unor astfel de imagini - dar omul amenință să-i ofere concurență «Lui» - nu îl aduce acest lucru pe om cu un pas mare mai aproape de a fi Dumnezeu?”

Avantajele de a avea un companion uman artificial sunt aparent nesfârșite și, așa cum le explică LaVey, foarte convingătoare. Prima și cea mai evidentă utilizare ar fi sexuală. Chiar și în lumea noastră post-freudiană, masturbarea nu este metoda preferată de eliberare sexuală.

Există încă un stigmat nerostit asociat cu cineva care este „forțat” să recurgă doar la aceste metode. Dar, atunci când umanoizii personalizați devin simboluri de statut râvnite (așa cum un adolescent s-ar mândri cu mașina sa personalizată), ei vor face în sfârșit masturbarea acceptabilă.

Cu posibile modificări infinite ale dimensiunii corpului, formei, culorii părului, proporțiilor, musculaturii, trăsăturilor faciale, îmbrăcămintei, expresiilor, mirosului, vocii, gustului – aspectele vizuale și tactile ale unui umanoid ar fi exact ceea ce cumpărătorul și-a dorit dintotdeauna, perfecte în fiecare detaliu. Chiar și cei care ar putea fi considerați mai puțin atractivi ar putea crea un partener idealizat, dispus să-și încorporeze propriile dorințe fetișiste. Barurile pentru celibatari (împreună cu conversațiile superficiale, nesiguranțele, spectacolele și aventurile frustrante de-o noapte care le însoțesc) ar deveni demodate – nu mai este nevoie să cauți „Domnul Potrivit” când poți crea unul.

Pentru cei cu mai puțină imaginație, ar exista numeroase modele create după vedete de cinema dorite și personalități populare, atât vii, cât și decedate, astfel încât oricine și-ar putea avea idolul în pat cu el, comportându-se exact așa cum își dorea ca acesta să se comporte, spunând ce voia să audă. Poate exista un singur Elvis Presley, de exemplu, dar cu ajutorul tehnologiei avansate, pot exista și mii de „păpuși” Elvis în brațele a mii de femei din întreaga Americă.

„ Toată lumea are nevoie de fantezii – nu am nimic împotriva lor. Le încurajez și le creez. Singura mea obiecție este că majoritatea fanteziilor sunt prezentate drept realitate în zilele noastre – oamenii nu au imaginația necesară pentru a-și crea propriile fantezii, așa că trebuie să creadă în cele create special pentru ei. Dacă o persoană ar avea suficiente fantezii în viața sa – fantezii pe care le-ar alege – nu ar fi victima tuturor acestor fantezii impersonale și a conspirațiilor false în care se așteaptă să creadă. ”

Un umanoid arată întotdeauna perfect, nu are niciodată respirație urât mirositoare sau alte obiceiuri neplăcute, așa cum se întâmplă la tovarășii umani doar din motive sexuale sau de obicei. „Câți oameni intră în relații nesatisfăcătoare din punct de vedere emoțional sau sterile intelectual doar din motive sexuale?”, întreabă LaVey. „Cu un tovarăș uman artificial, aspectul sexual ar fi complet satisfăcut, iar un potențial partener ar trebui să găsească ceva mai atrăgător decât simplul sex.”

Programat să accepte măsuri de frumusețe așa cum sunt comunicate de televiziune, individul devine desensibilizat, incapabil să experimenteze o stimulare autentică pe care ar putea-o descoperi singur. Dar cu tovarăși artificiali în fiecare casă, individul și-ar putea exersa propria viziune. Eliberat de plăceri societale care altfel nu ar fi fost niciodată explorate. LaVey consideră acest lucru ca fiind extrem de satanic: „Ar fi cazul unui om preprogramat, deprogramat de un non-uman!”

„ Îmi pot permite să fiu credul în felul în care aleg eu, nu în felul în care ar vrea agenții de publicitate și ghicitorii moderni. ”

Psihopații sexuali ar avea șansa de a se juca de-a Dumnezeu cu un companion uman artificial în loc de unul real, poate dezamorsând o situație volatilă înainte ca aceasta să aibă șansa de a se acumula. „Întrucât aproape toate actele creative și/sau distructive rezultă din sublimarea impulsurilor sexuale", scrie LaVey, „umanoidul ar împiedica sublimarea care duce la acțiuni non-sexuale, dar dăunătoare."

„În loc să înrobească *poporul* , ar instaura sclavia *pentru* popor. Ar putea fi călătoria supremă a puterii: suveranitatea asupra unei alte ființe «umane». Până acum, ei pot plăti câteva sute de dolari și «comanda» un computer. A creat o mulțime de sclavi electronici."

Un avantaj evident al umanoizilor constă în reducerea numărului de sarcini nedorite. În lumea noastră supraaglomerată, aceasta este o preocupare majoră. LaVey, cu disprețul caracteristic, a scris: „Din păcate, singura contribuție a multor oameni la lume – dacă poate fi considerată astfel – este capacitatea de a produce o altă ființă umană." Cu parteneri artificiali, femeile pot avea tot sexul pe care îl doresc și nu se pot teme niciodată să rămână însărcinate, iar bărbații nu trebuie să se teamă niciodată că o femeie ar fi putut minți despre contracepție.

LaVey nu vede niciun motiv să se teamă că, chiar și cu toate avantajele pe care le prezintă, oamenii ar deveni vreodată prea mulțumiți de umanoizii lor. El susține că oamenii au o dorință irezistibilă de a concura pentru recunoaștere. „Dacă toată lumea este satisfăcută sexual, obținându-și partenerul în imaginea cea mai plăcută gustului său, singurul său mijloc de recunoaștere trebuie să provină din realizările sale non-sexuale. Astfel, statutul prin realizări în activități non-sexuale poate apărea doar într-o societate în care cucerirea sexuală a devenit la fel de învechită ca războiul, ambele fiind abandonate ca pierderi de timp și energie umană, în raport cu recompensele dubioase ale fiecăruia."

„Depinde de sataniști să realizeze că sunt pe drum însoțitori umani artificiali", spune LaVey. „Trebuie să ne plasăm în fruntea plutonului, să privim dincolo de imediat și să vedem că ei reprezintă următoarea evoluție satanică a omului."

„ Batmanii care îmi spun: «O, aceste lucruri nu vor fi niciodată acceptate de umanoizi. Când oamenii vor putea înceta să interacționeze personal cu un ecran bidimensional, își vor întoarce televizoarele spre perete și nu vor mai fi influențați de imaginile de pe un tub catodic, atunci ar putea spune sincer că vor fi imuni la stimularea surogat - dar nu cred că există vreun pericol ca asta să se întâmple. "

„Multe lucruri vor trebui adaptate când vor apărea umanoizii", spune LaVey. „Publicitatea de acum depinde de faptul că fiecare trebuie să se simtă important. Toată lumea este o persoană importantă. Argumentul pentru tovarășii umani artificiali va trebui să includă acest aspect, stabilindu-i ca simboluri reale de statut, la fel cum o mașină scumpă ar îmbunătăți imaginea consumatorului. Alte produse de consum vor avea un impact negativ, deoarece tovarășii înșiși vor fi mai impresionanți decât oamenii pe care ar trebui să îi impresioneze. Prostituatele vor fi inutile - cu excepția cazului în care vor fi o clasă de elită de curtezane moderne care să îi deservească pe cei care își doresc mai mult decât sex și simplă companie."

Absorbția lui LaVey față de conceptul de oameni artificiali este una dintre puținele teme care par să-l fi bântuit încă din copilărie. Fusese fascinat de o miniatură a orașului Chicago găzduită în clădirea Illinois la Expoziția Universală din 1939-1940, care a avut loc pe Insula Comorii din San Francisco. Macheta era atât de fidelă hărții orașului Chicago încât un vizitator putea ruga însoțitorul să-i indice o anumită adresă. Fabrici, cartiere de afaceri, magazine mari și găuri în pereți – Anton a stat ore în șir privind orașul de sub el, formulându-și propriile imagini ale interioarelor clădirilor și caselor aparent mult sub el.

Această obsesie l-a determinat pe Anton să-și construiască propriul oraș, pe foi de placaj de 4 x 8 care domină podeaua dormitorului său. Folosind lemn de balsa, licheni, vehicule și clădiri pictate minuțios, a început să-și creeze propriul Gotham în miniatură. Exista un port cu nave de tot felul, mașini și camioane pe drumuri, case modeste, case bogate, un ghetou, dealuri line... A experimentat primul său exercițiu cu adevărat magic, proiectându-se în orice clădire sau stradă din orașul său. Concentrându-se, putea simți frigul sau căldura locului, putea mirosi și simți tot ce îl înconjura, putea privi în sus la clădirile care se profilau deasupra lui, putea privi pe ferestre și putea auzi vorbind încet al oamenilor care vorbeau înăuntru.

Mulți ani mai târziu, după ce Anton se mutase în Casa Neagră și ținea seminarii regulate, a avut ocazia să vadă exact în ce măsură o persoană artificială putea înlocui una reală. Prelegerea era despre interpretările literare ale „sacrificiului uman", completată cu „demonstrație". Una dintre membrele Cercului Magic se oferise voluntar să ajute. Tânăra fată atrăgătoare zăcea pe pietrele altarului, parțial acoperită cu un cearșaf alb. Anton a ridicat un cuțit deasupra capului și l-a înfipt în pieptul fetei. Publicul a gâfâit când cearșaful alb a fost pătat de sânge care țâșnea.

Ceea ce nu știau spectatorii îngroziți era că Anton tocmai executase una dintre cele mai eficiente tehnici ale unor conjurători profesioniști de spiritiști. Fata a fost înlocuită cu un manechin modificat la care Anton lucrase cu zile înainte. Anton a modificat manechinul din showroom, până când a semănat cu „voluntara" însăși – suficient de mult ca ea pentru a-i convinge pe participanții la conferință că nu avusese loc nicio schimbare. Sub cearșaf era ascunsă o pungă plină cu sânge fals, pe care Anton a spart-o cu vârful cuțitului. Efecte similare au fost demonstrate în conferința sa despre „Chirurgia psihică", în care Anton a prelevat organe „bolnave" de la un voluntar, vindecarea fiind facilitată instantaneu.

*„În cartea lui Dariel Fitzkee ,*The Trick Brain*, acesta a clasificat aplicațiile «substituției» folosite de magicienii de scenă. Este ceva ce publicul american va trebui să învețe. În loc să considerăm înlocuitorul ca fiind de calitate inferioară, așa cum se întâmplă în cazul tuturor propagandelor comerciale care ne îndeamnă să «nu acceptăm înlocuitori», va exista o reeducare pentru a sublinia atitudinea că «substitutul» este adesea mai bun decât cel care este înlocuit.* "

Dr. Cecil Nixon a încercat să-l intereseze pe Anton în construirea unor noi automate care cântau la vioară, numite Galatee, după modelul lui Isis, care cânta la citeră. În loc să stea întinsă precum Isis, Galatee stătea în picioare în timp ce cânta. Anton a lucrat cu Dr. Nixon la Isis, învățând diverse tehnici de construcție și animație. Anton a fost citat spunând că Dr. Nixon „a petrecut un sfert din viață construind o femeie care nu putea fi pusă în pat".

Abia în anii '60, Anton a început cu seriozitate să construiască înlocuitori umani realiști, testând materialele brute pentru un aspect și o senzație satisfăcătoare, rezistență la tracțiune, plasticitate și articulație. Uneori, pornind de la figurine de manechin și modificându-le mult dincolo de scopul lor, le tăia fețele în atelierul său și construia altele noi folosind ipsos, fibră de sticlă și diverse materiale plastice. Recrutând câțiva dintre studenții și membrii personalului său ca modele, a folosit ipsos sau latex pentru a lua mulaje ale fețelor lor ca matriță de bază pentru modificări ulterioare.

Anton a scris despre experimentele sale cu umanoizi în *„Copita despicată”,* incluzând sugestii în stilul *„Mecanică populară”* privind materialele și metodele. Dacă nevoia cuiva de un umanoid era pur vizuală, era posibil să creeze un model satisfăcător folosind rășini plastice și fibră de sticlă, aplicând coloranți adecvați pentru nuanțele pielii și finalizând creația cu haine, machiaj și perucă potrivite.

Sataniștii mai orientați spre tactil au fost sfătuiți să construiască un fel de structură scheletică folosind dibluri, tuburi metalice sau de plastic, prevăzute cu îmbinări sferice și acoperite, eventual, cu spumă poliuretanică pentru a crea senzația cărnii umane. Anton a sugerat utilizarea fie a foliei de vinil sau cauciuc, fie a materialului textil vopsit și întins, pentru cea mai bună senzație autentică a pielii. Fețele puteau fi modelate după persoane reale sau după un model de lut, folosind tehnici convenționale de mulare. Masca de latex rezultată putea fi aplicată peste o structură de craniu fără față, cu o perucă deasupra. Fețele puteau fi apoi ușor înlocuite, în funcție de efectul dorit. Cea mai ușoară parte ar fi aceea de a face companionul uman artificial „complet anatomic”. Aparatele sexuale artificiale puteau fi achiziționate de la orice sex-shop.

Este o muncă minuțioasă. Cei care se aventurează pe această cale a practicii satanice se confruntă cu plăcerea dubioasă de a se apleca peste secțiuni de poliuretan care se întăresc, de a inhala vaporii catalizatorilor și rășinilor și de a tăia, șlefui și finisa părți ale corpului în nori de fibră de sticlă sau praf de ipsos. LaVey a petrecut ore nenumărate experimentând cu aceste diverse materiale și, în ciuda suflantelor și respiratoarelor puternice, a suferit consecințele inhalării adânc în plămâni a substanțelor periculoase.

Un aspect interesant al creațiilor umanoide ale lui LaVey este faptul că multe replici umane ale „poporului” său au apărut brusc, asemănătoare lui Pygmalion, la ceva timp după ce LaVey își construise deja creația. În loc să modeleze umanoidul după o persoană, persoana pare să fi fost modelată după umanoid. Anton nu încearcă să explice aceste „invocații” dincolo de o referire la o metodă pe care o folosește în ritualurile magice, pe care o numește „suprapunere cosmică”, o expresie împrumutată de la Wilhelm Reich.

Puțini au avut privilegiul să vadă bizara prezentare a operelor lui Anton. O cameră accesibilă printr-o coborâre ametitoare pe o scară este scăldată într-o lumină gri-chihlimbar care se reflectă în pereții și tavanul cu oglinzi, arătând ca un bar de pe marginea drumului din anii '40. O firmă neon afișează „The Den of Iniquity”. Tonomatul autentic Rock-ola cântă „Prisoner of Love” și „Detour, There's a Muddy Road Ahead”. Un set de tobe din pirolenă și o orgă Hammond

veche stau nesupravegheate în partea opusă a camerei. În spatele barului umed, rânduri de sticle clipesc sub trofeele de bowling. Barurile cu miros acru, afumat și bere îți jignesc simțurile. Totul este exact așa cum ar trebui să fie.

Chiar și oamenii, toate creațiile lui LaVey, reflectă ținutele și spiritul anilor de război. O brunetă obraznică pe nume Bonita își petrece timpul cu un taximetrist, gesticulând nepoliticos către o altă femeie care o privește pudică de la capătul barului. Sylvia, o femeie luxuriantă și îndrăgostită, se uită fix la paharul ei, ca și cum ar fi uitat ceva important pe care trebuia să-l țină minte – țigara ei strălucește la nesfârșit, fără să se ardă. Cu ochii pe jumătate închiși, Gwen ascultă muzica, prăbușindu-se beată peste marinarul din spatele ei. Alphonse, barmanul mereu atent, încearcă să ignore faptul că Gwen aproape alunecă de pe scaunul de bar, cu rochia ridicată în jurul taliei, coapsele ieșind peste ciorapi și urina adunată pe podea sub ea. La o masă pustie din colț, o blondă cu ochi triști urmărește intrarea – așteptând pe cineva care nu va veni niciodată. Sylvester, un băiat cu aspect obraznic, cu o șapcă de cercetaș, stă în hol și privește cu lascivitate întreaga scenă, în timp ce mama lui stă cocoșată pe un scaun, cu geanta cu cumpărături la picioare, aparent copleșită de spiritul locului. Toate acestea, printre altele, populează lumea privată a lui LaVey.

Anton LaVey își include un loc dedicat în acest tablou sordid, printre creațiile sale mai staționare. Luminile de argon și neon de sub claviaturi Hammond, albastre și portocalii, strălucesc ușor pe fața sa în timp ce creează o atmosferă festivă cu un refren de „Zip-a-dee-doo-dah". Instrumentul este același care a sărit cu el pe multe drumuri de țară când a cântat în circuitul carnavalului. Ca orice artist, lui LaVey îi place să urmărească reacțiile oamenilor la creațiile sale - „Am văzut chiar oameni care se simt grețoși când ajung aici. Fie le place, fie îl urăsc - nimic între ele." Pete de lumină de la o minge care se rotește se joacă încet prin cameră, iar pe măsură ce magia camerei devine palpabilă, este mult prea ușor pentru minte să joace feste. Muzica, luminile și reflexiile nesfârșite se amestecă diabolic pentru a dezorienta vizitatorul neatent, adăugând mișcări și expresii trecătoare figurilor lui LaVey. Ai senzația neliniștitoare că ai întrerupt o petrecere în desfășurare. LaVey nu numai că și-a creat „poporul", ci a creat și un mediu total care este un triumf sălbatic al evocării.

La începutul anilor '70, când s-a răspândit vestea despre suprarealismul figurilor neobișnuite ale lui LaVey, acesta a fost contactat de Cory Galleries din San Francisco, care i-a cerut să-și expună „oamenii" alături de ei. În ciuda îndemnurilor lui Diane și ale altora, LaVey a refuzat cu încăpățânare. El a susținut că și-a construit „oamenii" ca experimente, doar în scopuri magice – nu ca expuneri publice. Era clar că unii spectatori au considerat figurile sale extrem de jignitoare, iar orice publicitate suplimentară ar fi aruncat mai multă atenție asupra lui într-un moment în care încerca să păstreze un profil cât mai discret posibil. Duane Hanson, George Segal, John DeAndrea și alții au intrat ulterior în scenă cu figuri la fel de realiste, bucurându-se de acceptarea publicului și de aprecierea criticilor.

Anton a ținut legătura cu creatori de umanoizi din Japonia și Anglia, printre alte țări din întreaga lume. După ce a comunicat cu lideri în domeniile roboticii, androizilor și inteligenței

artificiale, Anton a descoperit că, așa cum bănuia, cea mai semnificativă lucrare trebuie să fie încă începătoșată și obscurată. „Oamenii care creează umanoizi trebuie acum să-și ascundă ideile în spatele limbajului tehnic și al neînțelegerilor, altfel oamenii nu vor fi impresionați de munca lor. Așa cum s-a întâmplat în cazul multor descoperiri măreațe din trecut, adevăratele secrete sunt prea simple - nu pot fi spuse."

Pe lângă rezistența față de companionii umani artificiali din motive religioase, există o antipatie înnăscută, aproape frică, pe care LaVey o descrie atunci când oamenii se confruntă cu reproduceri umane care sunt prea apropiate de realitate. Jacques Vallée, un prieten apropiat și asociat al lui LaVey, a observat acest fenomen și l-a descris în cartea sa *The Network Revolution*: „Mai multe producții de la Hollywood din anii 1970 au arătat automate folosite ca tovarăși personali, iar satanistul Anton LaVey a sugerat că dezvoltarea comercială a unor astfel de ființe alternative a fost inevitabilă. Totuși, aceiași experți care vorbesc cu entuziasm despre capacitățile puternice ale creațiilor lor software se tem că mașinile lor arată umane. Se crispează la sugestia că abilitatea computerului de a vorbi, de a compune poezii, de a calcula și chiar de a reda muzică ar putea fi întruchipată în ceva mai elegant decât un dulap de oțel cu butoane de plastic, așezat pe patru roți și ferm ținut în loc de cabluri negre groase. Această reticență este de înțeles. Este reacția maimuței care se privește în oglindă. Este fiorul care cuprinde orice ființă atunci când își recunoaște propriul sine, sau o parte din el, în lumea celorlalți."

Indiferent de aceste temeri ale nativilor, LaVey consideră că construirea umanoizilor ar fi o progresie logică de la primele păpuși Betsy-Wetsy anatomic corecte și de la păpușile „Chatty Kathy" până la păpuși vorbitoare/mișcătoare mai avansate. Încorporând o tehnologie convingătoare cu microcipuri, animalele de companie înlocuitoare, au fost programate să „vină" sau să „vorbească" la comandă, dar au avantajul de a fi mai curate și mai silențioase decât animalele de companie reale. Păpușile de tip „Teddy Ruxpin" care spun povești – guri care aparent formează cuvintele, corpuri și ochi mișcându-se cu expresii prietenoase – se bazează pe tehnicile de animație dezvoltate la Disney Studios. „Walt Disney a avut cu siguranță ideea potrivită pentru prezentarea realistă a umanoizilor. Copiii apreciază acest lucru – au fost pregătiți pentru înlocuitori umani de mult timp", spune Anton. Chiar și fenomenul mai recent al păpușii „Cabbage Patch" poate fi văzut ca o dovadă a dependenței crescânde de companioni artificiali. Milioane de adulți au plătit prețuri exorbitante pentru „bebeluși" înlocuitori care nu vorbeau sau nu se mișcau, dar aveau nume, certificate de naștere și identități atribuite. Acum, procesul de „înmuiere" s-a extins de la păpuși la filme, cărți și chiar seriale de televiziune despre umanoizi. Fie că îi recunoaștem sau nu, umanoizii par să se infiltreze în cultura noastră.

Cele mai întunecate motive ale lui LaVey în spatele tovarășilor umani artificiali sunt dovezi ale mizantropiei sale. „Majoritatea oamenilor au devenit puțin mai mult decât niște prezențe fixe, spectatori și pot fi ușor înlocuiți cu umanoizi", spune LaVey, vorbind din punctul de vedere satanic suprem. „Unii oameni consideră ideea unor tovarăși artificiali destul de amenințătoare. Cei care se opun cel mai mult umanoizilor sunt cei care se tem în secret că au o substanță, o

importanță sau un potențial similar. Dacă sunt atât de lipsiți de strălucire, atât de nestimulanți încât pot fi atât de ușor înlocuiți de o mașină, atunci așa să fie. Ar trebui înlocuiți."

Capitolul șaptesprezece

Blesteme și coincidențe

„ Lumea în care trăim poate părea o grămadă de bucăți ciudate, asamblate întâmplător, dar magicienii cred" că este de fapt un întreg – precum un design sau o mașină – și că toate părțile sale sunt în mod necesar conectate între ele într-un într-un anumit fel. Ființele umane sunt întreguri de acest fel... Așa cum toate fațetele caracterului și comportamentului unui om sunt aspecte a unui lucru unic care le stă la baza și le conectează. Acest lucru unic este o ființă, o forță, o substanță, un principiu sau ceva ce nu este deloc posibil de descris în cuvinte. "
-- Richard Cavendish, *Artele negre*

Anton LaVey întruchipează un simț al dreptății fără compromisuri. Speculațiile privind puterile sale de a vindeca oamenii se țes neîncetat în jurul său. Când este întrebat direct despre zvonuri, Anton susține destul de criptic că toată magia implică un „factor de echilibru" necesar. „Universul insistă asupra echilibrului", afirmă LaVey, „și va impune sau va cere prețul necesar. Poate că sunt un catalizator pentru acest proces."

Mai jos este o selecție de „coincidențe" culese în conversațiile cu LaVey – puținele incidente despre care este dispus să vorbească. Mass-media care vânează Satana, căutând peste tot mari conspirații, tinde să treacă cu vederea aceste conexiuni mai evidente, care se dovedesc a fi mai puternice decât toate invențiile prezentatorilor de talk-show-uri în mijlocul succesului audienței.

1947: În timp ce era angajat la Circul Clyde Beatty, LaVey vrea să-și perfecționeze abilitățile de claviatură exersând la caliopa spectacolului. Îl întreabă pe veteranul caliopista, un bețiv exuberant, dacă poate folosi instrumentul timp de o jumătate de oră, dar bărbatul refuză. Anton îl blesteamă pe bețivul nesuferit pentru încăpățânarea sa. În câteva zile, LaVey îl înlocuiește ca interpret la caliopă la circ.

1948: Când LaVey împlinește 16 ani, se ceartă cu un prieten din cauza virtuții unei fete cu care Anton se întâlnea la acea vreme. Băiatul îndreaptă un cuțit spre LaVey, lăsându-l cu o cicatrice lividă care îi rămâne pe obrazul drept mulți ani. Doi ani mai târziu, băiatul este adus la secția de poliție sub o acuzație fără legătură. În timp ce se află într-o celulă de detenție, își agață cureaua de o țeavă auzită, își înfășoară celălalt capăt în jurul gâtului și se spânzură.

1960: Diane se cuibărește lângă Anton în timp ce acesta conduce. Un polițist truculent pe motocicletă oprește lângă ei la un semafor, se uită urât la mașina lor și îi face semn lui Diane să

ajungă în partea ei de scaun. „Ține ambele mâini pe volan”, îi avertizează el, demarând în trombă. Fără să stea pe gânduri, Anton ridică mâna în semn de „hexagon” spre polițist. Când Anton și Diane îl ajung din urmă pe ofițer, acesta este întins pe trotuar, victima unei coliziuni oribile.

1960: Cinematograful Fox din San Francisco este în general recunoscut ca fiind cel mai grandios palat de cinema construit vreodată, construit să reziste două mii de ani. În cele din urmă, s-a decis că spațiul ar putea fi exploatat mai profitabil ca o clădire de birouri. LaVey este unul dintre artiștii prezenți pentru o ultimă seară de omagiu, înainte ca teatrul să își închidă porțile pentru totdeauna. Atingând ultimele acorduri de orgă care răsună prin sală, Anton blesteamă terenul, jurând că orice clădire de pe amplasament va avea doar ghinion. Clădirea de birouri care ocupă acum amplasamentul, Fox Plaza, se confruntă cu probleme după probleme și se spune că este blestemată.

1966: Furios de planurile de demolare a faimoaselor băi Sutro din San Francisco pentru a pune la dispoziția dezvoltatorilor valorosul teren de pe malul oceanului, LaVey blesteamă zona, stipulând că până când nu va exista o mică parte din planurile propuse dedicate Diavolului, nimic nu va fi construit vreodată pe acel teren. La treizeci și șase de ore după ce a blestemat proprietatea, clădirile au izbucnit în flăcări exact în momentul în care bila demolatoare se mișcă.

1967: Blestemul mult mediatizat al lui LaVey la adresa avocatului supraprotector al lui Jayne Mansfield, Sam Brody, îi cere viața nu doar lui Brody, ci și lui Jayne, în ciuda avertismentelor lui LaVey către aceasta.

1968: Togare, iubitul leu nubian al lui LaVey, care fusese forțat să părăsească casa familiei LaVey și să fie dus la Grădina Zoologică din San Francisco, devine victima dizgrației intense a directorului grădinii zoologice și este trimis la Lion County Safari din sudul Californiei ca animal de reproducere. Togare este luat prin surprindere în miez de noapte, fără a-i permite lui LaVey să-și ia rămas bun de la prietenul său. Anton își concentrează frustrarea și furia asupra unui babuin egiptean rafinat, făcut din cristal, aflat în camera rituală a unui prieten.

La scurt timp după aceea, ziarele relatează despre o tragedie stranie în care a fost implicat directorul grădinii zoologice, care intrase în cușca maimuțelor într-o după-amiază târziu. Nimeni nu a explicat ce căuta acolo sau de ce maimuțele, în mod normal docile, s-au năpustit asupra lui, dar atacul lor a fost rapid și ucigaș. Maimuțele au sfâșiat, au zgâriat și s-au năpustit. Până când sosește ajutorul, chemat de țipetele demonice de furie sângeroasă ale maimuțelor, directorul grădinii zoologice era în inconștiență.

1969: Pe 8 august LaVey conduce un Ritual Hippie la Biserica lui Satan, în care blestemă amarnic „dăunătorii psihedelici" care infestează lumea. El solicită o epurare pentru a-i retrograda pe sclavi în țarcurile cărora le este locul, catalizează o nouă eră a conștientizării satanice. A doua zi, participanții la Ritualul Hippie citesc despre ororile descoperite în casa lui Sharon Tate și Roman Polanski din Benedict Canyon.

1969: LaVey este de acord să apară în emisiunea de televiziune cu tematică de neuitat a lui Lou Gordon din Detroit, chiar dacă este noaptea de Halloween, iar Anton are alte angajamente. Producătorul promite să-i ducă pe Diane și Anton la aeroport la timp pentru a prinde avionul. Emisiunea începe târziu, se prelungește, iar pe măsură ce ora zborului lor se apropie din ce în ce mai mult, Gordon ridiculizează convingerile ciudate ale lui LaVey. În cele din urmă, Diane intervine cu furie pe ecran, spune: „Haideți, trebuie să prindem un avion" și îl scoate în grabă pe LaVey de pe platourile de filmare. Un prieten se grăbește printr-o furtună nemiloasă pentru a-i duce pe LaVey la timp la aeroport. Personalul companiei aeriene este pe cale să desprindă rampa de îmbarcare în timp ce LaVey aleargă spre avion și sar în el. În timp ce avionul decolează, LaVey își dă frâu liber furiei considerabile. Orașul se întunecă sub ei în timp ce se desprind de pe pistă. Câteva zile mai târziu, la întoarcerea la San Francisco, LaVey scrie un blestem oficial pe o hârtie roșie ca sângele Bisericii lui Satan și i-l trimite domnului Gordon, care îl citește la următoarea sa emisiune, râzând și batjocorind. Gordon moare în decursul unui an.

1970: LaVey consimte să apară în emisiunea radio reacționarului Joe Pyne, în timpul căreia LaVey este răsfățat cu limba neobișnuit de caustică a lui Pyne. Pyne moare la câteva luni după ce l-a avut pe LaVey în emisiunea sa.

1972: Primăria decide că este timpul să distrugă un alt reper din San Francisco - Playland at the Beach, un parc de distracții care se întinde de-a lungul a opt cvartale de pe o proprietate de primă clasă pe malul oceanului. Aici LaVey și-a întâlnit prima soție, Carole, și a locuit o vreme pe faleza adiacentă. Când LaVey află soarta iubitului său parc de distracții, jură că nimeni nu va putea transforma nimic altceva construit pe teren în succes. În momentul scrierii acestui articol, complexul de condominii cu chirii mari construit pe acest amplasament rămâne în mare parte vacant, iar zona devine rapid prea afectată de criminalitate pentru a justifica o dezvoltare ulterioară.

1984: În după-amiaza zilei de 18 iulie , LaVey este chemat în instanță pentru a fi incriminat oficial pentru prima dată în viața sa. Un ordin de restricție este invocat împotriva lui LaVey de către Diane, femeia cu care locuise timp de 24 de ani. Anton îi trimite o scrisoare Karlei la Amsterdam înainte de audiere, spunând că nu va tolera acest lucru; că își făcuse magia, că avea

de gând să „călărească pe vânturile fierbinți ale Santanei” și că „tot Iadul se va dezlănțui”. LaVey o avertizează pe Karla să păstreze scrisoarea într-un loc sigur.

În după-amiaza stabilită, exact la ora la care LaVey ar fi trebuit să stea în fața judecătorului (nu a participat pentru a contesta acțiunea), James Huberty intră într-un McDonald's din San Ysidro, California, într-o zi blestemată de vânturi puternice din Santana. Înarmat cu o mitralieră, un revolver, mai multe cartușe și un pistol de gheto, Huberty împroșcă restaurantul fast-food cu gloanțe, împușcând tot ce mișcă. Mai devreme își sărutase soția la revedere și îi spusese că pleacă să vâneze oameni. Este cel mai grav masacru de acest fel din istorie. Numele tatălui lui Diane este James Hegarty.

Capitolul optsprezece

Al doilea val al satanismului

„ Chicotiți, înghiți, înghiți, bolborosiți – te vom face unul de-al nostru, unul de-al nostru, unul de-al nostru – te vom face unul de-al nostru. ”
-- recitat de un pitic în timpul scenei cu ospățul de nuntă din *Ciudații*

„Ceea ce fac acum este să predau «Istoria Neagră» a satanismului”, spune LaVey, referindu-se la actualele sale strădanii sinistre. „Îmi urmăresc rădăcinile satanice în filozofiile lui Machiavelli, Milton, Herbert Spencer, Rabelais, GB Shaw, Maugham, Nietzsche, filmul noir ... Întotdeauna a existat o tulpină genetică a sataniștilor, dar abia acum se ajunge la punctul în care ne putem ridica pentru a ne identifica pe noi înșine și pe strămoșii noștri. Tinerii sunt dornici să cunoască filosofia din spatele satanismului. Acum, din 1984, este timpul ca al doilea val să atingă apogeul.” Dezvoltându-și filosofia consemnată în *Biblia Satanică* , despre care LaVey susține că este la fel de valabilă ca atunci când a fost scrisă pentru prima dată, el își consideră rolul actual ca fiind acela de a lărgi principiile satanismului prin aplicare. „Vom urma direcția lui Huey Long: «Când fascismul va veni în America, va fi sub forma americanismului».” „Adopt o formă de gândire complet americană și o văd așa cum a fost dintotdeauna. Când satanismul va deveni religia majoritară din Statele Unite, va fi complet, cu steaguri roșii, albe și albastre fluturând, însoțite de tromboanele răsunătoare ale lui John Phillip Sousa.”

Ca dovadă a valului crescând al satanismului, LaVey subliniază atitudinea cavalerică, chiar ostentativă, pe care tinerii o au față de imaginile Diavolului. În timp ce părinții lor îngroziți se întreabă ce fel de monstru păgân au crescut, copiii lor îl idolatrizează pe Satana ca fiind Regele lor Rebel. „Sunt o mulțime de oameni adolescenți și de douăzeci de ani care spun că se închină Diavolului pentru că e la modă acum, iar mulți dintre prietenii lor se numesc sataniști. Mulți dintre ei nu înțeleg mai mult decât ceea ce văd la MTV, dar ideea este că ei aduc omagiu Diavolului și nu lui Dumnezeu. Nu mai este nevoie de sacrificii umane și pacte cu Diavolul. Acești copii sunt deja aliniați cu forțele satanice. Acum participă la chemări la altar la concerte rock, indiferent de sau din cauza indignării părinților lor.”

„Pot găsi încântare în a purta Baphomet pentru o mare putere de șoc. Persoanele care poartă simbolul în mod regulat spun că au o reacție mult mai puternică la el decât atunci când poartă, de exemplu, insigne naziste. Cu o svastică, oamenii se pot simți ofensați pe bună dreptate. Persoana care îl poartă vrea să fie etichetată drept supremacist arian, extremă dreaptă, ceva de genul acesta. Imediat etichetată. Dar Baphomet nu reprezintă un context istoric anume. Nu poți eticheta simbolul satanic sau sataniștii. Evocă doar temeri primare întunecate, inexplicabile, dar intense. Reacția tinde să fie: «Nu știm prea multe despre el, dar știm că ar trebui să ne

temem de el». Și nu doar tinerii participă la integrarea satanismului. Halloweenul este acum mai popular și mai sărbătorit pe scară largă decât Crăciunul. Crăciunul înseamnă doar suferință, vinovăție, sinucideri, singurătate, moarte. Halloweenul este distractiv, nu un moment pentru reuniuni de familie necesare, ci doar pentru a ne întâlni cu prietenii pentru petreceri, a bea și a ne deghiza."

Există sisteme întregi de gândire, precum Neo-Tech Discovery, care oferă satanism într-un costum gri de flanel, promite bogăție peste noapte și nu menționează niciodată temutul cuvânt cu „S". *Megabrain* aplică ritualul timpuriu în stilul Bisericii lui Satan în lumea afacerilor, adăugând tehnici de meditație pentru a atrage New Age-ul softcore al piețelor yuppie. CASH, Asociația Continentală a Speranței lui Satan (faceți cecurile pe numele CASH), cu sediul în Canada, a început prin a retipări secțiuni din *Biblia Satanică* și a reproduce Baphomet înainte de a fi avertizate cu privire la încălcarea drepturilor de autor. Un alt canadian, Dr. Lawrence Pazder, a susținut că nu a auzit niciodată de Biserica lui Satan, faimoasă la nivel internațional, înainte de publicarea presupusei sale cărți, *Michelle Remembers*, Piatra Rosetta a tuturor mărturiilor actuale despre abuzuri satanice. Dr. Pazder s-a căsătorit în cele din urmă cu subiectul său, Michelle Smith, și încă adună un public credul pentru seminariile lor despre combaterea Satanismului.

„În realitate, influența noastră mainstream este doar vârful aisbergului. Pentru fiecare dintre acei copii pe care îi vedeți la concertele rock ținând semnul coarnelor și neștiind nimic despre el, există poate încă cinci copii care au citit *Biblia Satanică* , știu ce este satanismul și cresc până la stadiul în care acum câștigă poziții de putere și au un efect real în lumea din jurul nostru. În industria cinematografică, arte, afaceri, mediul academic, politică - nu poartă asta la vedere, așa că probabil nici nu ai știi că sunt sataniști. Dar îți imaginezi că cei care s-au născut în 1955 sau 1960, care au crescut trăind cea mai mare parte a vieții lor într-o eră satanică post-1966, ajung acum la 27, 29, 32 de ani. Se stabilesc în domeniile alese, iar filosofia lor este obligată să aibă un efect asupra modului în care operează. Se satură de prostii. Acum avem ceea ce eu numesc sataniști de a doua generație; Biserica lui Satan există de cea mai mare parte a timpului." „...și consideră efectele satanismului drept regulă și nu excepție – libertate sexuală, lipsa de credință în Dumnezeu, independența minții. Ei aleg satanismul ca mod de viață pentru că nu le-a fost niciodată impus așa cum fac părinții creștini cu religia lor."

„ Sugarul învață să meargă, iar până în primul an de lucru al vârstei sale – adică 1984 – își va fi stabilizat pașii, iar până în următorul – 2002 – va fi atins maturitatea, iar domnia sa va fi plină de înțelepciune, rațiune și încântare."

-- ultima propoziție din *Ritualurile satanice.*

LaVey descrie satanismul ca o filozofie seculară a raționalismului și autoconservării (lege naturală, stare animală), împachetând aceste idei în capcane religioase pentru a le spori atractivitatea. Un satanist intră în tărâmul supranatural din proprie voință, cu ochii deschiși și inimile limpezi, mai degrabă decât să ia o credință supranaturală ca punct de plecare, precum primitivii superstițioși care încearcă să explice fulgerul sau creștinii care explică Nașterea din

Fecioară. „Sataniștii trebuie să aibă o bază solidă în metodele raționale de gândire ca fundație pe care să stea. Fără ea, încerci să atingi cerul sau chiar să stai pe cer, fără nicio scară sub tine. Creștinii consideră logica o non-opțiune, ceva ce este tratat ca și cum ar fi periculos."

„În sistemul pastoral creștin, trebuie să continui să plătești pentru a rămâne fără păcat. Dacă nu mai plătești, atunci nu vei ajunge în rai. Trebuie să mergi în clădiri mari ca să te rogi. Dacă avem altare înființate în propriile noastre case, acestea nu pot fi legiferate; nu se pot colecta bani pentru ele. Satanismul duce religia dincolo de domeniul consumerismului. Dacă adevărul ar fi cunoscut, una dintre principalele amenințări ale relatărilor despre Sabatele care închină diavolului este că acestea sunt independente, nu sunt organizate strict într-o structură strictă. A încerca să descoperi sataniști, adevărați sataniști, este ca și cum ai bate cremă de vanilie pe perete. Ar trebui să intri în casele tuturor și să vezi dacă au un altar satanic. Și chiar dacă nu ar avea un altar, ar putea fi *totuși* sataniști!"

„Oamenii trimit scrisori Bisericii, întrebând frenetic: «Ce pot face pentru a deveni un membru activ?» «Ce fac pentru a deveni un preot satanist?» Desigur, ceea ce întreabă de fapt este: «Unde mă duc să întâlnesc alți sataniști? – dați-mi o adresă ca să întâlnesc alte persoane.» «Cum ajung să devin oficial?» Atitudinea mea ar fi: «Dacă trebuie să întrebați, nu sunteți unul.»" E ca gluma despre prețul iahtului – dacă trebuie să întrebi, nu ți-l permiți. Dacă ești deja preot sau preoteasă în lumea exterioară, vom ști. Cele cinci grade de satanism sunt încă valabile, dar într-un mod mult mai practic, bazat pe nivelul de participare al satanistului la lumea exterioară. Ceea ce eu numesc sataniști „mainstream" sau „de primul nivel" sunt echivalenții a ceea ce obișnuiam să numim „ucenici". Ei au un loc de muncă de la nouă la cinci, câștigă bani frumoși, poartă haine acceptabile, au ritualuri formale, conduc mașini care arată practic la fel ca ale tuturor celorlalți, se uită la televizor, dar sunt de acord cu satanismul și îl aplică într-un mod pozitiv în viața lor. La celălalt capăt al spectrului, încă avem Magistri și Magistra practicanți care se divorțează de mainstream cât mai mult posibil și își organizează viața pentru a câștiga bani din lucruri care implică un contact minim cu turma – artiști, regizori, scriitori, artiști, antreprenori de diferite feluri... Dacă vrei să obții titluri și să porți robe, aceasta nu este organizația potrivită pentru tine. Noi... vrem să aplicăm satanismul pentru propriul nostru bine, nu să-l folosim ca pe o cârjă pentru a transmite false realizări.

De regulă, LaVey nu dezvăluie cifrele privind numărul de membri. „Dacă numărul este prea mic, am fi percepuți ca fiind nesemnificativi, iar dacă ar fi prea mare, am fi considerați o amenințare prea mare și ar exista motive să ne distrugă. Dacă poți fi cuantificat, atunci poți fi de înlocuit, atunci poți fi eliminat. În plus, după 25 de ani, ar fi foarte dificil să ne calculăm numărul de membri. Membrii sunt membri pe viață; nu trebuie să plătească nicio taxă de reînnoire în fiecare an, așa că am avut o creștere cumulată din 1966." Tom Wedge explică acest fenomen în cartea sa din 1987, *Vânătorul de Satan:* „Totuși, trebuie să ne dăm seama că marea majoritate a adepților Bisericii lui Satan nu au făcut niciodată un efort oficial de a se «alătura» efectiv bisericii. Miile de oameni care urmează porțiuni din învățăturile lui Anton LaVey și ale altora ca el nu sunt cei care [...] devin membri contribuitori. Majoritatea adepților preceptelor

Bisericii lui Satan sunt acei adolescenți care plătesc prețul de achiziție de 3,95 dolari pentru un exemplar al ediției paperback a *Bibliei Satanice."*

LaVey simte că așa ar trebui să fie. Cât despre membrii reali, „Ori sunt cu noi, ori nu sunt. Nu se va schimba nimic peste zece sau douăzeci de ani. Ideea este de a modela mințile oamenilor și de a-i trimite printre oameni, nu de a-i ține să se învârtă în jurul aceluiași țarc ca oile. Dacă li se deschid ochii, nu există cale de întoarcere – nimic nu va mai fi la fel pentru ei. Aceștia sunt oameni care nu au nevoie să participe la ritualuri de grup pentru a se simți conectați la sursă – o societate cu adevărat secretă pentru magicieni care practică Magie Neagră avansată și influențează lumea exterioară. Care este avantajul de a fi un pește mare într-un iaz mic când poți fi un pește mare într-un iaz mare? Când ești cineva «de acolo», nu trebuie să-ți faci publicitate afilierilor. «E în regulă pentru oamenii care abia încep – e distractiv și relaxant și dacă vor să se întâlnească cu câțiva prieteni pentru a folosi cărțile mele pentru a efectua ritualuri, e minunat. Dar, în cele din urmă, vor să-și aplice magia într-un mod care să-i ajute să avanseze în lumea reală."

Așa cum a apărut o nouă generație de sataniști, există o nouă generație de „experți" în satanism care completează domeniul. LaVey îi disprețuiește pe acești autoproclamați „investigatori oculti". „Evident, habar n-au ce am scris sau ce susțin. Dacă mi-ar citi cărțile în loc să le fluture pur și simplu în aer, poate ar ști ceva despre satanism. Dar par să prefere să inventeze pe parcurs. În 1975 se făceau reportaje mai faptice și mai informate decât acum. Desigur, acum câștigi mai mulți bani și atenție în a fi un isteric profesionist, câștigându-ți existența spunându-ți fanteziile masturbatorii la televiziunea națională. Există oameni în circuitul talk-show-urilor care pretind că sunt foști membri sau foști preoți ai unei organizații satanice, dar care nici măcar nu pot demonstra că au citit aceeași carte pe care am scris-o eu, darămite să ofere o reprezentare exactă a practicilor și filosofiei noastre. E amuzant că sunt întotdeauna «Mari Preoți», nu există niciodată «Preoți Inferiori» sau pur și simplu «Preoți». Nu au existat «Mari Preoți» până la apariția mea, cu excepția operelor de Puccini."

„În Chicago, există un Centru pentru Personalități Multiple care studiază «supraviețuitorii adulți ai abuzului satanic asupra copiilor». Ce ar trebui să însemne asta? Nu exista nicio mișcare satanică modernă, organizată înainte de apariția mea, și iată toate aceste femei de vârstă mijlocie care povestesc cum au fost violate și torturate în copilărie, când părinții lor aparțineau unui cult satanic? Asta ar fi fost în anii 1940. Nu exista niciunul! Dumnezeu știe, am căutat. Producătorii nu trimit echipe de filmare să-i găsească pe părinții acestor femei și să le afle poveștile; nimeni nu verifică istoricul psihologic al femeilor. Dacă ar mai fi rămas freudieni, ar vedea ce se întâmplă."

„Dar vacarmul senzaționalismului înăbușă sunetul scăderii ratingurilor. Când e timpul pentru ratinguri, e un moment bun să vorbim despre satanism. Din păcate, ce se întâmplă este că vor să vorbească despre satanism, dar e prea periculos să vorbești despre idei satanice *reale* ."

De la difuzarea episodului *20/20 din 1985*, s-a format o mitologie reînnoită în jurul satanismului. Catalogul de „povești adevărate" înfiorătoare și înfiorătoare despre sataniști amintește, ca stil și conținut, de propaganda antievreiască a lui Julius Steicher – suptul sângelui copiilor creștini cu un pai.

LaVey le răspunde acuzatorilor săi cu privire la faptele satanice întunecate:

„ Nu există nicio modalitate de a ieși dintr-un cult satanic – doar prin moarte. "

„Tot ce trebuie să facă oricine este să scrie o scrisoare pentru a ieși. Nimeni nu este dat afară decât dacă face ceva ce este în mod flagrant împotriva principiilor noastre sau decât dacă solicită ca numele sale să fie luate de pe listele noastre."

Există trei categorii de sataniști: 1) Sataniști tradiționali, 2) Sataniști religioși și 3) Sataniști de stil liber .

„Nu există categorii de sataniști – există sataniști și apoi există nebuni. Sataniștii atotștiutori încearcă să fabrice o diviziune doar ca să nu fie dați în judecată. Spunând că există categorii diferite, pot spune: «Oh, nu ne-am referit la voi, sau desigur. Ne-am referit la alți tipi (care chiar nu există). Sunteți sataniști buni!» Nu există așa ceva ca un «satanist bun». De fapt, aș împărți impostorii sataniști în trei grupuri – sataniști, sataniști creștini și nebuni. Aș redefini sataniștii creștini ca fiind cei care sunt atrași de satanism, dar par să nu se poată desprinde complet de creștinism. Ei continuă să lucreze într-un cadru primitiv Bine vs. Rău, luând partea Răului în loc de Bine. Ori de câte ori ai o idee despre miturile din Dungeons and Dragons, Bine/Rău, știi că nu știu prea multe despre adevăratul rău. Trebuie să-l iei pe Satan în tine pentru a zdrobi acea orientare creștină."

„ Trebuie să-ți vinzi sufletul Satanei și să semnezi un pact prin sânge. "

„Haideți – sufletele sunt foarte ieftine în zilele noastre. Acest mit este perpetuat de sataniștii creștini care urmează exemplul vânătorilor de vrăjitoare medievali. Satana cere o sarcină mult mai grea decât să-ți cedezi sufletul în sânge. El cere să-ți trăiești viața cât mai din plin posibil, să prosperi prin propria ta minte și să eviți mizeria. Nu ți-ar veni să crezi ce sarcină dificilă este asta pentru majoritatea oamenilor!"

„ Trebuie să crezi în Dumnezeu ca să crezi în Satana. Satana este un mit născocit de creștini, așa că nu poți crede în unul fără să crezi în celălalt."

„Oamenii, chiar și cei care se autointitulează «practicanți ai Vechii Religii», nu pot concepe o filozofie dincolo de creștinism, dincolo de bine împotriva răului. Este ca și cum «ai venera Diavolul»." Nu-l venerăm pe Satana, ne venerăm pe noi înșine folosind reprezentarea metaforică a calităților lui Satana. Satana *este* numele folosit de iudeo-creștini pentru acea forță a individualității și mândriei din noi. Dar forța în sine a fost numită sub multe nume. Îmbrățișăm miturile creștine despre Satana și Lucifer, alături de interpretări satanice în mitologiile greacă, romană, islamică, sumeriană, siriană, frigiană, egipteană, chineză sau hindusă, ca să numim doar câteva. Nu ne limităm la o singură zeitate, ci cuprindem toate expresiile acuzatorului sau ale celui care susține gândirea liberă și alternativele raționale, indiferent de numele prin care este numit într-un anumit timp și într-o anumită țară. Se

întâmplă să trăim într-o cultură predominant iudeo-creștină, așa că punem accentul pe Satana. Dacă am trăi în epoca romană, figura centrală, poate piesa religiei noastre, ar fi diferită. Dar numele ar exprima și ar comunica același lucru. Totul ține de context.

***

Acuzațiile mai dăunătoare aduse satanismului, cum ar fi sacrificiile rituale umane și animale, răpirile, abuzul asupra copiilor, tortura, violul... Acestea depășesc teologia și ajung în domeniul activităților criminale. LaVey rămâne netulburat. „Când un creștin comite o crimă, aceasta nu mai este numită «crimă de cult creștin». Cu cât se vând mai multe *Biblii satanice* , cu atât există mai multe șanse ca cineva să fie găsit la locul unei crime sau printre bunurile personale ale unui criminal. Este inevitabil, cu atât de mulți membri, ca în curând un criminal sau o victimă să aibă asupra sa un card de membru al Bisericii lui Satan. Și nu-i așa că va fi incitant!"

„Nu se ajunge la o crimă «rituală». Se obține un text atrăgător. Aș vrea să văd ziua în care titlurile vor spune «Se pare că un ucigaș ar fi implicat într-un grup creștin», iar articolul însoțitor va prezenta dovezile incriminatoare găsite în apartamentul criminalului – imagini cu sfinți pe perete, Biblia Sfântă și alte cărți creștine găsite pe rafturi, diverse cruci în cutii mici de bijuterii. În cazul acestor presupuse crime satanice, «dovezile implicării satanice» nu au nicio legătură cu crima în sine, s-ar putea să nu aibă nici măcar nicio legătură cu satanismul!, ci sunt alese pentru că stârnesc interesele lascive ale oamenilor."

Încă de la început, oficialii poliției au încercat să potolească isteria, modificând rapid primele pliante și instrucțiuni pe această temă, care enumerau pisicile din ceramică, vitraliile și cercurile drept simboluri satanice de urmărit la locurile de comitere a infracțiunilor. În timp ce câțiva încă încearcă să-și facă un nume drept „Polițiști pentru Hristos", majoritatea articolelor din revistele polițienești adoptă o perspectivă destul de echilibrată. Există încă grupuri operative satanice în fiecare oraș și există numeroase seminarii costisitoare despre crime oculte, dar LaVey a fost întotdeauna în relații prietenoase cu poliția și anchetatorii, continuând să ajute atunci când i s-a cerut.

Inspectorul de poliție din San Francisco, Sandi Gallant, una dintre cele mai importante autorități în domeniul crimelor oculte, le cere colegilor anchetatori să se concentreze asupra cadrului „crimelor sau abuzurilor ritualice", mai degrabă decât să ia în considerare o anumită religie. „Cineva implicat într-o crimă ar putea folosi anumite elemente ale unei anumite orientări religioase pentru a-și justifica crima, fie că este vorba de creștinism, catolicism, rastafarism, santerie, satanism sau orice combinație a acestor lucruri. Nu poți pur și simplu să te uiți la o cameră și să vezi ceea ce arată ca o stea cu susul în jos sau un poster cu Ozzy Osbourne și să spui: «Aceasta este o crimă satanică»."

„Când analizează o crimă în prezent, anchetatorii trebuie să o încadreze într-una din două categorii – este crima o *cerință* a unei anumite religii (cum ar fi sacrificiile de animale în

Santeria sau Voodoo) sau este religia folosită ca justificare pentru crimele lor care, din cauza propriei lor structuri psihologice, s-ar întâmpla oricum?"

În ultimii ani, lucrurile au devenit absurde. O scurtă trecere în revistă a vocabularului „expertului" arată că nu toți cei care își agață rolul de investigatori oculți sunt la fel de bine pregătiți ca dna Gallant. Gazdele de talk-show-uri din America au insistat să ne preocupăm de Sărbătoarea Fiarei, Scrisoarea WICCA, crescători, copii de altar, amatori, consumatori de smoking, sataniști tradiționali, sataniști ortodocși, sataniști freestyle, sataniști religioși, abuzuri ritualice, supraviețuitori sataniști, ritualul Găurii Negre, gropi acide și crematorii portabile (folosite pentru a scăpa de corpurile victimelor sacrificiilor, adesea aduse în discuție ca răspuns la întrebarea „Unde sunt corpurile?"), observatori (cei care acționează ca paznici, de obicei grădinari sau gunoieri, la creșele unde sunt adăpostiți sataniștii), ritualieri (pronunțați „RIT-chal-erz"), grimoire (pronunțați grim-O-eez"), antrenori, recrutori și dansuri diabolice (ceea ce fac preșcolarii când au fost abuzați ritualic).

Printre indicatorii care ar putea indica faptul că un copil ar putea intra în satanism se numără dorința de a petrece timp singur, purtarea de tricouri incriminatoare, solicitarea de cearșafuri negre sau perdele negre, dorința de a avea un șarpe ca animal de companie... toate sunt semne sigure ale Diavolului la lucru. Când Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat Statele Unite și a vorbit în auditoriul Universității din Arizona, mascotele Diavolului Roșu pictate pe pereți au fost acoperite pentru a nu-L ofensa pe Sanctitatea Sa. Echipele de licee din întreaga țară care se autointitulau un fel de „Diavoli" și-au schimbat numele în ceva mai puțin satanic. Numerele caselor, plăcuțele de înmatriculare și prefixele telefonice care conțineau sinistrul „666" au fost în sfârșit văzute pentru influența demonică pe care o reprezintă și au fost imediat modificate - inclusiv numărul casei în care familia Reagan s-a mutat după ce a părăsit Casa Albă. Numărul unui proiect de lege al Senatului a trebuit să fie schimbat de la proiectul de lege 666 la proiectul de lege 649 în februarie 1986, deoarece se temea că legislatorii ar fi influențați în mod nejustificat de numărul inițial.

Toate acestea ar fi destul de amuzante, cu excepția celor care își pierd locurile de muncă, casele, pozițiile în comunitate sau încrederea părinților din cauza unor temeri și acuzații iraționale și nefondate. Și profesorii și administratorii școlari drepți au folosit satanismul ca justificare, percheziționând dulapurile elevilor de liceu în căutarea unor semne ale unor aventuri diabolice. Orice copil cu o pentagramă poate fi târât în biroul directorului pentru o discuție amănunțită cu preotul local. Articolele relatează că bibliotecarii școlari verifică înregistrările de împrumut pentru a-i găsi pe toți cei care împrumută cărți periculoase (citește: „subversive") din biblioteca școlii.

„Totuși, în cele din urmă, totul funcționează în favoarea noastră", spune LaVey. „Toți acești evangheliști de la Pray TV și-au dat ultima suflare. Suferă. Deci, la cine altcineva se îndreaptă decât la Diavol? El a fost întotdeauna adevăratul lor Mântuitor. Oamenii s-au săturat de zgomot. Se satură de isterie. Nu am fi putut să o plănuim mai bine. Când isteria satanică ajunge la punctul absurdității, oamenii încep să pună la îndoială întreaga serie de prostii. În cele din

urmă, nimeni nu va mai crede nimic din ce spun pastorii creștini. Când aud despre Diavol și cât de putred este, îi face curioși să afle care ar putea fi punctul de vedere satanic."

Mulți pun deja la îndoială afirmațiile nebunești. Cartea lui Arthur Lyons, *„Satan Wants You"* (Warner, 1988), a contestat relatările acuzatorilor după ce au constatat că nu au putut oferi dovezi concrete. În octombrie 1989, Comitetul pentru Examinarea Științifică a Religiei a emis un raport privind afirmațiile diferiților „crescători" și „supraviețuitori sataniști". După o investigație amănunțită, raportul a concluzionat că „Cele mai șocante afirmații, cele care implică răpiri și crime rituale de copii, se dovedesc ușor a fi false. Acuzațiile de conspirații satanice la scară largă sunt complet nefondate. De fapt, dovezile disponibile lasă o singură concluzie rezonabilă: *ele nu există!*" [Subliniile sunt subliniate.] Diverse reviste, inclusiv *The Skeptical Inquirer,* au dedicat de atunci articole de copertă demontării isteriei satanice.

„Nu este nevoie de propagandă. Lăsați-i pe sataniști să vorbească în nume propriu – nu trebuie să existe vreo părtinire într-un fel sau altul. Ceea ce mă irită este că, chiar dacă producătorii unei emisiuni de televiziune fac o concesie prin includerea unui satanist autentic în emisiunea lor, nu doar a unui pseudo-satanist, ei acordă mai mult timp «experților» autoproclamați decât adevăraților sataniști. Cum pot avea mai multă autoritate în privința satanismului decât adepții înșiși? Nu-l întrebi pe Hitler despre bucuriile Paștelui. Tot ce trebuie spus despre satanism este adevărul și acesta nu poate decât să schimbe modul de gândire al oamenilor. Dacă vor primi vreodată o doză din ceea ce este satanism adevărat, Doamne ajută-i."

Capitolul nouăsprezece

Revoluția invizibilă

„ Știi un lucru, totuși? Sunt sigur că oamenii din clandestinitate ca mine trebuie ținuți sub control. Deși noi s-ar putea să fim capabili să stăm sub pământ timp de patruzeci de ani fără să scoatem un cuvânt, dacă ieșim în lume și izbucnim afară, vom vorbi și vom vorbi și vom vorbi... ”

-- Dostoievski, *Însemnări din subteran*

În 1967, Anton LaVey a elaborat „Cele Unsprezece Reguli ale Pământului” pentru a completa „Nouă Declarații Satanice” pe care le elaborase și le publicase deja printre adepții săi. LaVey a considerat mult timp Regulile prea brutale pentru neinițiați, prefațând *Biblia Satanică* doar cu Declarațiile. Acum simte că a venit momentul potrivit să le publice. Sunt edicte concepute pentru animalul uman, care stabilesc legea junglei, „Lex Talionis”. LaVey *interzice în mod specific* : rănirea copiilor, uciderea animalelor non-umane, cu excepția cazului în care cauți hrană sau în autoapărare; povestirea problemelor tale sau exprimarea opiniilor necerute; și avansurile sexuale către cineva care s-ar putea să nu aprecieze acest lucru. Cele două Reguli care vor stârni nedumerire printre cei neorientați spre satanism sunt: „Dacă un oaspete din bârlogul tău te deranjează, tratează-l cu cruzime și fără milă” și „Când mergi pe teritoriu deschis, nu deranja pe nimeni. Dacă cineva te deranjează, roagă-l să se oprească. Dacă nu se oprește, distruge-l”.

LaVey susține cu atât mai mult aceste edicte uneori violente în anii 1990. „Dacă oamenii ar trebui pur și simplu să își înfrunte propriile acțiuni, propria evoluție și să se adapteze la propriul progres, populația s-ar înjumătăți într-o singură generație. În schimb, am conceput legi și procese pentru a-i proteja pe oameni de ei înșiși. Dacă aceste creaturi slabe, moderne, consangvinizate, ar trebui să trăiască după mintea lor și să aibă grijă de ele însele, le-ar fi prea frică să iasă din casele lor. Ar fi moarte. Nu ar fi capabile să se miște suficient de repede sau să gândească suficient de repede și ar fi eliminate.”

„Orice creatură, umană sau de altă natură, este la fel de importantă pe cât se consideră pentru alte creaturi. Ce s-ar întâmpla dacă, în sălbăticie, o maimuță aberantă ar continua să țipe, să sfâșie paturile altor maimuțe sau să le zgârie și să le atace pe celelalte din trib? Ar fi mușcate la rândul lor, roase. Dacă ar continua, ar fi alungate sau sfâșiate. Asta ne spun instinctele noastre că ar trebui să se întâmple. Până acum am fost insuflați cu atitudinea că ar trebui să permitem incompetența altora - să conducem pentru toți ceilalți de pe drum, să punem semne de avertizare pentru ca oamenii să nu cadă în șanțuri sau să meargă pe locuri ude; că este responsabilitatea noastră dacă cad. Acum totul este protejat de oameni. Ce s-ar

întâmpla dacă într-o zi s-ar trezi și ar descoperi că trebuie să plătească consecințele propriei incompetențe, huliganism sau grosolănie?"

Una dintre nemulțumirile lui LaVey este inegalitatea pe care o observă în America – dar nu genul de inegalitate despre care majoritatea ar putea lăuda.

„Oamenii sunt recompensați în societatea noastră pentru ceea ce nu pot face, nu pentru ceea ce pot face. Aceasta este o inegalitate teribilă pentru mine. Se pare că totul – legile, școlile, economia, locurile de muncă – este calculat pentru a încuraja elementele cele mai de jos, nu pe cele mai înalte."

Pentru a contracara această inegalitate, LaVey propune câteva soluții satanice. În 1988, Anton a publicat un eseu în *Copita despicată* intitulat „Revizionismul pentagonal: un program în cinci puncte", care prezintă „orientarea actuală a susținerii sataniste". Platforma prioritizează stratificarea, impozitarea strictă a bisericilor, restabilirea unei atitudini „Lex Talionis" în domeniul juridic și judiciar, dezvoltarea și producția de androizi și oportunitatea pentru „medii totale". Deși majoritatea acestor puncte au fost deja discutate mai pe larg în altă parte a cărții, *stratificarea* ar trebui înțeleasă ca fiind piatra de temelie a activității satanice contemporane conform lui LaVey.

„Stratificarea este punctul pe care se bazează în cele din urmă toate celelalte. Nu mai poate exista mitul «egalității» pentru toți – acesta se traduce doar prin «mediocritate» și îi susține pe cei slabi în detrimentul celor puternici. Apa trebuie lăsată să-și caute propriul nivel fără interferențe din partea apologeților. Nimeni nu ar trebui protejat de efectele propriei prostii." Mai târziu, în aceeași ediție, LaVey scrie: „Actualul al Treilea Război Mondial – lăcustele umane invadează lumea, necesitând subțierea populațiilor, deoarece Domnia Nebunului a amenințat, pentru prima dată în istorie, să distrugă civilizația și evoluția. *Acest lucru* nu trebuie să se mai întâmple niciodată! Tehnologia a lăsat conștiința umană în praf. Cu siguranță, ar fi mai simplu și mai practic din punct de vedere economic să se continue propagarea consumatorilor, cu prețul evoluției. Dar Pământul nu ar putea supraviețui. Cum să izolăm și să evoluăm oamenii superiori din punct de vedere genetic este marea sarcină a stratificării."

„Spun că în această țară se desfășoară un război nerecunoscut", declară LaVey, „un război economic".

Războiul nu va veni din exterior, ci de la oamenii care au cei mai mulți bani de câștigat chiar aici, în această țară. Marile Războaie de Consum. Toate celelalte „cauze" sunt doar dispozitive de dezinformare. Orice presupus protest care are loc este o rebeliune atent ținută sub control. Altfel, oamenii ar face revolte pe stradă atunci când trebuie să plătească 30.000 de dolari pentru o ședere de trei zile în spital. Dar războiul care se desfășoară acum este mult mai sofisticat decât și-au imaginat vreodată scriitorii de science fiction. Este absurd să crezi că cercetarea în domeniul armelor chimice, sonice sau bioelectrice a fost abandonată. Îmi dau seama că anumite lucruri trebuie făcute pentru binele societății, pentru a menține economia pe linia de plutire sau populația în scădere, dar nu-mi place să fiu luat de prost.

Deocamdată, izolarea, abdicarea și stratificarea sunt armele satanice propuse de LaVey împotriva curentului război invizibil. LaVey a dat deja un nume, satanism, pentru micul procent din populație pe care îl consideră a fi diferit din punct de vedere cromozomial și poate rezistent cromozomial la efectele controlului. Stratificarea este un proces magic de purificare - substractiv mai degrabă decât aditiv. LaVey spune: „Pe măsură ce războiul progresează și pe măsură ce populația crește la un nivel și mai intolerabil, întinzând resursele la lungimi imposibile, cei puternici vor începe să lupte pentru supraviețuirea lor. Asta vedem chiar acum. Societatea va deveni din ce în ce mai stratificată în oamenii care nu cred prostiile din societate și cei care urmează orbește unde sunt conduși. Sataniștii, liber-cugetătorii, sunt o cauză minoritară înfloritoare. Avem o boală care trebuie recunoscută, la fel ca alcoolismul, handicapurile, comportamentele adictive și SIDA. Suferim de o boală numită independență - o aversiune patologică față de regimentare și instituționalism - care ne împiedică să obținem locuri de muncă „regulate" și să trăim o viață „normală".

În loc să încurajeze „proliferarea celor slabi", LaVey consideră că este imperativ să izoleze și să încurajeze apariția celor slabi o nouă tulpină genetică de sataniști. Odată cu debutul cărții *„The Complete Witch"* în 1970 (mai târziu *„The Satanic Witch"),* LaVey și-a prezentat ghidul pentru reproducere selectivă. Într-un articol din 16 august 1971, „Evil Anyone?", *Newsweek* a inclus o legendă a unei imagini cu LaVey botezându-și fiica, Zeena, „...Construind «o rasă mai bună»" și l-a citat pe Anton descriind scopul său satanic ca fiind „crearea unui stat polițienesc în care cei slabi sunt eliminați, iar «conducerea orientată spre realizare» are voie să urmărească misterele magiei negre".

Mai târziu, în *Ritualurile Satanice* , LaVey a inclus următoarea directivă pentru adepții săi: „Acum, rolul omului superior este să producem copiii viitorului. Calitatea este acum mai importantă decât cantitatea. Un copil prețuit care poate *crea* va fi mai important decât zece care pot produce – sau cincizeci, nu ne putem *imagina!* " Într-un interviu pentru *Fling* , Anton promite că ar „spori creșterea unor generații noi, mai inteligente, dacă ar avea ocazia, prin reproducere selectivă. Dar acest lucru este atât de terifiant legat de hitlerism încât, de obicei, nici nu pot vorbi despre asta."

L-am întrebat exact ce fel de Rasă Superioară își imaginează, LaVey explică faptul că stratificarea satanică și segregarea pe care o susține se bazează pe „etică mai degrabă decât pe etnie". „După cum am spus, îmi doresc să identific, să izolez și să creez o nouă etnie – una care a existat mereu, nerecunoscută, de la începutul existenței omului. Întotdeauna au existat lideri, inovatori, persoane care își asumă riscuri în toate culturile. Aceștia sunt puținii, poate o zecime dintr-un singur procent, care conduc națiunile înainte, conduc evoluția înainte. Satanismul este prima dată în istorie când o rasă superioară poate fi construită din oameni predispuși genetic, cu aceleași gânduri – nu pe baza genelor care îi fac albi, negri, albaștri, maronii sau violet – ci pe baza genelor care îi fac sataniști. Avem nevoie de un forum de unde să ne putem afirma cultura. Orice persoană pe care am întâlnit-o vreodată care a realizat ceva în viața sa a avut un dispreț real pentru propriul „popor". Nu că ar ura evreii, germanii, irlandezii sau italienii în

sine – ci doar că urăsc prostia și mentalitatea de turmă. Urăsc ideea de a folosi orice etnie ca identitate. Unii oameni care provin din medii evreiești, unde tradițiile iudaice erau cu adevărat accentuate în casă, sunt cei mai înfocați antisemiți oameni pe care îi cunosc. Și eu..." Nu-i învinovățiți. Dacă au crescut într-un mediu sufocant, cu părinți evrei profesioniști sau catolici profesioniști, nu-i învinovățesc că au fugit, și-au schimbat numele, și-au inversat complet viața și nu au mai vrut niciodată să-și vadă părinții! Așa se nasc adesea liderii.

„Trebuie să fii sociopat ca să fii în situația mea. Uită-te la toate descrierile lui Satan de-a lungul istoriei, la acțiunile sale satanice, tristețe și consternare față de lumea nefericită pe care oamenii par obligați să și-o creeze. Ca satanist, desigur că sunt sociopat. Iubesc viața și sunt sincer consternat. De aceea, când oamenii mă susțin, sunt suspicios – îmi este greu să accept, pentru că acea învălmășeală, faptul că moartea este omniprezentă.

„Oamenii care privesc satanismul din exterior, cu toate camerele sale drapate în negru și capcanele sinistre, ar putea crede că noi susținem moartea. Creștinii ar trebui să fie cei care iubesc viața, care se străduiesc să obțină fericire și bine. În realitate, un adevărat blestem vine de la „Dumnezeu" atunci când El le răspunde la rugăciuni. Ei nu vor ca rugăciunile lor să fie ascultate. Nu își doresc cu adevărat mulțumire. De aceea se roagă la un zeu care nu este acolo. Adevărul este că cei care se înconjoară și vorbesc cel mai mult despre moarte sunt probabil cei mai iubitori de viață dintre toți și, cu adevărat, asemenea lui Satana - se simt consternați că lucrurile nu pot fi pure și complete, așa cum ar trebui să fie. Dacă sataniștilor nu le-ar păsa, nu ar fi atât de întunecați și pesimiști. Poți găsi o mulțime de optimiști în azilurile de nebuni - doar proștii sunt cu adevărat mulțumiți."

Alături de majoritatea ghicitorilor contemporani, LaVey percepe schimbări importante pe măsură ce ne apropiem de mileniu.

„Oamenii iau acum decizii importante. Am evoluat până în punctul în care toate informațiile din istoria noastră sunt disponibile pentru ca oricine să le poată examina. Toate metodele au fost scrise. Acum este o alegere voluntară și bine informată dacă vrei să accepți sau nu satanismul. Dacă alegi moartea în locul vieții. Creștinii și-au invocat apocalipsa și cu siguranță nu am vrea să-i dezamăgim. Sfârșitul mileniului se apropie cu repeziciune."

Reproducerea selectivă, stratificarea elitistă, susținerea relațiilor poligame în scopuri de reproducere și, în cele din urmă, construirea de comunități de indivizi cu aceleași idei sunt programe satanice antitetice idealului egalitar prețuit. Din 1966, aceste subiecte au devenit *spiritul vremii* pentru o serie de ramificații extremiste și, în sfârșit, a devenit evident că LaVey și Biserica lui Satan ar trebui recunoscuți ca strămoșii lor.

„Extremismul este orice formă ar fi, forțează cartea", spune LaVey. „Asta e tot ce pare să înțeleagă publicul american."

„Nu pot vedea nuanțele de gri. Extremismul face ca schimbările să se producă mai rapid și mai complet. Satanismul nu este doar o poziție ateistă, ci o poziție antiteistă. Preferăm distrugerea religiilor cu orientare mistică prin opoziție activă, mai degrabă decât prin simpla neparticipare."

Deoarece tabloul său se află la Muzeul Ateismului din Moscova, utilizarea sa îndelungată a magiei negre naziste autentice datorită ceremoniilor și simbolurilor, precum și a asocierii sale timpurii cu teroriștii sioniști, LaVey a fost inevitabil asociat cu grupuri extremiste de tot felul. „Există o diferență între a urmări pe cineva care ți-a făcut probleme și a deranja pe cineva care își vede de treaba lui. E mult prea ușor să deranjezi oamenii doar din cauza culorii pielii lor. De ce să nu faci ceva cu adevărat productiv cu aceeași energie și să sperii o persoană care evident vinde droguri, proxenetism, violează, ucide, jefuiește – nu rasa oamenilor, ci indivizii sau tipul de indivizi. Există o tehnică magică și validă de a căuta surogate pentru cei care te chinuie, sau potențialii chinuitori, și de a-ți descărca mânia asupra lor pentru a o suprapune asupra chinuitorului tău real. Dacă ți-ai descărca furia și frustrarea asupra persoanei pe care ți-ai dori, legătura ar putea fi atât de evidentă încât ți-ar fi pusă direct la ușă. Ca înlocuitor, un fel de sacrificiu, cauți pe cineva care s-ar putea să nu-ți fi făcut nimic direct, dar poți observa că este genul care probabil i-a dat peste cap pe alții ca tine. Dar acestea sunt niște detalii magice foarte fine pe care nu le pot recomanda cu conștiință deplină majorității oamenilor."

„Aceasta este puterea unui forum precum satanismul. Nu suntem împotriva evreilor, negrilor, albilor... Refuzăm să continuăm să ne compromitem standardele pentru a permite prostiei și lenei! Trebuie să ne așteptăm să se ridice la nivelul standardelor noastre, în loc să le coborâm noi obstacolele pentru a le satisface. Dacă nu pot, ar trebui să li se spună, probabil pentru prima dată în viața lor: «Știi ce? Ești prost! Ești inferior!», în loc să fie protejați de efectele incompetenței lor. Dacă o persoană este etică, productivă, sensibilă și știe cum să se comporte printre ființele umane, e bine; dacă este un parazit amoral, ar trebui să fie tratată rapid și cu cruzime."

LaVey neagă existența sau nevoia a ceva atât de evident precum o mare conspirație satanică. „Genul acesta de schimbări pe care le prevăd nu necesită încăierări stradale sau o revoluție, ci doar o cabală. O conspirație implică un plan de atac atent conturat, totul perfect planificat pentru toți participanții. O cabală este un grup de oameni slab conectați, care au o loialitate și o credință profundă și neclintite față de aceleași scopuri și care fac ceea ce le vine natural. Au numere de telefon nelistate; vor ști, în pozițiile lor respective, ce să facă atunci când va veni momentul. O, avem obiective. Cu toții știm care sunt. Cred în toate formele de furt și viclenie pentru a ne atinge scopurile.

În loc de revoluție, LaVey propune un revizionism satanic. „Poate că evoluția ne-a scos destul din starea noastră de spirit cocon, astfel încât să ne putem înconjura cu o estetică adevărată, mai degrabă decât cu standarde bazate pe imperative economice. Ceea ce aduce înapoi satanismul este disciplina în toate formele de artă și expresie. Punem accent pe o revenire la înrădăcinarea clasică în muzică, pictură, sculptură, scris, poezie - restabilind un corp comun de cunoștințe și expresie, astfel încât să existe niște constante de frumusețe și formă. Gândirea satanică nu încurajează școala „stropirii și pătării" a „expresiei artistice" nestăvilite.

„Un satanist înțelege de ce și cum anumite imperative economice și politice trebuie să fie abordate într-o manieră cu un simț machiavelic, dar nu vrea să fie tratat drept un prost. Pe

măsură ce creștem numeric, vom avea mai mult de spus în economie. Consumerismul productiv este necesar și preferabil, atunci când este temperat de conștientizarea limitărilor demografice de pe planetă. Dar nu acest consumerism rampant, neorganizat, însetat de bani și distructiv, derivat direct din atitudinea iudeo-creștină „mai mulți creștini înseamnă mai mulți bani”.”

„Oamenii încă au o frică primordială de noapte. Dar sataniștii ar trebui să fie în curând o forță economică suficient de puternică pentru a ne menține propriile magazine și afaceri deschise toată noaptea, la orele noastre. Nu numai că vom deveni un bloc de vot important și un segment demografic economic căruia trebuie să-i deservim, dar ne-am transformat în persoane în situații în care tragem singuri sforile.”

LaVey a început să impună schimbări la nivel personal care se reflectă la nivel național și internațional. „În acest moment în această etapă a jocului, nu am timp pentru răbdare și toleranță. Acum zece ani, chiar și cinci ani, aș fi ascultat oamenii punându-și întrebările, le-aș fi explicat, i-aș fi potolit. Gata. Acel timp a trecut. Acum, așa cum spunea Norman Mailer în „*Naked and the Dead,*”, „Urăsc tot ce nu este în mine”. Dacă nu are o legătură directă cu ceea ce susțin, dacă nu-mi sporește sau stimulează viața și gândirea, nu vreau să aud asta. Trebuie să adauge ceva vieții mele. Nu mai este timp pentru explicații și pentru a fi ecumenic. Nu mai este timp.

„Aceasta este o caracteristică pe care o împărtășesc cu noua generație de sataniști, care ar putea fi cel mai bine numită și etichetată ea însăși, în multe privințe, o „cultură a apocalipsei”. Nu că ar crede în Apocalipsa biblică – războiul suprem dintre bine și rău. Dimpotrivă. Ci că există o urgență, o nevoie de a merge mai departe și de a înceta să ne mai văicărim și, dacă se termină mâine, cel puțin vom ști că am trăit astăzi. Este o filozofie de genul „vioară în timp ce Roma arde”. Este filosofia satanică. Dacă generația născută în anii '50 a crescut în umbra bombei și a trebuit să asimileze posibilitatea autodistrugerii iminente a întregii planete în orice moment, cei născuți în anii '60 au trebuit să reconcilieze inevitabilitatea propriei noastre distrugeri, nu prin bombă, ci prin suprapopulare necontrolată și fără minte. Și cumva să rezolve în sinea lor, analizând ceea ce ne-a învățat istoria, că nicio cantitate de strigăte, proteste, fluturi de pancarte, marșuri, vaiete – sau chiar căi mai constructive, cum ar fi candidatura pentru funcții guvernamentale sau încercarea de a scrie cărți pentru a trezi oamenii – nu va face niciun bine. Majoritatea oamenilor au o dorință înnăscută de moarte – vor să se distrugă pe ei înșiși și tot ce este frumos. Să realizăm în sfârșit că trăim într-o lume aflată după apogeul creativității și că putem vedea atât de clar mecanismele propriei noastre distrugeri este o realizare teribilă. Majoritatea oamenilor nu pot înfrunta asta. Ar prefera să se retragă în confortul misticismului New Age. Este în regulă. Tot ce ne dorim, acei puțini dintre noi care au puterea să realizeze ce se întâmplă, este libertatea de a crea, de a ne distra și de a împărtăși unii cu alții, de a păstra și prețui ceea ce putem cât timp putem și de a ne construi propriile mici citadele departe de insensibilitatea restului lumii.

Reacționând, poate, la presiunile milenialilor, anumiți oameni fac mai mult decât să construiască citadele protectoare. Alții, asta pare din ce în ce mai mult, iau arme și ucid oameni

nevinovați. Anchetatorii, indiferent cât de obiectivi ar fi, sunt tulburați de numărul tot mai mare de *Biblii satanice* găsite la locurile crimelor sau în efectele personale ale criminalilor în masă. Este posibil ca gândirea satanică a lui LaVey să poată elibera forțe în oamenii instabili pe care nu le pot controla.

LaVey insistă că nu vom ști niciodată cu adevărat câtă influență are satanismul asupra nebunilor. „Sincer, atât de puține informații concrete sunt scurse prin intermediul mass-media. Sunt într-o poziție excelentă pentru a afla asta direct! Mass-media va privi satanismul doar dintr-o perspectivă ferm prescrisă. „Ca acel copil din New Jersey [Tommy Sullivan] care se presupune că și-a ucis mama cu un cuțit de cercetaș, ca urmare a implicării sale tot mai mari în satanism. Era un copil bun dintr-o familie catolică și dintr-o dată a «explodat» din cauza satanismului. Rahat! Câteva dintre povești au scos la iveală adevărul, dacă poți citi printre rânduri. Copilul era inteligent. Voia să exploreze, voia să-și dezvolte mintea și imaginația pentru a examina idei pe care părinții lui, în special mama lui, nu le puteau tolera. A devenit confuz, apoi din ce în ce mai ostil, pe măsură ce ea continua să-l sufoce și să-l țină la pământ. Asta a continuat luni de zile, probabil precedat de ani de îngrijire maternă excesivă sub pretextul protejării lui. Apoi, în sfârșit, după o sesiune intensivă de consiliere antisatanică și rugăciuni la biserica lor catolică, copilul s-a săturat. Poate că totul s-a stins brusc. Poate că era un copil bun care nu a mai putut suporta rahaturile și a trebuit să impună dreptatea pe care o percepea ca lipsă. Știa că este tratat pe nedrept, simțea că nu există nicio cale de ieșire și a luat singura măsură disponibilă imediat –" „tăindu-i gâtul mamei sale și apoi făcând același lucru sieși. Ce tragedie inutilă. Dacă i s-ar fi permis să exploreze liber căile pe care le-ar fi dorit, poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată."

Sataniștii din al doilea val au viziuni clare despre bine și rău și folosesc *Biblia Satanică* drept ghid pentru a impune justiție demonică. Sean Sellers, așa cum a fost citat de Tom Wedge, a tradus ceea ce considera a fi calificările pentru un sacrificiu uman adecvat. „Oamenii sacrificați sunt acei oameni care își bat soțiile, molestează copiii, își lovesc câinii etc. Îi facem lumii o favoare scăpând de ei. La urma urmei, oameni ca aceștia nu au dreptul să trăiască oricum." Sellers a fost în cele din urmă condamnat la moarte pentru uciderea mamei sale, a tatălui vitreg și a vânzătorului unui magazin în 1985 și 1986. De atunci, Sellers și-a retras convingerile satanice și este acum aclamat de creștini pentru lucrarea sa de tineret din Coridorul Morții din Oklahoma. David St. Clair, în cartea sa, *„Spune că îl iubești pe Satan",* descrie în mod potrivit prin ochii unui adolescent ce libertate ar putea oferi *Biblia Satanică*: „Dacă ceea ce spunea această carte era adevărat, dacă ceea ce promitea această carte putea fi realizat, atunci nimic nu era imposibil. Nimeni nu ar trebui să suporte mizeria în care s-a născut. Dacă tipul care a scris asta chiar știa despre ce vorbește, atunci Satan era calea de urmat. Diavolul avea răspunsurile pentru viața pe pământ. Diavolul era cel de contactat, cel care făcea lucruri pentru ființele umane care doreau să realizeze lucruri." Subiectul cărții lui St. Clair, Ricky Kasso, și-a ucis unul dintre colegii de clasă și ulterior s-a sinucis.

Anton LaVey susține că nu este cu adevărat preocupat de acuzațiile conform cărora oamenii ar ucide alte persoane în numele lui Satan. Jură că de fiecare dată când citește o nouă serie de crime, singura lui reacție este: „Ce, 22 de oameni? Asta e tot?" Anton este mai preocupat de acei nimeni cărora le-a acordat statutul de zeu prin filosofia sa. „Anumiți oameni preferă să adopte capcanele, metodele și filosofia dură a satanismului, dar nu sunt dispuși să adopte impunerea mea de «responsabilitate pentru cei responsabili»." „Pur și simplu aleg ce vor, schimbă ideea pentru a justifica ceea ce vor să facă, inventează ideea dacă nu există și ignoră ceea ce li se pare prea greu de respectat. Fiind o carte de larg consum, *Biblia Satanică* generează pretenții la cei inferiori – toată lumea crede că sunt supraom. Desigur că mă deranjează. Este antitetic esenței satanismului să-i înflăcărezi pe oameni nemeritabili. Dar, în realitate, trebuie să recunosc că este o scurtătură eficientă către stratificare. Aș prefera să fiu grupat în compania ucigașilor decât în compania puștilor. Nu cred că ai găsi pretenții la oameni ca Ramirez, Stanley Dean Baker, Huberty sau Manson – nu cred că ai găsi zgomotul pe care îl fac toți acești presupuși sataniști, umflați și cu tărie goală." Într-un articol din 1986 despre acuzatul de ucigaș al „Night Stalker", Richard Ramirez, condamnat pentru 13 crime în California, LaVey a spus: „Când l-am întâlnit pe Richard Ramirez, era cel mai drăguț și mai politicos tânăr pe care ți-ai dori vreodată să-l întâlnești... un model de comportament".

LaVey își amintește clar incidentul și regretă că i-a acordat tânărului Ramirez o întâlnire atât de bruscă. „S-a oprit, m-a atins pe stradă și mi-a spus: «Scuzați-mă, domnule LaVey, aș putea vorbi cu dumneavoastră câteva momente?» Ei bine, în general nu-mi place ca oamenii să vină la mine așa, așa că l-am ignorat: «Nu fac afaceri pe trotuar. Puteți scrie la cutia poștală.» S-a retras și și-a cerut scuze că m-a deranjat, a spus că vrea doar să-mi pună câteva întrebări, dar vede că sunt ocupat - așa că mi-a urat un Solstițiu fericit și a mers mai departe pe stradă cu prietenii lui, cei din Texas, cred. L-am privit cum se îndepărtează și când era aproape de colț, era să-l strig să se întoarcă și să vorbesc cu el. După ce m-am gândit la asta, m-am simțit foarte prost. Părea un copil atât de politicos."

LaVey nu se ferește de responsabilitatea pentru ceea ce scrierile sale ar putea cataliza. „Dacă *Biblia Satanică* stimulează o schimbare perspectivă de a dezlănțui anumiți demoni, anumiți elementali în lume, așa să fie. Vom evoca multe, multe secole de vărsare de sânge înainte de a ne apropia de teroarea pe care creștinismul a dezlănțuit-o asupra umanității. Fără îndoială, vor exista mai multe crime și crime motivate satanic, în sensul în care *Biblia satanică* îți spune „Nu trebuie să mai înduri rahat". Dar dacă societatea iudeo-creștină nu ar fi încurajat acest ajutor imoral al celor slabi și nu ar fi făcut lăudabilă susținerea celor inutili, atunci nu ar exista această nevoie intensă de o reacție împotriva ei. Desigur, această contra-oscilație extremă a pendulului, acest vigilantism, va fi interpretat ca „simplă anarhie dezlănțuită asupra lumii", dar în realitate va fi, pentru prima dată de la vremea peșterilor, dreptate.

LaVey indică cazul lui James Huberty ca un exemplu de manual al abreacției anticreștine. Din primele rapoarte din San Diego, s-au scurs informații că *„A Doua Venire",* opera definitivă a lui Arthur Lyons despre satanism, a fost găsită printre cărțile lui Huberty când poliția i-a

percheziționat casa după împușcăturile de la McDonald's. „James Huberty a fost concediat de la un loc de muncă bine plătit din cauza crizei economice nedeclarate. Încercând să-și găsească un loc de muncă, a călătorit de-a lungul coastei Californiei, ajungând într-un orășel din New Mexico, unde abia auzea un cuvânt de engleză. Huberty știa că se afla sub o presiune mare. A contactat o clinică de sănătate mintală. Din cauza represiunii împotriva Valiumului de la acea vreme, doar oamenii străzii și traficanții îl puteau obține. Cei care foloseau Valium cu moderație erau complet izolați, așa că Huberty nu a reușit să obțină singura substanță chimică care îl nivelase. Și, pe deasupra, echipa de la McDonald's nu a putut repara nenorocitul de aparat de înghețată timp de două săptămâni! Era sătul de incompetență, era sătul de inundațiile străine; era sătul să fie tratat ca un cetățean de mâna a doua în propria țară; era sătul ca cei slabi să primească totul gratuit, iar cei care încearcă să se ridice pe propriile picioare să nu primească nimic. Era doar obosit. După un timp, aceste lucruri devin frustrante și ceva trebuie să cedeze. Și vă spun un secret." Vor fi mult mai mulți Huberty care vor ajunge la un punct de cotitură în următorii câțiva ani. Mai avem mult de parcurs.

„În același mod, dacă un copil este târât la biserică împotriva voinței sale, dacă părinții lui îi rup *Biblia satanică* – o carte pe care o consideră ca conținând un adevăr dincolo de cadrul îngust al credinței creștine – un copil „antisocial, psihopat" ar putea fi provocat. *Biblia satanică* îi spune: „Voi crea dreptatea în felul meu. Simt că o nedreptate trebuie îndreptată și simt că am puterea să o înfăptuiesc". Îi insuflă idealul că, dacă vrea dreptate, va trebui să o *accepte* în felul său, ea nu i se va da. Sataniștii sunt *adevărați* reformatori, așa cum și noi suntem adevărați ecologiști. Credem în preeminența Legilor Naturii."

Chipul antieroului din *filmul noir – Viespea Verde, Umbra, Răzbunătorul, Batman – este manifestarea perfectă a eticii satanice. Aceștia sunt eroii care lucrează în umbră, făcând ceea ce oficialii nu pot face sau nu vor face. Biblia satanică* nu spune: „Răzbunarea este a Mea", zice Domnul. Te învață să nu aștepți intervenția externă din partea lui Dumnezeu sau a statului în numele tău. Nu există protecționism, nici legislație excesivă. Satanismul susține justiția personală, administrată personal.

„Planul Maestru Satanic este mai rău decât orice ficțiune pe care Biserica ar putea-o imagina în ultimii 500 de ani. Toate viețile noastre par să fi fost ghidate diabolic de la naștere. Tot ce este nevoie este o mână de oameni în locurile potrivite. 23 de oameni au condus Revoluția Rusă."

Ascultându-l pe LaVey, imposibilul devine probabil. În imnul său satanic, „Imnul Imperiului Satanic", LaVey își exprimă clar intențiile: „Odată a fost nevoie de minți simple, odată a fost nevoie să se salveze sufletele oamenilor. Nebunii trebuiau forțați să stea la rând, predicatorii și bibliile puteau servi acestor scopuri. Cu scriptura lor sfântă și păcatul lor capital, își puteau forța demonii de hârtie într-o închisoare de carton, o celulă de hârtie - nu mai pot face asta!... Cu luceafărul nostru de dimineață din cea mai adâncă noapte, zdrobiți crucea care se sfărâmă, căci Puterea este Dreaptă. Lăsați zombii care se mișcă să caute lumina - și vom domni pentru totdeauna!"

Capitolul douăzeci

Cel mai malefic om din lume

„Încercam doar să înșel moartea. Încercam doar să depășesc pentru puțin timp întunericul pe care cu siguranță l-am cuprins toată viața, știam că într-o zi va veni peste mine și mă va distruge. Încercam doar să rămân în viață pentru puțin timp mai mult, după ce eu deja plecasem. Să rămân în lumină, să fiu cu cei vii puțin după vremea mea."
-- Cornell Woolrich, frontispiciul volumului *„Pânzele de noapte".*

„Când mă uit în oglindă, văd această privire bântuită, vânată, care era în ochii lui Traven, sau ai lui Woolrich, sau ai lui Gresham. O privire prădătoare și vânată în același timp. Poți analiza astfel de caracteristici mai bine la alții decât la tine însuți."

Dacă LaVey poate vedea lucrurile mai bine pe fețele altora decât pe ale sale, și inversul este adevărat. Anton Szandor LaVey nu este cel care să-l întrebe despre propriile talente. Avantajele satanismului, da; meritele strămoșilor săi diabolici, cu siguranță; ce calități distincte îl fac pe Anton LaVey să funcționeze... „Încerc să nu mă gândesc la asta. Nu mă pot gândi la mine ca performând în mod unic, așa cum se pare că alții cred despre mine, altfel probabil aș cădea sub o conștiință de sine copleșitoare bruscă. Dacă nu mă gândesc la mine doar dintr-o perspectivă de ansamblu, sunt periculos de sufocat. Fie aș deveni un megaloman insuportabil și mi-aș pierde credibilitatea, fie aș imploda și aș deveni paralizat, incapabil să acționez deloc. Cel mai sigur, cel mai productiv este pentru mine să mă văd ca într-un vis, acționând și urmărind acțiunea din exterior în același timp. Când mă gândesc la lucruri precum a fi în cușca mare când eram atât de tânăr, pare ireal. Știu că am făcut lucruri, dar este aproape ca și cum ar fi fost o altă persoană. Trebuie să mă distanțez. Este ca și cum ai cânta la clape - pot face asta atâta timp cât nu trebuie să mă gândesc la asta."

Prin urmare, LaVey depinde de alte persoane pentru a oferi o perspectivă sau o recunoaștere pe care nu o va/nu poate/nu este capabil să o facă experiența sa proprie. Două dintre cele mai deschise susținătoare ale lui LaVey sunt propriile sale fiice, Karla și Zeena. Karla, o femeie sveltă, cu părul corbului, ține prelegeri despre satanism de la începutul anilor 1970, devenind subiect de fotografii, fantezie și fixare în întreaga lume. Zeena, acum o blondă atrăgătoare și cu forme voluptuoase, a preluat o mare parte din responsabilitățile de publicitate ale Bisericii, reprezentând organizația într-o serie de emisiuni naționale de televiziune și radio în ultimii ani. Ca o vrăjitoare desăvârșită, Zeena a scris introducerea la romanul *„Vrăjitoarea Satanică" de LaVey* . Atât Karla, cât și Zeena își folosesc farmecele unice pentru a extinde sfera de influență a lui LaVey atât în rândul tinerilor inovatori dinamici, cât și al persoanelor influente consacrate. Fiul Zeenei, Stanton Zaharoff, născut, așa cum era de așteptat, în 1978 în timpul uneia dintre

cele mai violente furtuni din istoria orașului San Francisco, dă deja dovadă de un spirit hotărât independent – citind *Biblia Satanică* pe cont propriu și profitând de îndrumarea personală a bunicului său ori de câte ori este posibil. Toți trei au în comun ochii caracteristici lui LaVey, precum și mintea cinică a lui LaVey. Deși Marele Preot apreciază recunoașterea și sprijinul, precauția sa cu privire la persoanele excesiv de adulatoare este reprezentată de un semn de pe biroul lui LaVey: „Feriți-vă de cei care vă cad la picioare, s-ar putea să se apuce de colțul covorului." Dar îi atacă cel mai sălbatic pe cei care se lasă purtați de hainele lui sau care îi fură ideile, pretinzând în același timp că sunt originali sau inovatori – recunoscând, în cel mai bun caz, cu o recunoaștere nemulțumită a existenței inspirației lor.

În ultimii ani, LaVey a fost acuzat că este imposibil de contactat, acordând rareori interviuri, chiar și atunci când plata oferă recompense de 10.000 de dolari pentru contracte care duc la vreun fel de interviu înregistrat video cu LaVey. Având în vedere refuzurile ferme ale lui LaVey, zvonurile despre sănătatea precară, moartea sau predarea frâielor Bisericii lui Satan fiicelor sale nu l-au surprins. „Când mă gândesc la cât de multe ori am cochetat cu moartea, trebuie să fi fost nebun. Aș fi putut să mă rănesc. Când aveam 16 ani nu mă așteptam niciodată să ajung la 21. Apoi mi-am zis că cu siguranță nu voi ajunge niciodată la 30. Întotdeauna a existat acest sentiment de mortalitate chiar după colț cu mine.

„Zvonurile despre plecarea mea anticipată nu mă surprind. De când aveam 45 de ani, am primit rapoarte. Dar cum spunea Mark Twain, „Zvonurile despre moartea mea sunt mult exagerate". Există oameni chiar și în interiorul organizației care se întreabă în lipsă ce se va întâmpla cu Biserica Satanei după ce voi pleca, cine va prelua conducerea – oameni foarte susținători, hah, practic își freacă mâinile în așteptare. Nu-mi fac griji pentru asta – satanismul e aici ca să rămână, iar Biserica Satanei se va descurca singură. Mă amuză succesiunea poveștilor sumbre despre mine. Mai întâi au spus: „A murit tânăr" sau „Și-a compromis viziunea și a renunțat la întreaga idee". Apoi, de când au aflat că sunt încă prin preajmă, au spus: „Ei bine, nu e în cea mai bună sănătate, știi". Presupun că pe măsură ce îmbătrânesc și sunt încă prin preajmă, vor trebui să spună ceva de genul: „Ei bine, e nebun, știi. Nu-și amintește prea bine și a fost nebun de ani de zile". Devine comic. Anumiți oameni ar prefera cu adevărat să se bucure de gloria morții mele."

LaVey spune că și-a rezumat viața pentru a include doar o mână de oameni dispuși să se dedice pe deplin la instrucțiunile demonice ale sale. LaVey glumește că cei mai apropiați îl numesc „Dr. LaVey", „Doc" sau „Herr Doktor" ca termen de respect, în timp ce oamenii pe care abia îi cunoaște și probabil că nu ar vrea să-i cunoască îl numesc „Anton" de la bun început. Pentru cei care intră în cercul său apropiat de asociați, LaVey este un supraveghetor exigent. Se pare că propriii săi demoni sunt și mai nemiloși. Întotdeauna este prea puțin timp pentru un om ca LaVey, care constată că de obicei poate dormi doar în intervale de patru ore. Sunt atât de multe cărți de publicat, înregistrări de făcut, muzică de cântat și ascultat. LaVey recunoaște că publicul său va fi întotdeauna limitat să spună că nu ar fi altfel. Își amintește râzând că unii dintre prietenii și rudele sale bine intenționate nu au putut niciodată aprecia pe deplin

eforturile satanice ale lui LaVey, comentând că a fost: „Ce păcat că Anton a ajuns așa cum a ajuns”. Ar fi putut fi atât de strălucit (pictor, muzician, reparator de orgi – printre alternativele care au fost sugerate) dacă s-ar fi dedicat enorm. Nu mai încerc să mulțumesc pe nimeni în afară de mine însumi. Poate că atunci când eram mai tânăr era altfel, dar acum încep să fiu mai încântat. M-am săturat de ceea ce cred oamenii. Am fost acuzată că îmi născocesc aspectul pentru un efect dramatic, purtând barbă și răzându-mă în cap. Mi-am ras barba o dată doar ca să văd cum arată. Îi supăr mai mult pe oameni fără barbă - eram mai puțin abordabil. Consensul părea a fi că arătam mai diabolic cu barbă, dar mai intrinsec rău fără ea. Nu poți câștiga. Port barba și capul ras pentru că cred că așa arăt cel mai bine. Oamenii așteaptă anumite lucruri de la tine și te vor face zdrențe dacă nu le oferi ceea ce așteaptă ei.”

Ceea ce așteptăm de la LaVey, ceea ce proiectăm despre el, este alimentat de un amestec între atributele native ale lui LaVey și propriile sale experiențe timpurii, identificarea cu rebelul suprem, Satana. Nu este atât de exagerat că LaVey s-ar potrivi cu viziunea noastră despre acea figură legendară. Dacă aplicăm principiul idealurilor socratice, cu cât unda de gândire este mai puternică sau cu cât sunt mai multe unde îndreptate către o imagine consistentă a unui ideal, cu atât arhetipul devine mai puternic. Arhetipul lui Satana a fost creat și dezvoltat sub un nume sau altul de la începutul timpurilor. Anton LaVey accesează atât de mult din ceea ce cuprinde acel arhetip încât a crescut în rolul, idealul, metafora lui Satana. Ar putea fi LaVey atât de atent încât să acceseze și puterile metafizice atribuite acelui arhetip? Anumite puteri pot fi la dispoziția lui LaVey, dar pentru a satisface echilibrul natural, se cere și ceva în schimb: necazurile lui Satana.

Așa cum a prezis LaVey în lucrarea sa *„Ritualuri satanice”* , 1984 a fost un an semnificativ pentru el, atât din punct de vedere personal, cât și organizațional. În ciuda numeroaselor căi de exprimare a opiniilor sale, cu reacțiile lor reacționare, LaVey a trecut printr-o teribilă tulburare emoțională. „Dacă mulțumirea duce la o minte slabă, iar durerea și cinismul sporit sunt ceea ce este necesar pentru a-și ascuți abilitățile verbale și mentale, ale mele s-au ascuțit cu siguranță în ultimii ani.” Se pare că LaVey, irevocabil fidel arhetipului său satanic, este destinat să rămână veșnic singur, incapabil să-și împărtășească amintirile sau trecutul cu nicio femeie. Marilyn și Jayne au dispărut. Prima soție a lui LaVey, Carole, a murit în 1975. În 1984, după 24 de ani plini de evenimente petrecuți împreună, Diane a decis că nu mai vrea să facă parte din lumea lui LaVey. Pe fondul acuzațiilor de violență fizică împotriva ei și al încercărilor de a forța vânzarea și împărțirea tuturor proprietăților lui LaVey, Diane a continuat să ocupe o serie de poziții administrative, schimbându-și numele și încercând să se desprindă complet de trecutul ei cu LaVey.

LaVey a fost bântuit de un coșmar recurent în care caută și caută într-un cinematograf imens și aglomerat sau un Mardi Gras frenetic pentru femeia cu care este – și faptul că nu o poate găsi. Visul său transmite o frică aproape copilărească de a fi singur. Totuși, LaVey face o distincție puternică între dorința de a fi în preajma oamenilor și dorința de a fi cu persoane atent selectate. În realitate, are o nevoie puternică de a fi singur, de a se simți singur, separat de

curentul principal. „Nu m-a deranjat niciodată imaginea mea ca un bătrân rătăcind singur printr-o casă veche mare sau un castel, plimbându-mă pe coridoare lungi și întunecate, având doar pașii mei răsunători drept companie. Cred că poate a fost un vis secret de-al meu de când eram băiat."

Lumea lui LaVey este auto-indulgentă, hedonistă, elitistă... dar și brutală, încrezătoare, extremă. Nu are nevoie de alți oameni să-l populeze, astfel încât oricine intră în cercul său apropiat, înțelege inaccesibilitatea și distanța emoțională/psihologică a lui LaVey. LaVey are puțină încredere în valoarea zambilelor, tolerând rareori vreo adunare în rândul său. Se spune că LaVey are tendința de a-și universaliza propriile experiențe, propriile credințe, propriile fetișuri și de a le proiecta asupra lumii din jurul său, dar se așteaptă ca aceste atitudini să fie satisfăcute și de apropiații săi. Deși, în general, este extrem de susținător față de cei din jurul său, poate deveni patologic critic față de ceea ce alții ar putea considera nesemnificativ. Înainte să-și dea seama, LaVey devine aproape brutal de puritan în purismul său. El dă directive stricte și detaliate și se așteaptă ca ordinele sale să fie urmate întocmai, chiar și în detrimentul sănătății fizice, psihologice sau financiare a persoanei. Deși LaVey impune cerințe extenuante (și care le distrug ego-ul) studenților și voluntarilor săi, cerând din ce în ce mai mult randament cu fiecare sarcină finalizată, el recunoaște că „dacă eu nu o fac, cineva, probabil mult mai puțin calificat, o va face". Însă, întrucât oamenii lui LaVey rămân alături de el și el menține numeroase relații care se întind pe parcursul a mai multor decenii, acest lucru se datorează loialității și credinței pe care le evocă în ei. LaVey recunoaște că poate adevăratele sale puncte forte, pe care oamenii le caută de la el pentru a le adăuga în propriile vieți, sunt exact acestea - puterea, stăpânirea și disciplina sa. „Nu mi-a părut niciodată rău pentru că am fost rău cu cineva. Doar pentru că am fost prea drăguț."

Pe măsură ce îmbătrânește, LaVey își permite luxul de a fi mai dur și mai exigent cu oamenii și mai mult selectiv. „În fiecare zi mă gândesc din ce în ce mai puțin la ce vor crede alții. Nu-mi pasă ce spun oamenii despre mine. Ce vor spune? Că sunt nebun? Că mă înșel în legătură cu felul în care este lumea de fapt? Că sunt o minte malefică și ucigașă? Că sunt prea extremist? Că sunt un tâmplar unsuros, lipicios, evreu-țigan, care privește lumea prin ochii unui băiețel? Pot să gândească ce vor. Cel puțin nu sunt pretențios și nu sunt prost... Și când apare cineva care poate cânta genul de muzică pe care o cânt eu în stilul în care o cânt eu, poate veni să mă vadă după cină și vom vorbi despre asta. Cât despre toate celelalte lucruri, mi-am făcut o politică de a nu nega niciodată nimic. Sunt cel mai rău coșmar al oamenilor... și chiar mai mult. Nu vreau să ofer nimănui satisfacția că m-au înțeles pe deplin; că știu totul despre mine și au toate răspunsurile. Dacă ar ști oamenii. Întotdeauna mi-a plăcut reclamele omniprezente ale companiei Johnson-Smith," „Imaginați-vă expresia de pe fețele lor...!" Acesta este un fel de laitmotiv care m-a tentat să fac majoritatea lucrurilor odioase, malefice sau lipsite de reputație pe care le-am făcut vreodată. Imaginați-vă doar reacția oamenilor dacă ar afla vreodată. Dar nu o vor face. A început în mister; vreau să se termine așa."

Nimeni nu ajunge vreodată să-l „cunoască” pe Anton LaVey. Dacă ai noroc, vei zări suficient cât să-ți dai seama că nu știi prea multe despre el. Dacă ești considerat nedemn de încredere în ochii lui, vei avea ghinionul să pleci cu o expresie de superioritate, crezând că ai explorat adâncurile. În ambele cazuri, pleci de la întâlnirea cu Anton Szandor LaVey știind că ai avut o experiență unică – plutind din prezența lui, de obicei exact când răsare soarele, amețit de speculațiile pe care le-a invitat în viața ta, cufundându-te în lumea lui. Mintea ta zăbovește asupra secretelor speciale pe care ți le-a împărtășit doar pentru că știe că le poți înțelege. Dar, până la urmă, despre LaVey se știe doar ceea ce alege să dezvăluie. El este ultimul om misterios, în tradiția lui Howard Hughes, B. Traven, Basil Zaharoff – în același timp, un paradox și o reconciliere, un puzzle și un răspuns. Un om pe care știi că ar trebui să-l urăști, dar cumva întâlnindu-l, ascultându-l cum joacă, glumește și exprimă idei pe care tu însuți le-ai simțit atât de mult timp, te-ai simți ridicol să-l numești pe LaVey un monstru malefic. Și fiecare pas pe care îl faci departe de el, în zorii reci, te lasă mai confortabil, dar totuși mai gol pe dinăuntru.

Mai mult decât să conducă lumea, să obțină credit pentru ceea ce a făcut sau să-și adune adepții în spatele cauzei sale, Anton LaVey își dorește să fie lăsat în pace. Asta e tot ce și-a dorit dintotdeauna. Pe măsură ce mergi, îți dai seama că nu e un agitator, nu un tulburător de ticăloșii, nu un vorbitor. Vrea să scrie, să se joace și să creeze așa cum își dorește; să se bucure de puținii oameni și de plăcerile materiale unice pe care le-a adunat în jurul său de-a lungul anilor vieții sale. Dorințe simple care ar găsi simpatie în orice inimă umană. Și apoi te oprești la mijlocul pasului, amintindu-ți brusc cu o claritate cristalină un vechi proverb de Paște, atribuit apocrif celor nouă bărbați necunoscuți:

„Minte-l pe un mincinos, căci minciunile sunt moneda lui;
Fură de la un hoț, e ușor să găsești;
Păcălește un șarlatan și câștigă din prima –
„Dar ferește-te de omul care nu are nimic de făcut.”

Glosar de termeni LaVeyan

Cântecul tău – Un set de vibrații și rezonanțe arhetipale care, încă de la începuturile muzicii, produc răspunsuri emoționale evidente, adesea latente – entuziasm, emoție, tristețe, disperare, etc.

Ceas sintetizator – O metodă de tipizare a persoanelor definite în *Vrăjitoarea satanică* a lui LaVey. În funcție de poziția lor pe ceas, de exemplu, „tipul de la ora 9", „tipul de la ora 3", o persoană poate fi identificată ca având anumite trăsături de personalitate care corespund aspectului său fizic.

Companioni umani artificiali – Următoarea industrie majoră din America; umanoizi concepuți pentru utilizare personală, sexuală și emoțională de către un public larg.

Consiliul celor Nouă – organul de conducere al Bisericii lui Satan.

Cui Bono? – „Cine câștigă?" (latină); Ce câștigă cine?, presupunând că nimeni nu face nimic altceva decât ceea ce este în interesul său.

Este, nu Face – Preeminența imaginilor dramatice, atemporale, arhetipic sonore asupra acțiunii pentru impact vizual. (Distilat din *Porunca de a privi*).

ICE (Inerția de Cristalizare Erotică sau Emoțională) – Momentul în timp și experiența în care se stabilesc fetișurile emoționale/sexuale ale unei persoane.

KISS – Nu trupa rock, ci mai degrabă „Keep it simple stupid" (Păstrează-l simplu, prostuțule!). Un dicton util cu o aplicare largă.

Legea Interzisului – Ceea ce nu este menit să fie văzut sau experimentat este cel mai fascinant.

Legea invizibilității – Un truc al creierului care permite ca ceva sau cineva să fie trecut cu vederea, indiferent de indiciile vizuale, dacă privitorul nu se așteaptă să vadă așa ceva în acel cadru anume.

Legea trapezului – O formațiune magică recurentă (care arată ca o piramidă cu vârful tăiat – numită „frustrum") care, datorită masei sale dominante inerente, acționează ca un magnet

pentru fenomene copleșitoare, uneori devastatoare. LaVey a scris în 1976: „Unghiurile și planurile spațiale care provoacă anxietate – adică cele care nu sunt în armonie cu orientarea vizuală – vor genera un comportament aberant, adică: schimbare."

Lex Satanicus – Legea satanistului, așa cum este descrisă în Cele Unsprezece Reguli ale Pământului, inclusiv Lex Talionis și „Fă altora așa cum îți fac ei ție".

Lex Talionis – Legea junglei (lit. „Legea ghearei"); ordinea naturală în care cei slabi sunt lăsați să piară, iar cei puternici să prospere. Descrisă în mitologia iudeo-creștină a Vechiului Testament ca „ochi pentru ochi". Descrisă de Charles Darwin ca „supraviețuirea celui mai adaptat", pe baza căreia și-a bazat teoriile evoluției.

Liturghia Neagră – Acest ritual, așa cum este folosit de Biserica lui Satan, este efectuat pentru a blasfemia și a elibera participanții de orice lucru acceptat pe scară largă ca sacru, nu doar de religia organizată, ca în Liturghia Neagră tradițională, care este concepută ca o blasfemie împotriva catolicismului.

Magie Inferioară – Psihologie aplicată și vrăji de zi cu zi folosite pentru atingerea obiectivelor dorite.

Magie Mare – Magie ceremonială sau ritualică, efectuată în condiții specifice cu anumite instrumente pentru a atinge un scop precis. Spre deosebire de Magia Mică sau Magia de Scenă.

Magie scenică – Prestidigitație, o tehnică de prestidigitație executată pentru un public fără a pretinde abilități supranaturale. Magia scenică poate fi folosită destul de eficient împreună cu Magia Superioară și Magia Mică pentru a obține o atmosferă convingătoare, propice atingerii obiectivelor magice.

Mai mult din același lucru – O regulă generală utilă pentru a concepe un arhetip potrivit și, în relația cu ceilalți, pentru a le oferi exact ceea ce așteaptă – adesea mai mult decât s-au așteptat.

Masă Dominantă – Putere vizuală masivă (și, prin urmare, magică) care copleșește și eclipsează toate elementele din jur.

Medii totale – Medii deținute, operate și controlate în mod privat, concepute pentru a reproduce un loc sau un timp din istorie, toți participanții sau vizitatorii conformându-se unor iluzii vizuale și comportamentale strict impuse, caracteristice acelei lumi.

Muzică biciuitoare – Muzică în care ritmul se aude/se simte mai presus de lirism sau melodie, replicând ritmurile neîncetate, hipnotice, de tobe folosite odinioară pentru a conduce sclavii galerei pentru a alimenta navele vikinge.

Muzică de frustrare – Muzică adesea frenetică și/sau disonantă, lipsită de forma și rezoluția specifică cântecului Ur.

Muzică fără prostii – Muzică cu formă, lirism și dinamică care produc răspunsuri emoționale specifice Ur Song. Melodiile și armoniile sunt de obicei previzibile și, prin urmare, respinse sau denigrate de mulți pseudo-sofisticați muzicali.

Nouă Necunoscute – Mulți scriitori s-au referit indirect la această cabală misterioasă – Shakespeare, John Dryden, Talbot Mundy, Richard Johnson – care este o formațiune celulară arhetipală reflectată astăzi în Consiliul celor Nouă și în cei nouă membri numiți să ocupe poziții de autoritate absolută în cadrul Curții Supreme a Statelor Unite.

Ordinul Trapezoidului – Cercul Interior al Bisericii lui Satan la care se face referire în A Șasea Cheie Enohiană din Biblia Satanică, care a pornit de la Cercul Magic original al lui LaVey de la sfârșitul anilor '50, înainte de formarea Bisericii lui Satan. În conformitate cu explorările lui LaVey asupra geometriei demonice (vezi Legea Trapezoidului), atelierul magic informal a început să poarte un medalion trapezoidal negru și roșu, proiectat de LaVey, împodobit cu un demon cu aripi de liliac, care putea fi îndepărtat pentru a dezvălui designul pentagramei inversate/666 de dedesubt. Pe măsură ce experimentele lor magice prindeau contur, grupul s-a autointitulat „Ordinul Trapezoidului" și, în cele din urmă, a devenit membrul fondator al Bisericii lui Satan. Ordinul Trapezoidului continuă și astăzi ca forță directoare în cadrul organizației.

Personalitate Demonică – Tipul de persoană direct opusă ție pe Ceasul Sintetizator, un tip pe care este cel mai probabil să-l atragi și de care să fii atras.

Porunca de a privi – Titlul unui tratat fotografic de William Mortensen publicat în 1937. De asemenea, metodele folosite în Magia Mică pentru a vrăji prada aleasă prin utilizarea anumitor tehnici de a-i capta privirea, atrăgându-i atenția și supunerea.

Principiul bastonului cu vârf argintiu – Din metodele carnavalului; un principiu de a da cuiva un titlu, o slujbă sau o reprezentare fizică care arată elegant, dar care, de fapt, comunică incompetență sau pretenție din partea purtătorului. Este o variantă a modului de a entuziasma pe cineva pentru a putea vedea unde sunt scurgerile.

Ritualul Shibboleth – Ritual psihodramatic efectuat în primele zile ale Bisericii lui Satan, în care participanții preiau personajele celor pe care îi disprețuiesc cel mai mult sau care le cauzează probleme, exorcizându-i astfel.

Roți autoerotice de agitație – Incinte în care o persoană poate fi aruncată și învârtită fără a fi periculoasă, eliberând astfel excesul de energie și relaxând tensiunile rezultate din impulsurile sexuale reprimate.

Sex, Sentiment și Minune – Identificate în *Porunca de a privi* ca fiind cele trei categorii generale în care pot fi împărțite toate imaginile arhetipale; descrise ulterior atât în *Biblia satanică,* cât și în *Vrăjitoarea satanică* .

Sindromul INKT – Acronimul înseamnă „N-am știut niciodată asta!”. Folosit pentru a descrie atitudinea de ignoranță cu privire la anumite abilități sau talente, care trec neobservate și nerecunoscute până când nu sunt expuse în mod copleșitor.

Suspendarea Neîncrederii – O dorință de a lăsa temporar deoparte așteptările pentru a stabili o atmosferă mai propice experimentelor magice.

Transmogrificare – Schimbarea formei fizice și a aspectului, fie prin propriile eforturi, fie prin influența unui alt magician puternic.

Vampir psihic – Termen inventat de LaVey și utilizat acum pe scară largă pentru a descrie indivizi manipulatori care le secătuiesc energia vitală celorlalți, le impun sentimente de vinovăție și responsabilitate, dar nu îndeplinesc niciun scop aparent.

Texte Satanice

Nouă declarații satanice

1. Satana reprezintă indulgența în locul abstinenței.

2. Satana reprezintă existența vitală în locul visurilor spirituale nerealiste.

3. Satana reprezintă înțelepciunea nepătată în locul autoamăgirii critice.

4. Satana reprezintă bunătatea față de cei care o merită, în schimbul iubirii pierdute față de cei nerecunoscători.

5. Satana reprezintă răzbunarea în schimbul întorsului celuilalt obraz.

6. Satana reprezintă responsabilitatea față de cei responsabili în locul preocupării pentru vampirii psihici.

7. Satana reprezintă omul ca fiind doar un alt animal — uneori mai bun, mai des mai rău decât cei care merg în patru labe — datorită „dezvoltării sale spirituale și intelectuale divine", el a devenit cel mai feroce animal dintre toate.

8. Satana reprezintă toate așa-numitele păcate, deoarece toate duc la satisfacție fizică, mentală sau emoțională.

9. Satana a fost cel mai bun prieten pe care Biserica l-a avut vreodată, deoarece a menținut-o în activitate în toți acești ani.

Unsprezece reguli satanice ale Pământului

1. Nu dați opinii sau sfaturi decât dacă vi se cere.

2. Nu povestiți problemele voastre altora decât dacă sunteți siguri că vor să le audă

3. Când vă aflați în bârlogul altuia, arătați-i respect sau altfel nu mergeți acolo.

4. Dacă un oaspete în bârlogul vostru vă enervează, tratați-l cu cruzime și fără milă.

5. Nu face avansuri sexuale decât dacă ți se dă semnalul de împerechere.

6. Nu lua ceea ce nu îți aparține decât dacă este o povară pentru cealaltă persoană și aceasta strigă să fie eliberată.

7. Recunoaște puterea magiei dacă ai folosit-o cu succes pentru a-ți îndeplini dorințele. Dacă negi puterea magiei după ce ai apelat la ea cu succes, vei pierde tot ce ai obținut.

8. Nu te plânge de nimic la care nu trebuie să te supui.

9. Nu face rău copiilor mici.

10. Nu ucide animale non-umane decât dacă ești atacat sau pentru hrană.

11. Când mergi pe teren deschis, nu deranja pe nimeni. Dacă cineva te deranjează, cere-i să înceteze: dacă nu încetează, distruge-l.

Cele nouă păcate satanice

De ani de zile, oamenii au întrebat reprezentanții Bisericii lui Satan: „Bine, filosofia voastră se bazează pe satisfacerea instinctelor umane, dar aveți păcate, la fel ca alte religii?" Răspunsul nostru a fost întotdeauna „Nu". Dar a sosit momentul să modificăm acest răspuns. Am crescut constant în ultimii 21 de ani și considerăm că este potrivit să avem niște linii directoare mai clare, nu numai cu privire la ceea ce ne străduim să realizăm, ci și la ceea ce ne străduim să evităm — ceea ce dezaprobăm.

Diferența este că, în timp ce alte religii dezvoltă păcate pe care oamenii nu le pot evita, noi considerăm „păcătoase" o serie de lucruri pe care oamenii le-ar putea evita dacă ar depune puțin efort.

1.) **Prostia** — Primul loc în lista păcatelor satanice. Păcatul capital al satanismului. Păcat că prostia nu este dureroasă. Ignoranța este una, dar societatea noastră prosperă din ce în ce mai mult pe baza prostiei. Depinde de oameni să accepte tot ce li se spune. Mass-media promovează prostia cultivată ca o atitudine care nu este doar acceptabilă, ci și lăudabilă. Satanistii trebuie să învețe să vadă dincolo de trucuri și nu își pot permite să fie stupizi.

2.) **Pretențiozitatea** — Atitudinea goală poate fi foarte iritantă și nu aplică regulile cardinale ale Magiei Minore. La egalitate cu stupiditatea pentru ceea ce menține banii în circulație în zilele noastre. Toată lumea este făcută să se simtă importantă, indiferent dacă poate veni cu bunuri sau nu.

3.) **Solipsismul** — poate fi foarte periculos pentru satanisti. Proiectarea reacțiilor, răspunsurilor și sensibilităților tale asupra altcuiva care este probabil mult mai puțin în ton cu tine. Este greșeala de a te aștepta ca oamenii să-ți acorde aceeași considerație, curtoazie și respect pe care tu le acorzi în mod natural. Nu o vor face. În schimb, satanistii trebuie să se străduiască să aplice dictonul „Fă altora ceea ce ți-ar face ei ție". Este o muncă pentru majoritatea dintre noi și necesită o vigilență constantă, ca să nu aluneci într-o iluzie confortabilă că toți sunt ca tine. După cum s-a spus, anumite utopii ar fi ideale într-o națiune de filosofi, dar, din păcate (sau poate din fericire, din punct de vedere machiavelic), suntem departe de acest punct.

4.) **Autoamăgirea** — Se regăsește în cele Nouă Afirmații Satanice, dar merită repetată aici. Un alt păcat capital. Nu trebuie să ne închinăm niciuneia dintre vacile sacre care ne sunt prezentate, inclusiv rolurile pe care se așteaptă să le jucăm noi înșine. Singura dată când autoamăgirea ar trebui practicată este atunci când este distractivă și conștientă. Dar atunci, nu mai este autoamăgire!

5.) **Conformitatea cu turma** — Este evident din perspectiva satanistă. Este în regulă să te conformezi dorințelor unei persoane, dacă în final îți aduce beneficii. Dar numai proștii urmează turma, lăsând o entitate impersonală să le dicteze. Cheia este să alegi un stăpân cu înțelepciune, în loc să fii sclavul capriciilor mulțimii.

6.) **Lipsa de perspectivă** — Din nou, acest lucru poate duce la multă durere pentru un satanist. Nu trebuie să pierzi niciodată din vedere cine și ce ești și ce amenințare poți reprezenta prin însăși existența ta. Noi facem istorie chiar acum, în fiecare zi. Țineți întotdeauna minte imaginea istorică și socială mai largă. Aceasta este o cheie importantă atât pentru Magia Mică, cât și pentru Magia Mare. Observați tiparele și potriviți lucrurile așa cum doriți ca piesele să se potrivească. Nu vă lăsați influențați de constrângerile turmei — știți că lucrați la un alt nivel complet diferit de restul lumii.

7.) **Uitarea ortodoxiilor din trecut** — Fii conștient că aceasta este una dintre cheile spălării creierului oamenilor pentru a accepta ceva ca fiind „nou" și „diferit", când în realitate este ceva care a fost odată acceptat pe scară largă, dar care acum este prezentat într-un ambalaj nou. Se așteaptă de la noi să ne entuziasmăm pentru geniul „creatorului" și să uităm originalul. Acest lucru duce la o societate de unică folosință.

8.) **Mândria contraproductivă** — Primul cuvânt este important. Mândria este minunată până în momentul în care începi să arunci copilul odată cu apa din cadă. Regula satanismului este: dacă funcționează pentru tine, minunat. Când nu mai funcționează pentru tine, când te-ai pus singur într-o situație fără ieșire și singura cale de ieșire este să spui: „Îmi pare rău, am greșit, aș vrea să putem ajunge la un compromis", atunci fă-o.

9.) **Lipsa esteticii** — Aceasta este aplicarea fizică a factorului de echilibru. Este importantă

în magia minoră și ar trebui cultivată. Este evident că nimeni nu poate câștiga bani din asta în majoritatea cazurilor, așa că este descurajată într-o societate de consum, dar este un instrument satanic esențial și trebuie aplicată pentru eficacitate magică. Nu este ceea ce ar trebui să fie plăcut - este ceea ce este. Estetica este un lucru extrem de personal, care reflectă propria natură, dar există configurații universal plăcute și armonioase care nu ar trebui negate.

Aceasta este prima proclamație doctrinară din ultimul deceniu și prezintă câteva reguli importante pentru practicile satanice. Trebuie înțeles că aceasta nu înlocuiește în niciun fel cele Nouă Declarații Satanice sau cele Unsprezece Reguli ale Pământului, ci are scopul de a completa și mai mult aceste principii.

Biserica lui Satan, Cosmic Joy Buzzer

În 1966 s-a născut Biserica lui Satan, o vrăjitoare pe nume Sybil a dezvăluit secretele Americii, iar o membrană placentară a început să se îngroașe peste terenul care urma să fie numit „mișcarea ocultă”. Sigur, au existat cei care au trimis unui scrib rozacrucian pe spatele copertei unei reviste secretele destinului omului, au participat la convenții despre farfurii zburătoare, s-au ținut de mână în „cercurile închise” ale spiritistilor și și-au citit horoscoapele zilnice. Dennis Wheatley era un scriitor mediocru care le făcea pe englezoaicele cu fețe de budincă să tremure în apartamentele lor. Un renegat pe nume Seabrook scria despre fapte ciudate printre vârcolaci și vampirițe (și, întâmplător, al cărui Azil era originalul Cuckoo’s Nest), iar doi tipi pe nume Symonds și Mannix au cronicat, respectiv, isprăvile „celui mai rău om din lume” și ale Hell Fire Club. Se puteau obține Cărțile a șasea și a șaptea ale lui Moise și Albertus Magnus în format tipărit înainte ca acestea să fie numite cărți de buzunar. Un bătrân pe nume Roy Heist a făcut o afacere bună vânzând „praf de mumie” vrăjitorilor. Desigur, exista o mișcare ocultă înainte de Anul Unu — o mișcare asemănătoare unui bețiv adormit care își schimbă poziția într-o ușă.

Nu este necesară o cronologie detaliată pentru a ilustra evenimentele din ultimii zece ani. Odată cu climatul social din ce în ce mai liberal al anilor '60, multe tabuuri din trecut au devenit mai relaxate. Latura întunecată s-a manifestat în mod flagrant în societatea politicoasă și acolo unde poeții beatnici și toboșarii bongo înfloriseră recent, vrăjitoarele și cititorii de tarot dețineau puterea. Pentru majoritatea teologilor, o singură entitate era responsabilă pentru totul, de la profeții la meditație. Indiferent cât de inofensiv era un act ezoteric sau cât de volubil era disclaimerul practicantului său, vinovat era Diavolul. „Satana” apărea în mai multe articole despre ocultism decât orice alt titlu. Adaptările pentru televiziune ale poveștilor gotice clasice cu fantome erau promovate ca „satanice”. În ciuda încercărilor indignate de a diferenția vrăjitoria de satanism, publicul insista să le pună pe amândouă în aceeași oală, într-o suspendare voluntară și dornică a neîncrederii.

În ciuda zvonurilor curanderelor despre „puterile date de Dumnezeu”, fundamentaliștii le denunță în continuare ca făcând parte din mișcarea ocultă și ca slujitori ai Satanei.

Lipsa de imaginație și de putere de rezistență a mișcării oculte se vede prin fațada incompetenților care i-au umplut rândurile. Pe măsură ce vopseaua se exfoliază, imaginea ocultistului a devenit aproape la fel de ridicolă ca cea a evanghelistului care bate cu Biblia. Acum, Biserica lui Satan ar putea deveni cu ușurință o insulă psihică Ellis de refugiați și emigranți din scena ocultă. Persoane strămutate care și-au părăsit sabaturile, magi de 90 de zile obosiți să mediteze la Cheile Enochiene și Crowleyanism, regine în veșminte care nu au reușit să se integreze în Biserica Catolică, wiccani îndurerați care descoperă că sânul Zeiței s-a uscat, egipteni care ar fi mai bine ca Shriners sau în Laurel și Hardy's Sons of the Desert, piramidali care nu au câștigat nimic altceva decât claustrofobie, atlanți care se îmbolnăvesc de mare, OZN-

iști care au redefinit legea gravitațională, dar nu pot să se ridice, vrăjitori fără minte, vrăjitoare înfometate de sex, ghicitori săraci, psihici cu vedere scurtă — toate reziduurile în creștere ale unui fenomen care, din cauza popularității sale, a trebuit să-și piardă magia pe care pretindea că o are.

Satan se traduce prin „opus", ca să nu uităm de Biblia satanică. Esența satanismului este ceea ce înclină balanța și face pendulul să se balanseze în cealaltă direcție. De aceea, realitățile satanismului sunt adesea mai dure decât cele mai gotice melodrame sau ficțiuni speculative de groază științifică. Această duritate reală este înregistrată în consternarea unor noi candidați care au fost implicați în scena ocultă în declin. Interesul pentru Biserica lui Satana nu a fost niciodată mai mare, dar nu mă amăgesc crezând că este pentru că oamenii sunt mai iluminați ca niciodată — ci doar mai deziluzionați și/sau plictisiți. Cu toate acestea, îmi dau seama că odată cu declinația mișcării oculte ca factor de identitate credibil, am fost binecuvântați cu un aflux de potențial uman recuperabil din categoriile menționate mai sus, precum și de „non-adepți" care au așteptat până când lucrurile s-au liniștit. Astfel, elitismul pe care l-am imaginat la început s-a materializat de patru ori.

În cei zece ani de existență, Biserica lui Satan a alimentat o contracultură filosofică care, dacă nu ar fi fost controlată, ar fi putut arunca copilul odată cu apa din cadă. A invocat permisivitatea imaginativă, interesul rațional și a forțat o teologie pe moarte să adopte un comportament ridicol de ultimă instanță (mașini vrăjitorești, declarații papale etc.) sau o reinterpretare speriată (brusc „ținând pasul cu schimbările sociale"). De asemenea, a pompat hoarde de ciudați până când noile lor divinități descoperite au început să aibă scurgeri sau pur și simplu s-au spart. Secțiunile de anunțuri ale revistei Fate conțin o sursă la fel de prolifică de mediumi talentați, institute de conștiință cosmică și promotori ai conștientizării, pe cât se poate găsi în rubricile de contact ale tabloidelor pentru swingeri sau ale ziarelor underground . Adăugați marginea parazitară: „foștii" care caută recunoaștere ca foști vrăjitori, foști sataniști, exorcizați sau orice alt tip de persoane care și-ar fi dorit să aibă, dar nu au reușit. Da, mișcarea ocultă a oferit nenumărate persoane cu iluzii de adecvare.

De ce a avut succes satanismul? Pentru că, încă din literatura noastră cea mai veche, prin Biblia satanică, nu am făcut promisiuni grandioase de iluminare infailibilă și am subliniat că fiecare trebuie să fie propriul său mântuitor. Că măsura superiorității cuiva (dacă există) este guvernată de potențialul uman al fiecăruia. Că „Satana" este un concept reprezentativ, acceptat de fiecare în funcție de nevoile sale. Așa a fost la început; așa este și acum. Am respins ceea ce devine la modă, în timp ce am susținut ceea ce nu este la modă. Când apare sindromul „maimuța vede, maimuța face", chiar și pe Calea Stângă, noi nu facem la fel. Am utilizat ce era mai bun din ce era mai rău și am discernut ce era mai rău în ce era mai bun și am câștigat prin fiecare. Am sfidat categorisirea, confundând etichetele, știind că singura etichetă pe care o purtăm – Satana – este controversată în sine. înapoi peste ultimul deceniu, este ușor să izolăm fiecare fază a dezvoltării noastre. A fost nu numai o lecție plină de satisfacții în psihologia

comportamentală, dar a servit în mod involuntar ca ceea ce sociologii numesc un „proiect de cercetare nefinanțat”.

Prima fază, Apariția, a cristalizat spiritul epocii în realitate — a eliberat cunoștințele unui corp politic satanic într-un climat social pregătit, dar uluit.

A doua fază, Dezvoltarea, a cunoscut o expansiune organizațională și instituțională ca rezultat al unei exploatări stimulate cu atenție, atragând o varietate de tipuri umane din care să se distileze un „ideal” satanic.

A treia fază, Calificarea, a oferit suficiente explicații pentru a stabili principiile satanismului contemporan, contrar interpretărilor eronate anterioare sau actuale. Biblia satanică, Ritualurile satanice și Vrăjitoarea satanică ar fi putut fi trecute cu vederea în mod convenabil, dar erau ușor de obținut pentru oricine dorea să dobândească cunoștințe despre doctrina și metodologia noastră. A prevalat o aură de respectabilitate — adesea până la 4 punctul de supracompensare — pentru a contrabalansa presupunerile inexacte ale lumii exterioare.

A patra fază, Controlul, a încurajat dispersia și Principiul lui Peter ca mijloc de izolare a „idealului” evaluat din faza a doua. Dezinstituționalizarea a separat constructorii de locuitori, filtrând și stratificând astfel ceea ce a început ca o organizație inițiatică — sau persuasiune — într-o structură socială definită.

A cincea fază, Aplicarea, stabilește fructificarea tangibilă — începutul recoltei, ca să spunem așa. Tehnicile, odată dezvoltate, pot fi utilizate. Miturile secolului al XX-lea sunt recunoscute și exploatabile ca stimuli esențiali. Slăbiciunile umane pot fi privite cu înțelegere în vederea unei înfrumusețări radicale.

Idele lui martie își epuizaseră nebunia, iar echinocțiul își Idele lui martie își consumaseră nebunia, iar echinocțiul își atinguse punctul culminant. În amurgul din ajunul noii Ere Satanice, mi-am scufundat briciul în apele Zamzam și m-am angajat într-un nou rol. Uneori mă întreb, oare lucrurile ar fi fost diferite fără ceremonie? A ajutat un catalizator ritualic la convingerea acestui diavol pironic că destinul său era îndeplinit corespunzător?

Simbolismul, ritualul, ceremonia, totemul și tabuul vor exista întotdeauna și se vor dezvolta sau vor dispărea în funcție de condiții. Ca satanisti, trebuie să percepeți astfel de lucruri și, odată ce le-ați perceput, să le selectați sau să le respingeți în funcție de nevoile voastre. Contraculturile ajung invariabil să fie culturi dominante. Când ocultul {ascunsul} devine la modă, nu mai este ocult. Cu toate acestea, va exista întotdeauna o latură întunecată. Satanistul natural va fi atras de abisul diferenței, fie ea abstractă sau concretă. Cei care au zăbovit în acești ultimi ani scurți în abstracții fixe pot simți căldura oferită de identitățile lor temporale răcindu-se. Speriați, ei nu știu ce icoane să adopte și sunt confuzi de doctrine devalorizate și constrânși de ipoteze programate. Mulți vor deveni „satanisti”, care odată ar fi evitat acest nume. Alții vor continua să evite numele, dar vor supraviețui din produsele secundare ale satanismului, așa cum au făcut-o fără să-și dea seama (sau fără să recunoască) în trecut. Pentru cei care sunt pierduți, lipsiți de drepturi, plictisiți, ambivalenți, am pregătit un loc.

Ultimul deceniu a fost satisfăcător. Le mulțumesc tuturor celor care mi-au rămas loiali de-a lungul anilor și mi-au oferit feedback-ul de care orice lider simbolic are nevoie. Celor dintre voi care ați fost alături de mine la început, când spectacolul a început, și vouă, care ați devenit parte din noi în minte, trup sau pur și simplu prin rebeliune, vă sunt recunoscător pentru sprijinul vostru. „Rău" este tot „Viu" scris invers, și dacă suntem răi, vom trăi. A trăi bine este încă cea mai bună răzbunare împotriva tuturor adversităților. Iubiți, râdeți, imaginați-vă, creați, inovați, culegeți și bucurați-vă – ca satanisti – în această lume, cea mai bună dintre toate, Lumea fără sfârșit. Amintiți-vă, primii 99 de ani sunt întotdeauna cei mai greu.

Rege Satanas!

Cum să devii vârcolac: fundamentele metamorfozei licantropice; principiile și aplicarea lor

Oricine poate deveni vârcolac. Sub presiunea emoțională, calitățile umane civilizate regresează la reacții animale primare, iar pragul de schimbare fizică potențială este atins.

Temperament

Persoanele care se comportă în mod normal într-o manieră grosolană și necioplită „ar fi considerate a fi la limita stării animale, făcând astfel o tranziție completă relativ fără efort. Aceasta este o eroare, deoarece grosolanii se consideră a fi oameni, cea mai înaltă și mai nobilă formă de „viață. Ei sunt aproape tot timpul animale, așa că nu îndrăznesc să „treacă peste prag", pentru că ar fi respingător.

Cel care a ajuns doar până la bordură nu îndrăznește să se întoarcă în șanț. Doar omul superior se poate metamorfoza, deoarece ego-ul său îi permite să meargă până la capăt. El știe că este circumspect și cultivat în cea mai mare parte a vieții sale. Așadar, o tranziție către animalism poate fi întreținută fără remușcări. Manifestările acestui fenomen sunt abundente. Cei mai rafinați indivizi devin cei mai degradați atunci când se ivește ocazia potrivită. Nu există bețiv mai neglijent decât un bețiv bogat. Analogii ale unor astfel de polarități sunt nesfârșite: beat ca un lord, Dr. Jekyll și Mr. Hyde, Contele Dracula, Jack London, etc. În aproape toate operele literare, teatrale sau cinematografice, licantropul este descris în starea sa normală ca un om cald, înțelegător, sensibil și inteligent.

Cele trei emoții principale, sexul, sentimentul și uimirea, pot fi considerate mecanisme declanșatoare, așa cum va fi arătat de următoarea formulă prin care se poate efectua transformarea omului în animal.

Mediul

Toată lumea s-a rătăcit la un moment dat într-o zonă atât de sinistră încât a simțit că cineva sau ceva pândește în umbră, urmărind, gata să sară și să devoreze. Poate era o casă părăsită, poate un drum singuratic printre copaci, poate o carieră abandonată. În multe cazuri, se știe sau se descoperă că astfel de zone au fost martore la moartea neașteptată sau neobișnuită a cuiva, sau poate la violență, viol sau alte acte de violență. Toate acțiunile care implică producerea intensă sau crescută de adrenalină din partea victimei sau a agresorului (pofta, teroarea, agresivitatea, apărarea etc.) sunt urmate de detumescente sub forma unor grade

variabile de receptivitate (șoc, supunere totală, inconștiență, moarte etc.).

Polaritatea la care a fost supusă o astfel de atmosferă poate fi comparată cu o zonă în care s-au acumulat concentrații mari de electricitate și s-au descărcat în mod repetat, reciclând astfel ionizarea atmosferei într-un mod haotic și tulburător. „Încărcarea" inițială și atracția unei astfel de zone provine din modelul său spațial și geometric. Aceasta poate fi comparată cu o hrănitoare existentă la care animalele vin de la kilometri distanță și se hrănesc cu carcasele predecesorilor lor.

Dihotomia sado-masochistă, cu nevoile sale de exprimare, menține o astfel de zonă bine aprovizionată atât cu vânători, cât și cu vânate. Vânatele sunt atrase de un astfel de loc din cauza senzației înfricoșătoare, dar supuse, obținută din mediul înconjurător. Prădătorii vin apoi, atrași de condițiile ideale de vânătoare și de abundența vânatului. Adesea, însă, vânătorii nu au intrat inițial în rezervație ca vânători, ci ca căutători de senzații tari, inspirați de frică.

Dacă acest lucru pare exagerat, luați în considerare un fenomen comun copiilor de Halloween sau în orice altă noapte în care cadrul este potrivit. Copilul iese în mod deliberat așteptându-se să fie speriat, reușește să fie speriat, apoi se gândește cât de distractiv ar putea fi să-i sperie pe alții, odată ce a fost purificat de nevoile sale de frică. Apoi devine vânătorul, iar următorul copil care apare este prada lui. Întregul fenomen este similar cu o manifestare psihologică recunoscută care se tem în mod evident de o situație, dar în același timp fac tot ce le stă în putință pentru a încuraja apariția acesteia.

Pregătire

Acest joc de Halloween pentru copii ne oferă indiciul despre schimbarea de rol necesară în metamorfoza licantropică. Pe scurt, este așa Intrați în zona despre care știți că produce traume cu cea mai deplină intenție de a vă speriați. Permiteți-vă să vă fie frică. Dacă este necesar, purtați articole de îmbrăcăminte care să conducă la cea mai supusă sau vulnerabilă imagine. Victimele „accidentale" sunt întotdeauna astfel îmbrăcate. Simțiți locul ca victimă, permițându-vă să vă fie frică cât mai mult posibil. Dacă vă puteți suplimenta frica cu un sentiment de stimulare sexuală, cu atât mai bine. Permiteți-vă să vă zguduiți virtual de frică și, dacă este posibil, atingeți un orgasm prin orice mijloace ar fi necesare, deoarece acest lucru vă va face mai ușoară schimbarea licantropică ulterioară.

După ce ați eliberat de orice frică și ați fugit de la locul terorii/extazului vostru, mergeți acasă și meditați la ceea ce ați simțit. În curând vei descoperi că un fel de atracție magnetică se va manifesta, atrăgându-te înapoi în locul pătat. Această atracție neliniștitoare va crește cu fiecare zi care trece, în mod ideal ajungând la constrângere. Când te simți incapabil să reziști tentației de a te întoarce în locul periculos, repetă primul incident în același mod. Vei constata că a doua incursiune în zonă este chiar mai profundă decât prima, din cauza anxietății și anticipării care s-au dezvoltat în ultimele zile.

În sensul cel mai adevărat, ai efectuat un ritual de trimitere a energiei tale într-un mediu viu, care respiră. Acest mediu, din cauza solicitării continue a vitalității sale, acționează ca un vampir, absorbind energia celor pe care îi atrage și, odată ce i-a atras, îi prinde în capcană în mod contagios pentru a se hrăni în viitor. Wilhelm Reich a numit astfel de zone DOR, indicând o înfometare persistentă de orgon sau o enervare a atmosferei. Astfel de zone sunt înfometate din punct de vedere atmosferic și, în sterpiciunea lor, strigă să fie hrănite. Toate presupusele case bântuite și locuri de teroare sunt întărite de acumularea de energie furnizată de anxietățile ocupanților și anticiparea întoarcerii vizitatorilor, adică gândurile obsesive ale celor care au fost afectați.

A doua oară când intri în zona aleasă, s-ar putea să nu poți petrece la fel de mult timp ca prima dată, din cauza fricii crescute și a nevoii ulterioare de a o exorciza rapid și de a te mișca. În acest moment, ești pregătit pentru metamorfoză — cu excepția cazului în care consideri că a doua oară este „fericită” și dorești să-ți întreții temerile la un nivel mai ridicat și mai extatic, caz în care fie nu te-ai speriat suficient, fie există puține șanse pentru schimbarea rolului. Cu alte cuvinte, înainte de a putea deveni vânătorul, trebuie mai întâi să fi trezit și apoi exorcizat nevoia de a fi victima. Dacă ești o „victimă” obișnuită, este înțelept să procedezi cu prudență. Dorința ta de a fi speriat și manifestările sale ulterioare te-ar putea împinge într-o situație în care ai putea fi grav rănit sau ucis. Dacă, totuși, ești capabil să-ți satisfaci nevoile de frică și să le exorcizezi, atunci treci la pasul următor:

Metamorfoză

Îmbracă-te într-un mod care să favorizeze schimbarea care urmează să se producă. Legendele despre berserkeri care îmbrăcau piei de lup și de urs au o semnificație importantă, având în vedere importanța costumului în ritualuri. Îmbracă-te în cel mai stereotip și „banal” mod posibil, deoarece a doua piele pe care o porți este un element puternic în transformarea completă. Aceasta este magia ermetică sau simpatică exemplificată (cum este sus, așa este și jos). Dacă porți masca unui lup sau pielea unei fiare, este de preferat să nu fie autentică, deoarece poți infuza mai bine o copie a animalului ales cu propria personalitate, în timp ce te inspiri din atributele cunoscute ale speciei reprezentate. Pielea sau masca vor servi ca un catalizator, un model, pentru ceea ce vei deveni pe măsură ce te contopești cu ea.

Intră în zona blestemată cu nerăbdare. Când te apropii de locurile care te-ar fi speriat cel mai mult în trecut, permite-ți să te bucuri de gândul cât de înspăimântător ar fi pentru altcineva să simtă aceeași frică pe care ai simțit-o tu, plus teroarea suplimentară provocată de manifestarea reală a unei creaturi necunoscute și grotești. Pe scurt, rolul tău este acum să contribui la caracterul înfricoșător al locului.

Scena a fost pregătită și toate componentele necesare au fost activate. Ai experimentat o teamă intensă; acum este rândul tău să manifestezi o teamă intensă sub forma bestialității.

Permite-ți să te apleci, aproape căzând pe patru labe uneori. Copiii sunt destul de pricepuți în aproximările lor ale animalelor, îți amintești? Cu siguranță te-ai zbenguit și tu în patru labe cu un câine sau o pisică. Te-ai gândit vreodată la implicații?

Miroase aerul, savurându-l și mirosurile mediului înconjurător în care te afli. Dacă sunt copaci în jur, apropie-te de ei, atinge-i, mângâie-i, urcă-te în ei și scutură-i. Fă tot posibilul să imiți un animal. Dacă vă aflați într-o clădire, urinați pe un perete sau pe podea. Amintiți-vă, animalele sălbatice nu sunt dresate! Fâsâiați, mârâiți, răcniți, grohăiți — scoateți toate sunetele neplăcute pe care le doriți.

Pe măsură ce deveniți din ce în ce mai impregnați de senzația de a fi un animal, veți simți de fapt că anumite zone ale corpului vostru răspund într-un mod străin de anatomia umană. Picioarele tale vor deveni coapse. Brațele tale vor deveni membre anterioare pentru gheare sau labe care tânjesc să apuce cel mai apropiat obiect. Înfățișarea ta se va schimba. Mușchii faciali vor începe să se contracte în grimase bestiale. Toate simțurile tale vor deveni mai acute. Vei simți nevoia să urinezi mai frecvent. Vei deveni fascinat de lună, mai ales dacă este plină. Dacă te afli în interior, vei căuta să explorezi în spatele lucrurilor, în crăpături, sub scânduri. Vei simți dorința de a te băga în zone închise, îngropându-ți capul și corpul.

Dacă simți dorință sexuală, aceasta va fi de natură rapace, iar dacă „vei percepe o altă persoană care în mod normal nu ți s-ar părea atractivă din punct de vedere sexual, natura transformării tale va compensa pentru atributele care îi lipsesc. Impulsul de a ataca va fi prezent, dar mintea ta superioară „trebuie să se abțină, preluând controlul și ținându-te pe loc, în timp ce îți permite suficient impuls pentru a te elibera. Aceasta este etapa transformării în care controlul este esențial, cu excepția cazului în care cineva este cu un partener dispus) care poate intra în joc ca vânat și se poate bucura de rolurile lor. Dacă acesta este cazul, atunci se poate manifesta un atac sexual complet. Dacă nu, trebuie exercitată o restricție suficientă pentru a obține eliberarea sexuală fără un atac asupra „victimei”.

În momentul orgasmului, trebuie să aibă loc o cuprindere completă și irevocabilă În momentul orgasmului, trebuie să aibă loc o cuprindere completă și irevocabilăa animalului din interior, cu orice abandon la acest nivel ar putea urma. În acest moment va avea loc schimbarea, iar dacă cineva ar fi suficient de nefericit (sau norocos?) să fie martor la metamorfoza ta, poți fi sigur că nu o va uita niciodată.

Întregul principiu, pus în practică într-un exercițiu ritualic între vânătorul și vânatul prestabilit, este, desigur, baza jocurilor copiilor, cum ar fi ascunselea, în care un copil se bucură să fie speriat, în timp ce celălalt se delectează să-l terorizeze, adesea cu ambele roluri schimbate în cadrul unui singur episod al jocului. Deoarece copiii sunt înmod natural mai apropiați de starea animalică, ei sunt bine calificați să ne învețe mijloacele prin care ne-am putea apropia și noi de aceasta. Natura tranzitorie a copiilor îi face profesori ideali.

Odată ce transformarea ta a fost efectuată (amintește-ți, cea mai profundă manifestare poate avea loc numai după o acumulare suficientă), permite-ți să „cazi”, retrăgându-te, dacă este necesar, într-un loc unde te poți lăsa fără griji pe pământ sau pe podea. Dacă ai făcut bine exercițiul, ar trebui, la revenirea la starea normală, să simți dorința de a te hrăni.

Acumularea și descărcarea enormă de energie necesare pentru a ajunge în această stare vor fi consumat o cantitate mare de calorii. Așadar, epilogul evident al ritualului tău și finalizarea ciclului animalic este să mănânci până te saturi și să te culci.

Revizionismul pentagonal: un program în cinci puncte

În ultimii ani, am pierdut prea mult timp explicând că satanismul nu are nimic de-a face cu răpiri, abuzul de droguri, molestarea copiilor, sacrificarea animalelor sau a copiilor sau orice alt act pe care idioții, istericii sau oportuniștii ar dori să ni-l atribuie. Satanismul este o filozofie rațională, iubitoare de viață, la care aderă milioane de oameni. Acum suntem pregătiți pentru ceva care merge cu câțiva pași _ dincolo de simpla explicare a principiilor noastre. Fiecare mișcare revizionistă are nevoie de un set de obiective — linii directoare clare, concrete și care să efectueze schimbări semnificative. Următorul program în cinci puncte reflectă atitudini care permit altora să decidă dacă doresc să se alinieze satanismului sau nu. Fiecare dintre ele este necesară pentru ca schimbarea satanică să aibă loc.

Când suntem întrebați ce „facem", iată răspunsul:

1.) Stratificarea — Punctul pe care se bazează în cele din urmă toate celelalte. Nu mai poate exista mitul „egalității" pentru toți — acesta se traduce doar prin „mediocritate" și susține pe cei slabi în detrimentul celor puternici. Apa trebuie lăsată să-și găsească propriul nivel fără interferența apologetilor incompetenței. Nimeni nu ar trebui protejat _ de efectele propriei sale prostii.

2.) Impozitarea strictă a tuturor bisericilor — Dacă bisericile ar fi impozitate pentru toate veniturile și proprietățile lor, s-ar prăbuși peste noapte din cauza obsolescenței lor, iar datoria națională ar fi ștersă la fel de repede. Cei productivi, creativi și ingenioși ar trebui subvenționați. Atâta timp cât cei inutili și incompetenți sunt plătiți, ar trebui să fie impozitați puternic.

3.) Nicio toleranță pentru credințele religioase secularizate și încorporate în probleme de ordine publică — Pentru a restabili „Lex Talionis" ar fi necesară o răsturnare completă a actualului sistem de justiție bazat pe idealurile iudeo-creștine, în care victima/apărătorul a fost transformată în criminal. Ar trebui luată în considerare amnistia pentru orice persoană aflată în închisoare din cauza presupusei sale „influențe" asupra adevăratului autor al crimei. Toată lumea este influențată în ceea ce face. A face pe țapul ispășitor a devenit un mod de viață, un mijloc de supraviețuire pentru cei neadaptați. Ca o extensie a evitării iudeo-creștine de a da vina pe Diavol pentru toate, infractorii pot obține clemență, chiar laude, prin aruncarea vinei asupra unui personaj negativ convenabil. Urmând crezul satanic al „Responsabilității față de cei responsabili", într-o societate satanică, toată lumea trebuie să experimenteze consecințele propriilor acțiuni — bune sau rele.

4.) Dezvoltarea și producția de companioni umani artificiali — Industria interzisă. O „mană cerească” economică care va permite tuturor să aibă „putere” asupra altcuiva. Sclavie politicoasă, sofisticată și fezabilă din punct de vedere tehnologic. Și cea mai profitabilă industrie de la apariția televiziunii și a computerului.

5.) Posibilitatea pentru oricine de a trăi într-un mediu total alegerea sa, cu respectarea obligatorie a standardelor estetice și comportamentale ale acestuia — medii private, operate și controlate ca alternativă la cele omogenizate și poliglot. Libertatea de a se izola într-un mediu social de bunăstare personală. O oportunitate de a simți, vedea și auzi ceea ce este cel mai plăcut din punct de vedere estetic, fără interferența celor care ar polua sau ar diminua această opțiune.

Imnul Imperiului Satanic
sau
Imnul de luptă al Apocalipsei

Tobe din întuneric, ascultați cu atenție.
Tobe bat ca tunetul direct din Iad.
Trompetele răsună, a venit vremea —
Satan este aici să-și revendice țara!

Refren:
Există un pământ verde, există un pământ liber,
Există un loc pentru tine și un loc pentru mine.
Dar inimile sângerânde nu ar permite,
Nu mai avem nevoie de ei!

Lasă leii și tigrii să-i sfâșie.
Arena strigă după sânge creștin.
Lasă-i să-i mestece și să-i scuipe —
Nu mai avem nevoie de ei!

Odată, era nevoie de minți simple.
Odată, era nevoie să salvăm sufletele oamenilor.
Nebunii trebuiau forțați să stea la rând,
Predicatorii și bibliile puteau servi acestor scopuri.

Refren:
Cu sfânta lor scriere și păcatul lor capital
„Ar putea să-și forțeze demonii de hârtie în —
Într-o închisoare de carton, o celulă de hârtie —
Nu mai pot face asta!

Furii din Iad se năpustesc!
„Lex Talionis” este strigătul lor!
Chiar dacă șarlatanii fac legea,
Justiția este servită de colți și gheare!

Refren:
Cu ciocurile lor de oțel, vedeți-i cum taie strâmb
Creștini drepți, budiști, musulmani, evrei;
Au devenit o ciumă, așa că haideți să o luăm de la capăt —
Nu mai avem nevoie de ei!

Tobe din întuneric, ascultați bine.
Tobe bătând ca tunetele, direct din Iad.
„Rege Satanas!” — a venit vremea —
Satan este aici să-și revendice terenul!

Refren final:
Cu luceafărul nostru de dimineață din cea mai adâncă noapte
Zdrobiți crucea care se sfărâmă, căci Puterea este Dreaptă.
Să bâjbâie zombii care se mișcă după lumină —
Și vom domni pentru totdeauna!